MILLENNIUM NOVELLA

MICHAEL K. IWOLEIT

MOLOH

traducere din limba germană:
A. R. DELEANU

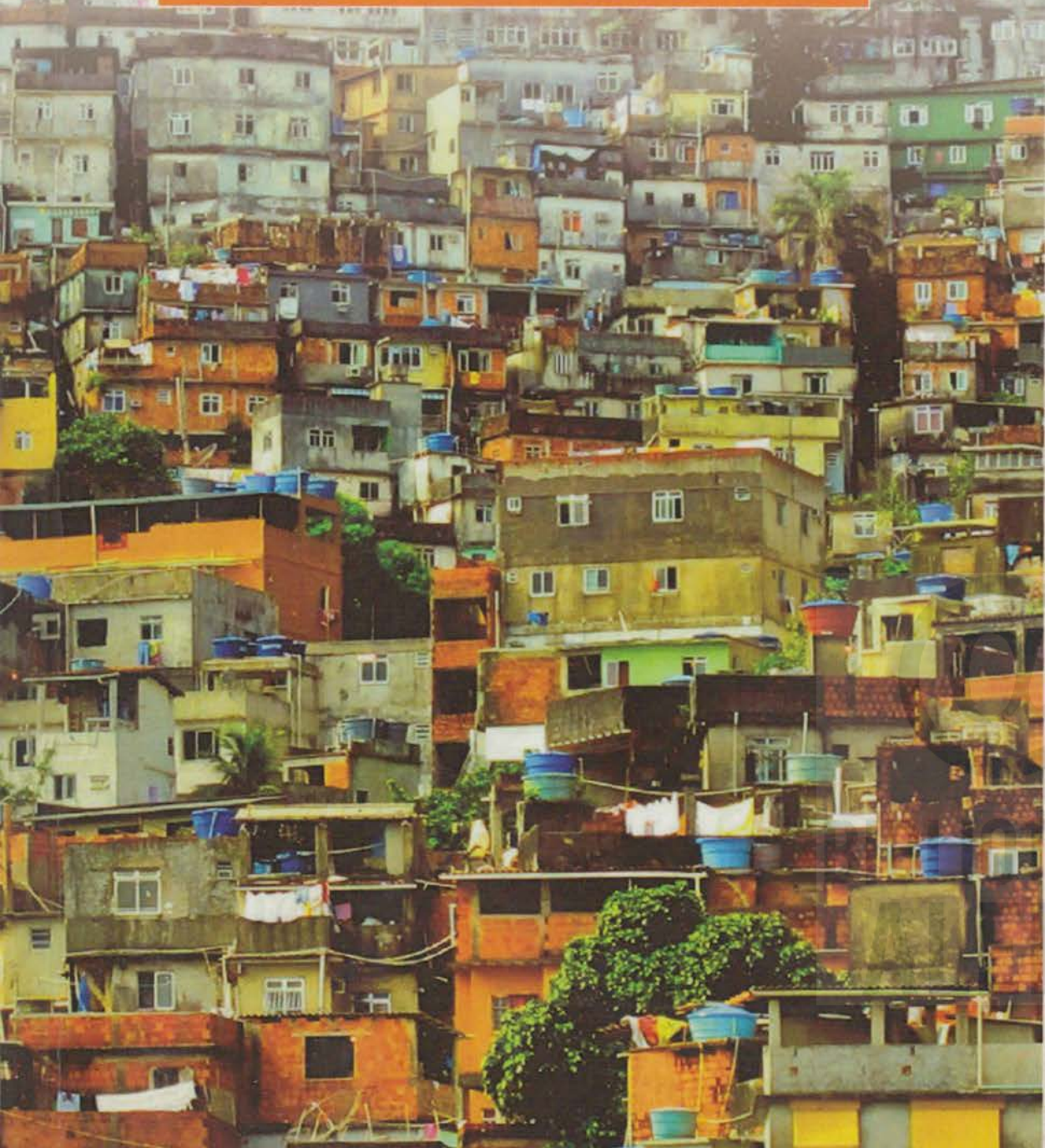

MILLENNIUM NOVELLA

AU APĂRUT:

SEBASTIAN A. CORN
ADRENERGIC!

KELLEY ESKRIDGE
UN SPAŢIU PERICULOS

IOANA VIŞAN
INSTINCTE UMANE

MOLOH

Redactor: Andreea Sterea
Tehnoredactor: Ona Frantz
Coperta: Vlad-Mihai Botta

MILLENNIUM BOOKS

Str. G.V. Popescu Nr. 7, 440021 Satu Mare
telefon: 0371-388260
e-mail: office@millenniumpress.ro

Michael K. Iwoleit

MOLOH

Traducere din limba germană:
A.R. Deleanu

MILLENNIUM BOOKS
2013

NOVELLA
serie coordonată de Horia Nicola Ursu

DER MOLOH
Copyright © 2007 by Michael Iwoleit

Ediția originală a acestei nuvele a apărut în antologia DER MOLOCH UND ANDERE VISIONEN 4 (editor: Helmuth W. Mommers), Shayol Verlag, Berlin, 2007.

Pentru prezenta ediție toate drepturile aparțin Millennium Books.
Reproducerea integrală a conținutului acestui volum fără consimțământul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor și se sancționează potrivit prevederilor acesteia.

Astăzi am înțeles că nu mai există cale de întoarcere pentru mine. Aş vrea să mă agăț de amintirea ultimelor ore pe care le-am petrecut în camera ta de hotel, dar senzația devine pe zi ce trece mai slabă. În curând nu voi mai fi om. Procesele din capul meu mi-au răvăşit sistemul hormonal. Părul îmi cade în mănunchi de fire, pielea mi-e uscată şi tăbăcită, am slăbit, sânii îmi atârnă flasci. Te-ai speria dacă m-ai vedea. Dar schimbările fizice sunt secundare. Nu mai pot fugi de ele. Din când în când, mă aşez într-un tren, merg câțiva kilometri, dar apoi presiunea e atât de mare, încât trebuie să sar din el din mers. De cele mai multe ori înnoptez sub podul Kniebrücke, înțepenită între containere de gunoi şi privesc ore întregi Rinul şi labirintul dens al rezervoarelor şi al locuințelor modulare din plastic de

pe ambele maluri, care sticlesc în ceață palide ca ceara. Este și ceva greață în tot acest joc, atunci când cobor și copulez la întâmplare cu unul dintre bărbații de acolo, dar și acest sentiment scade în intensitate. Când e vreme bună, pot vedea clar de pe pod structura orașului. Pe partea Oberkasselului zboară roiuri de sonde de supraveghere peste barierele ermetice ale cartierelor bogate. Înspre centrul orașului, sărăcăcioasele cartiere de franciză sunt marcate de rânduri de moloz și de vegetație haotică. Toate acestea nu mai au nicio semnificație pentru mine. Simt ceva puternic, ceva viu, care încearcă să iasă de sub luminile și culorile palide ale orașului. Râul este ca o coloană vertebrală, ca o aortă care hrănește bănuiala unei vieți ascunse și care pulsează și mă ispitește, încercând să mă asimileze. Este o ultimă scânteiere a fricii în această încercare a mea de a mă apăra. Nu te îngrijora pentru mine. Nu pot spune că îmi merge rău. O să scriu pe acest blog atâta timp cât mai pot. Poate așa o să înțelegi ce se întâmplă cu mine. Ce se va întâmpla cu noi toți, mai devreme sau mai târziu. Poate vei înțelege atunci că este cel mai bun lucru care ni se poate întâmpla.

UNU

— Eşti enervant, Kessler, zise Kovac căutând într-un bol o gumă de mestecat stupefiantă. Cele două săculeţe cu medicamente de-o parte şi de cealaltă a gâtului se umflau ca branhiile. Martin nu-l mai văzuse niciodată altfel decât cu capul de un roşu aprins, dar acum părea că poate exploda dintr-un moment în altul. Era un tip solid, cu o ceafă ca de taur, care, chiar şi între piesele masivului său mobiler antic, părea un luptător de sumo la o zi de naştere pentru copii.

— Eşti cel mai jegos ratat pe care l-am întâlnit vreodată. Dacă nu aş şti că te şi pricepi la ce faci, te-aş arunca chiar eu cu un şut în fund direct în stradă. Deci, care-i treaba?

Stătea în faţa unui perete din monitoare, împărţit în zeci de ferestre pentru canalele web-tv administrate de consorţiul său. Martin vedea bucătari turci care amestecau mărunţaie

respingătoare, moderatori în magazine online cu rânjete cimentate care lăudau implanturi în posterior pentru femeia modernă, prezentatori de ştiri care citeau în faţa logo-urilor sponsorilor ultimele veşti despre catastrofe. Sonorul era dat atât de încet, încât suna ca bâzâitul insectelor în spatele lambriurilor de pe perete. Monitorul era, în afară de o lampă care proiecta un punct strălucitor pe bărbia triplă a lui Kovac, singura sursă de lumină din încăpere, şi potopul de imagini dădea naştere unei adieri de nelinişte printre rafturile de stejar şi vitrinele din jur.

— Şi eu mă bucur să te văd, zise Martin. O asemenea întâlnire încălzeşte sufletul.

Lângă el avea o geantă de piele în care îşi îndesase restul catrafuselor, câteva doze de bere şi pachete cu mâncare, rufe nespălate şi, pe deasupra, legate bine cu nişte curele, o cutie cu obiecte de stocare a datelor şi două laptopuri, care funcţionau doar când erau în toane bune. Aerul din birou era atât de închis, încât, după două minute, cămaşa i se lipise de corp. De deasupra biroului lui Kovac se învolbura un nor de

parfum către el, şi nu vru să speculeze ce mirosuri ale corpului era menit să acopere.

Degetele ca nişte cârnaţi ale lui Kovacs se chinuiau în zadar cu celofanul gumei de mestecat. În cele din urmă o aruncă într-un colţ al camerei şi arătă către bagajul lui Martin.

— Ce se întâmplă? Vrei să pleci undeva? îl întrebă. Există o speranţă întemeiată că acest oraş va scăpa în sfârşit de unul dintre cei mai răi paraziţi ai săi?

— Ştii doar că n-aş putea să îţi fac aşa ceva, zise Martin. Nu, am plecat. Am locuit în ultima jumătate de an într-o franciză în Volmerswerth. Patruzeci de metri pătraţi într-un complex de apartamente lângă Düssel, pe unde măcar nu umblă ultimele scursuri. Drăguţ cartier, nu am fost bătut în tot timpul acesta decât de două ori şi băieţii nici măcar n-au mai scos bâtele de baseball. Complexul a aparţinut unui investitor belgian, dar acum au cumpărat chinezii totul. Naiba ştie ce vor să facă cu treaba asta, dar au alăturat două apartamente, preţul pe metru pătrat s-a triplat, şi acum câteva sute de oameni

pot campa în pădurea Grafenberg. Am zis să îți fac o vizită, până nu-mi vine şi mie rândul, să-mi suflec mânecile, să te îmbogățesc mai mult decât eşti deja şi să dispar pentru totdeauna. Ce spui, merită?

Kovac zâmbi strâmb ca în fața unei glume pe care o mai auzise de mii de ori.

— Să înțeleg că eşti iar pârlit până la oase? Asta ar însemna că, în cele opt luni de la ultimul nostru job – care, apropo, nu şi-a meritat toți nervii şi banii –, ai ars şaizeci de mii de euro? Ce ai făcut? Te-ai futut peste tot prin sudul oraşului?

— La ce te aşteptai, şefule? Sunt un artist în meseria mea. Lumea se aşteaptă de la mine să fiu un excentric. Mi-ai mai da şi cea mai de rahat sarcină dacă ai afla brusc că sunt de nădejde? Dacă mi-aş respecta termenele limită? Dacă mi-ar păsa de drepturile presei? Te rog.

— Ia uită-te aici, spuse Kovac şi arătă înspre trei ferestre înrămate în negru din colțul din dreapta-jos al peretelui de monitoare, în care se transmiteau numai mire de reglaj.

— Doliu. Trei canale de seriale şi telenovele care înainte nici nu se puteau descotorosi de abonamente. Cu siguranță nu erau ultimii pe care să trebuiască să-i fi angajat. Indienii ăştia de căcat produc acum chestiile astea cu generatoare narative automate şi programe pe calculator. Nu mai facem față. Au trecut vremurile bune, Kessler. Încă doi ani şi nu mai ştie nici naiba că am existat şi noi. M-aş lăsa înmuiat, dacă ai da dovadă măcar o dată de genialitatea pe care am sperat-o mereu din partea ta. Trebuie să reintrăm în discursul public, cu orice preț. Avem nevoie de un ciocan. Trebuie să facem căcatu' praf. Eşti în stare?

— La aşa ceva sunt campion mondial. Îmi dai voie?

Într-un colț al biroului atârna de un stativ demodat o hartă a oraşului din hârtie electronică. Înfățişa întreaga întindere a megalopolisului Rin-Ruhr, de la Kölnul de odinioară până la Recklinghausen, un covor de petice din sute de unități economice autonome, marcate cu logourile proprietarilor francizelor, pe alocuri

câteva pete jenante ale unei zone administrative. La gestul indiferent al lui Kovac, Martin se duse la hartă, trasă cu degetul arătător un dreptunghi de la Cotul Rinului până la fosta graniță de sud a Duisburgului și mișcă puțin din mână, până când culorile dreptunghiului decupat se iviră puternic.

— Să îți arăt ceva, zise. De când s-au retras americanii din Pakistan și noul guvern a abrogat legile stării de urgență, unele concerne lovite de criză pot privi ceva mai optimist către viitor și au început asanarea. Așa și-au dat șefii seama că încă mai dețin o grămadă de parcele, care ar putea să le aducă niște bani. Uită-te la colțul acesta, de la zona aeroportului și Kaiserswerth, până la Duisburg. Șaptezeci la sută din parcele aparține consorțiului DHR, iar în ultima vreme acesta a cumpărat o mulțime de francize mai mici, ca să transforme regiunea într-o unitate administrativă mai mare. I-au alungat pe vagabonzii corupți care și-au băgat jumătate din chirii în propriile buzunare și vor să construiască ceva nou. Ceva pentru bogătașii din Australia și

Oceania care vor să evadeze dintr-un Eldorado al cancerului de piele în Europa. Dar există o problemă. Totuşi, cinsprezece kilometri de Rin străbat mijlocul regiunii...

— Nu mă lua din nou cu vechiul text, zise Kovac. Vrei să fii prostănacul cu numărul o sută de mii care o ia pe ruta ecologismului şi a milei? Infecta troacă ce a fost cândva mândrul Rin. Turmele de fugari demne de milă din toată lumea care îşi duc traiul sărăcăcios pe pământul infestat al malului Rinului, pentru că nu-s toleraţi nicăieri pe această lume rea. Excelentă idee, Kessler, n-a mai fost. Asta o să ne scoată de pe minus.

Martin aşteptă o clipă, până îşi potoli Kovac accesul de agitaţie.

— Se vede că nu eşti la curent cu unele lucruri, spre deosebire de mine, zise apoi. Au trecut deja opt ani de când administraţia locală a renunţat la încercările sale de asanare a ghetourilor de pe malul Rinului. De atunci nu-i mai pasă nimănui de ce se petrece acolo, în afară de câteva organizaţii caritabile. Cine îşi bagă curul

într-o circumscripție a unei francize are destul de furcă în a încerca să nu zboare de acolo. Între timp, ghetourile se întind până la Leverkusen, pe o suprafață de câteva sute de kilometri pătrați. Nu se prea observă pentru că sunt numai două fâşii de teren pe malul Rinului, dar bănuiesc că acolo locuiesc vreo patru milioane de coate-goale, care devin pe zi ce trece tot mai mulți. Te-ai întrebat vreodată cu ce trăiesc omuleții ăştia? Chiar şi dacă ar hali toți munții de gunoi din zonă sau ar fura tot ce nu se urcă suficient de repede în copaci de prin cartierele burgheze prost păzite, tot ar trebui să flămânzească pe capete sau să crape de la apa jegoasă. Ar fi trebuit demult să devină canibali care să se mănânce între ei. Dar nici urmă de aşa ceva.

— Unde bați cu asta?

— Mergi pe promenada din jurul Cotului Rinului şi o să îți dai seama singur. Ce-i acolo jos nu mai seamănă a mahala. Dimpotrivă, a luat naştere o comunitate înfloritoare. Au demolat cocioabele jalnice de sub Turnul Castelului şi au ridicat în locul lor module rezidențiale cu filtre

de aer şi rezervoare de apă, cum se folosesc în cazul adăposturilor de urgenţă în francize ieftine. Sute de astfel de module. Costă două mii de euro bucata. Am întrebat. De unde vin toate astea? Cine plăteşte pentru ele? Hoinăresc toată ziua, mii de făpturi emaciate, care se târăsc printre cocioabe şi cască gura în jur ca drogate. Înainte mahalalele erau un infern. Poliţia nici măcar nu intra înăuntru de frica războaielor între bande, cel mult trăgea câteva salve de mitralieră de pe promenadă şi atât. Şi azi? Am ajuns acum câteva zile din greşeală până la malul vestic, pe când căutam prin Neuss un motel unde să înnoptez. Aveam lucrurile astea spălate, deci părea să am bani. Făceam pe mine de frică, dar nu aveam de fapt niciun motiv. Nici nu m-au băgat în seamă. În schimb, peste tot erau oameni preocupaţi să descarce containere şi module din remorci. Te întreb: ce se petrece acolo?

Kovac îşi smulse săculeţii pentru infuzie de pe lateralele gâtului şi îşi masă pielea din jurul ambelor suporturi de ventil.

— Sunt sigur că îmi vei spune tu.

Martin se aşeză din nou la birou şi alese, fără să întrebe, o ţigaretă cu haşiş dintr-o cutiuţă chinezească lăcuită, în care Kovac păstra o amestecătură de droguri.

— Nu, habar n-am, zise el. Dar instinctul îmi spune că se întâmplă ceva ciudat. O vorbă din popor pentru capitalişti şireţi spune: unde se investeşte, trebuie să fie şi un investitor. Şi unde e un investitor, trebuie să existe şi speranţa că investiţia rentează. Nimeni nu bagă din pură filantropie câteva milioane într-o armată de refugiaţi chinezi şi africani. Cineva a descoperit în locuitorii mahalelor o forţă de muncă lucrativă. Se pune însă întrebarea: cu ce scop?

— Speculezi, Kessler. Vorbeşte pura disperare din tine. Dacă se dezvoltă malul Rinului, de ce nu te muţi acolo? N-ai nevoie de un nou loc unde să stai? Asta cu căscatul-gurii-în-jur-cadrogatul îţi iese de minune.

Martin scrijeli spătarul scaunului cu capătul ţigării, lăsând o mică urmă de arsură pe imitaţia de piele.

— Deci nu ți-e de ajuns?

— Nu. Am şi eu o vorbă din popor pentru tine. Există doar două lucruri cu care se poate mobiliza un public de milioane de oameni, îndeajuns cât să ne salvam fundul: cu ceva care să-i excite, sau cu ceva care să-i sperie.

— Atunci sunt pe drumul cel bun. Cu siguranță ştii că tipii de la DHR nu sunt elevi de seminar teologic. La nord de Kaiserswerth vor să o facă lată. În prima etapă a construcției trebuie ca cinci kilometri din canalizarea Rinului să dispară pur şi simplu sub plăci de beton. S-a vrut aplatizarea cocioabelor de pe ambele maluri, şi cel puțin o sută cincizeci de mii de refugiați riscau să rămână fără locuință. Din districtele francizei DHR abia dacă răzbeşte ceva în afară, de aceea cei de la DHR nici nu şi-au impus constrângeri în ceea ce-i priveşte pe cei mai săraci dintre săraci. Acum două luni s-au planificat primele evacuări. Echipele de intervenție au fost de părere că e de ajuns să pulverizeze gaze lacrimogene şi să împuşte nişte golani. Dar

nu avea să fie aşa uşor. Acum e un adevărat mic război acolo.

— O clipă...

Kovac tastă ceva pe tastatura de sub cotul cu care se sprijinea şi un holoproiector îi aşează în aerul din faţa lui o mică fereastră cu un text.

— Aşa e, am avut ceva la ştirile regionale. Cică ar fi fost o razie, pentru că arabii tineri îşi vând marfa chiar şi preşcolarilor. Am aici doar o notiţă scurtă, fiecăruia i se povesteşte altceva. Şi-au împărţit o împuşcătură pe cinste. Se zice că firma care se ocupă de protecţia graniţelor şi care lucrează pentru francizele din jur ar fi atomizat două sute de arabi. Dar acum e din nou linişte, nu?

— Prostii. Dacă vrei să ştii adevărul, ar trebui să tragi cu urechea şi să afli de ce e acum atmosfera atât de bună în rândul mercenarilor. Uită-te aici.

Îşi dădu şuviţele unsuroase din frunte şi-şi pipăi cicatricea de deasupra ochiului drept.

— Aici m-a lovit un nenorocit pentru că devenisem prea curios. În Grafenberg, pe locul

fostei cazărmi, nu departe de spitalul de nebuni, e acea gară de transfer. După ce m-am prins că acolo se petrece ceva, m-am dus de câteva ori să spionez. Momentan sunt o grămadă de locuri de muncă pentru soldați cu experiență. În incintă sunt terminale, nici măcar nu se știe cine e beneficiarul. Cine vrea să participe, se înregistrează prin scanarea retinei și prin amprentarea palmei și, dacă dispune de un cazier atrăgător, primește un e-mail cu planul operațional. După o zi, un marfar aduce echipamentul și poate începe. Din câte am putut să văd, odată la câteva zile e detașat un grup de câte o sută de inși către Kaiserswerth. Deocamdată e vorba numai de un segment scurt din Rin, lângă Langst, dar cine știe cum mai evoluează. Tipii pur și simplu se retranșează în spatele barajului, deasupra cocioabelor, trag asupra unităților de construcție și asupra comando-ului de evacuare, când se arată unul sau altul, și, după ce și-au consumat muniția, își aruncă morții și răniții în râu și se cară. DHR a băgat frica în economia francizelor, multe alte firme vor să le calce pe

urme cu modernizarea. De ce crezi că am fost dat afară din casă? Şi peste tot se lungesc mahalalele Rinului ca răni purulente. Imaginează-ți, ce ne-ar aştepta dacă li s-ar acorda refugiaților sprijin paramilitar peste tot pe unde ar trebui nivelat? Deci, nici asta nu e o ştire?

Kovac avea iar o recoltă nouă atât de perversă în cutiuța sa cu comori, încât era o adevărată bucurie. Martin trase de două ori în piept şi avu senzația că scoarța sa cerebrală se ridică la o jumătate de metru deasupra craniului. Însă gândurile îi rămăseseră limpezi şi, cu ochii unui voyeur care se uită prin web-cam sub rochiile adolescentelor, înregistră cu o claritate supranaturală fiecare mişcare de pe chipul lui Kovac. Acesta era momentul aşteptat: ochii lui Kovac dați numai un pic peste cap, îndreptați către tavan, ca şi cum ar fi invocat sprijinul divin, resemnatul dat din cap care îi provoca tremuratul fălcilor lăsate.

— Eşti declinul meu, Kessler, zise el. Ceva trebuie să fi greşit în cealaltă viață. Fă-mi o favoare, bine? Treaba asta trebuie să fie

impermeabilă. Nu te mai făli ca un profesionist, ci şi cercetează ca unul. Nu vreau să mă lupt din nou cu crema legiştilor din Meerbusch. Ăştia abia aşteaptă să trompetăm jumătăţi de adevăruri uşor de atacat în instanţă şi atunci putem să ne facem bagajele. Deci, fapte solide şi primeşti un spaţiu de emisie pe care să-l putem transmite pe toate canalele de ştiri şi de documentare. De ce ai nevoie?

Martin rânji şi corpul său slăbit de porţii de mâncare mici fu străbătut de un sentiment de bine.

— Două echipe de filmare. O echipă de cercetare cu trei, patru specialişti care să cunoască trucuri actuale în spart coduri. Şi un adăpost modest, dar inspiraţional, pentru următoarele opt săptămâni. Nici ceva drăguţ pentru necesităţile fizice nu ar fi rău.

— Nu exagera, băiete!

Kovac nu-şi putea ascunde faptul că, în ciuda experienţelor trecute, îşi punea speranţe serioase în acest proiect. Martin încă nu dăduse cu piciorul întregii sale încrederi....

— Îți pun imediat diurna pe cartea de credit. Mergi după colț la Hyatt, freacă-ți jegul de pe mutră şi fă-ți rost de ceva de îmbrăcat. După ce o să arăți din nou ca un om, coboară la şefa de logistică, o să se ocupe ea de... Ah, ce mai atâta, ia-o direct cu tine, dacă vrei. Dar numai pentru o noapte, s-a înțeles? De mâine se munceşte.

Într-un colț al minții sale, Martin nu se împăcase niciodată cu gândul că totul se sfârşise. Între timp trecuseră patru ani de când el şi Sarah îşi înscenaseră ultimul presupus act al dramei lor şi, de atunci, el aştepta. Îi conveneau fiecare abatere, fiecare risipire. Nu-l deranja faptul că nici cu mare greutate, nu putea reconstrui aceşti patru ani, că nu mai ştia când şi pentru cât timp a lucrat la postul local din Solingen, când şi-a pus în cap redacția de cultură a WDR din Köln, câtor pițipoance le-a făcut vânt, gagici care se agățau de el când avea de cheltuit câteva mii. Nici nu se mai întreba de unde are atâta putere să se adune pentru câteva luni, cum se făcea că totuşi Kovac şi o mână de alți oameni încă mai

aveau încredere în el. Amintirea lui Sarah devenise o radiație cosmică în propriul său univers, un centru gravitațional care încă trăgea de el şi-l îndoia. De la acele zile pline de ceartă, futai şi alcool în apartamentul ei, nu mai auzise nimic de ea, distrusese tot ce poseda şi îi amintea de ea şi-şi provocase suficiente leziuni creierului cu droguri şi stimulente, încât să nu-şi mai poată aminti chipul ei, vocea ei, corpul ei, ba chiar reuşise uneori să se mintă că toată povestea nu se petrecuse decât în capul lui. Şi totuşi nu putea face nimic împotriva sentimentului că ceva îi lipsea, că ceva hotărâtor a rămas pe dinafară, că viitorul îi pregătise ceva care să ofere într-un final un sens acelui du-te vino dintre el şi Sarah. Ea a lăsat urme peste tot în oraş, precum capcane în care el călca supus, locuri împrăştiate în peste o duzină de francize care păstrau ceva din ea şi din care Martin se hrănea ca dintr-un microelement care îl ținea în viață.

Fiorul fusese puternic ca un muson. Martin îşi găsi un loc sub streaşină şi privi trecătorii,

care se înghesuiau în magazinele, barurile şi pasajele comerciale de pe Elisabethstraße, un frontispiciu din aluminiu, sticlă şi panouri publicitare, care estompau ploaia în modele abstracte. Plasticul vălurat de deasupra lui scârțâia neliniştitor, printr-un loc neizolat îi picura apă pe ceafă şi se scurgea precum acidul subțiat pe sub gulerul cămăşii. Sedimentul crem-roşiatic ropotea până aproape de masa lui şi un miros bilios pătrundea în fast-food, doar cu puțin mai neapetisant decât mâncarea pe care i-o servea micul chinez. Orezul avea gust de zăpadă artificială, tofu era moale şi unsuros ca şi cum ar mai fi fost digerat o dată şi mâncarea îl ardea în gât, de parcă Yan ar fi fost nevoit să folosească toate proviziile de chili înainte de expirare.

Martin nu-i reproşă nimic. Cartierul-franciză Unterbilk/Friedrichstadt, care aparținea unui consorțiu producător de mâncare modificată genetic sponsorizat de Uniunea Europeană, era puternic degenerat, de când războiul comercial dintre Statele Unite ale Americii şi Uniunea Europeană a frânt grumazul investitorului

principal. Asemenea tuturor firmelor de pe teritorul francizei, Yan nu putea prelucra şi vinde decât ce procura de la furnizorii patronului şi, după mai multe restructurări şi trocuri, în bucătăria lui ateriza ultimul jeg din fabricile est-europene, care abia dacă mai lucrau rentabil de când şi-au impus slavii, în urma grevei generale din anul 2021, aceleaşi salarii ca şi colegii de sindicat din vestul europei, putând astfel să-şi vândă produsele insipide şi modificate genetic francizelor claselor de jos din Franța, Olanda şi Germania. Yan, cândva un exponent al bunei dispoziții, al cărui zâmbet perpetuu devenise expresia îndărătnică a proastei dispoziții, meşterea printre o duzină de vase pentru microunde, wok-uri şi cutii de plastic într-o bucătărie în care abia ar fi încăput un pisoar. Restaurantul său ca o cuşcă pentru câini încă mai era vizitat regulat, dar, la înghesuitele mese din imitație de lemn, sub hologame kitchoase cu imaginile Oraşului Interzis şi ale Marelui Zid Chinezesc, nu mai stăteau azi vizitatori de muzee stilați care transformaseră înainte dugheana lui Yan

într-un loc de întâlnire a cunoscuților din sfera culturii trash alese. În schimb, Martin se găsi în compania unor tineri îmbrăcați în costume second-hand, incolori precum o resurecție a generației maoiste a salopetelor gri, care pescuiau fără vlagă în bolurile de supă de parcă nu ar fi mâncat niciodată în viață ceva gustos, care aruncau monede euro în terminalele touchscreen şi care umpleau localul cu piuitul şi țârâitul clasicelor jocuri mecanice.

Peste câmpia de lângă Schwanenspiegel se jucau zgomotos copiii boschetarilor şi încercau să se împingă reciproc în apă, însă s-au adăpostit şi ei, într-un final, sub foliile de plastic întinse între copaci. Timp de câteva minute apa părea să fiarbă şi zgomotul era atât de puternic, de parcă un tsunami ar fi vuit peste Rin. Apoi s-a terminat şi pe iaz se balansau covoare de spumă gri printre tufişurile de stuf. Pe Poststraße, pe unde era granița cartierului, de-a lungul potecii din spatele statuii lui Heine, se ridica din nou încet ceața albăstrie, o precauție nanotehnică împotriva intruşilor care nu o luau pe

străzile de acces prestabilite sau care voiau să ocolească posturile de control. Răcirea nu dură mult. Din asfaltul de pe Heroldstraße ieşeau aburi şi, în spatele licăririi zăpuşelii ce se ridica, Martin vedea, vag precum o imagine din vis, unul dintre fostele obiecte de lux ale cartierului, un bloc cu apartamente elegante din materiale de construcţie reciclabile, pe care ploaia acidă le-a ros, devenind, doar în câţiva ani, nişte insignifiante locuinţe de urgenţă. Privirea îi trecu peste grădinile de iarnă de lux care străluceau obtuz în soare şi, pentru o clipă, crezu că-şi poate aminti în spatele cărui geam spart şi-au schimbat, Sarah şi el, cele mai devotate schimburi de replici şi lupte fizice din viaţa sa. Dar nimic nu se concretiză. Se simţea ca un spectator de cinema ce rămânea multă vreme după încheierea spectacolului în faţa pânzei goale, încă fermecat de scene de care nici nu-şi mai amintea.

Împinse farfuria din faţă, îşi luă laptopul şi apăsă încă o dată pe icoana lui Sam de pe ecran. De data aceasta legătura se stabili, o fereastră se deschise şi Sam se aşeză într-o postură relaxată

şi cu privirea încețoşată în fața camerei web. Biroul din spatele lui era întunecat, celelalte scaune libere.

— Bine, bine, ştiu ce vrei să zici, zise el şi-şi ridică mâinile. Am lucrat, chiar dacă nu se vede. Îmi asculți raportul sau zbor direct?

Sam era un ins costeliv, agitat, cu puțin peste douăzeci de ani, dar mereu cenuşiu ca un bolnav de cancer în stadiu terminal, extrem de inteligent şi un as în ale computerului, asta dacă reuşea să renunțe pentru o jumătate de oră la halucinogenele uşoare pe care le fuma probabil încă din grădiniță. Martin l-a ales – pe el ca şi pe ceilalți – din baza de date WebConnect a cazurilor de impunitate, în care figura toată haita de hackeri care fuseseră prinşi la săpături ale canalelor porno sau ale conturilor abonamentelor şi care aveau acum de ales între a se preda autorităților sau a-şi plăti pagubele muncind în francize, de obicei în condiții pe care nu le-ar fi acceptat nici un gunoier.

— Chiar îmi pare rău că v-am dat o şansă, golani leneşi, zise Martin. Ştiu că e o pretenție

unică să stați în cel mai scump hotel din cartier şi să n-aveți ceva mai bun de făcut, decât să abuzați toată noaptea de room service şi să vă scoateți de pe internet cele mai noi filme porcoase pe banii mei. Totuşi sunt atât de nesimțit încât să vă cer ceva în schimb. Tu să ai întâi grijă să apară neîntârziat ceilalți trei idioți. Apoi îți ascult şi raportul.

— Am rezolvat deja. Carl şi Ferenc tocmai organizează excursia noastră şi îi îndrumă pe cameramani. Lui Hassan i se fac spălături gastrice, după care apare şi el.

Sam ridică din umeri.

— Păi, era sfârşitul nostru de săptămână. Trebuia şi noi să mai...

— Dar nu cu două curve poloneze de căciulă, zise Martin. Pentru Hassan am o misiune frumoasă după ce a vomitat tot. Şi de la tine vreau întâi să aud ceva. Să vedem dacă îți meriți diurna.

Martin nu putea vedea pe monitorul cât palma ce scria pe sticla de plastic din care Sam a supt lacom înainte să răspundă.

— Mi-am pus agenții de software să caute sistematic prin ştirile online din ultimii douăzeci de ani, ca să avem o privire de ansamblu asupra evoluției mahalalelor Rinului. Au fost trei premise care au făcut să avem această haită după noi peste tot în Europa.

— Rămâi obiectiv, Sam.

— Din partea mea... Totul a început în 2028, când conducerea Uniunii Europene a decis să introducă şi în Europa principiul francizelor, pentru a pasa investitorilor privați problemele cu şomerii, cu focarele sociale şi cu infrastructura publică bolnavă. Ştim toți ce s-a ales de asta, dar, pentru ceea ce ne interesează, cel mai important este că granițele statului şi ale alianței au pierdut din importanță în raport cu siguranța internă a francizelor şi că au început vremuri de aur pentru contrabandişti şi imigranți. Apoi am avut evoluțiile climaterice în întregul spațiu mediteranean şi în Orientul Mijlociu. Încă de la mijlocul anilor douăzeci regiunea era un cuptor şi aproape nelocuibilă şi, dintr-o dată, energia solară a devenit interesantă pentru

multinaționalele din domeniul energiei. Așa că au cumpărat acolo jos tot terenul fără valoare, și-au instalat câmpurile lor de colectare și au deportat băștinașii, sau ce a mai rămas din ei, în Europa. Din câte știu, primii care au avut o idee în legătură cu ce să facă din tot poporul ăsta au fost niște bande olandeze care acționau în portul din Rotterdam. O vreme au trimis întregi grupuri în vapoare de marfă pe Rin în jos și le-au aruncat pur și simplu în stânga și-n dreapta râului. Împrejurimile imediate ale apelor noastre infestate – și asta este cea de-a treia premisă – erau singurele petice de pământ de care nu se interesau nici administrația publică, nici patronii francizelor. Astfel a devenit în zilele noastre lacul Bodensee cea mai mare tabără de refugiați a emisferei nordice și Rinul Inferior cel mai lung ghetou din lume.

— E totul foarte interesant, zise Martin, dar nu explică în nici un fel ce se întâmplă astăzi acolo. M-am interesat și eu. Până acum m-am lovit de un caz asemănător în nordul Spaniei, în regiunea din jurul orașului Salamanca. Nu în

dimensiuni la fel de mari ca aici, dar s-au adunat totuşi câteva sute de mii de refugiaţi în jurul lacurilor şi a bazinelor de colectare. Acum câţiva ani trebuia să fi domnit acolo o situaţie urâtă, o epidemie după cealaltă şi câţiva morţi pe zi. Guvernul a declarat brusc regiunea zonă restricţionată, a ridicat în jur un cordon de carantină şi a sperat ca problema să se rezolve de la sine. După câteva luni, toată povestea a ieşit de pe prima pagină şi abia de curând, când o comisie a trebuit să inspecteze vânzarea unor terenuri publice, s-a aflat nu doar că mai existau supravieţuitori, ci şi că oamenii se înmulţesc straşnic şi că cineva le-a construit de ceva vreme mici cocioabe de-a gata, unde să mucegăiască foarte comod. Cică acum arată de-a dreptul îngrijit.

— Încerc să-mi dau seama de unde a început totul, orice, adăugă Sam scărpinându-şi bărbia. Cineva care să-şi fi băgat coada în treaba asta. Poate că am deja ceva. Uită-te la asta.

Pe ecran clipea o icoană şi o fereastră se deschise, arătând o fotografie în care se vedea o sală de şedinţe. Un bărbat, care stătea discret în

ultimul rând al sălii printre purtători de costum agitați cu nodul la cravată relaxat, era încercuit cu roşu. Odată mărită imaginea, s-a dovedit a fi un ins cam de patruzeci de ani, îmbrăcat impecabil într-un costum lejer, albastru marin.

— Înregistrarea este de la referendumul de criză din mai 2032 din Köln, care a trebuit întrerupt după trei zile, pentru că administrațiile Nordului, ale Sudului şi ale Solingen-Wupper nu s-au pus de acord pe problema refugiaților şi aproape că au sărit unul la gâtul celuilalt. Tipul de acolo este fără îndoială Clive Du Bois şi am rămas cu gura căscată când l-am descoperit la una dintre şedințele reprezentanților poporului.

— Nu-mi spune nimic.

— Asta e o adevărată lacună, şefule. Du Bois e acolo o mare bestie în domeniul de business consulting, social engineering şi treburi din astea, a lucrat pentru guvernul californian şi pentru tot felul de francize. O adevărată brută care a lichidat deja trei sindicate şi a lăsat nenumărați oameni fără loc de muncă. Lucrează mereu pe la spate şi cu mână lungă şi e cunoscut

numai celor din interior. Ți-am pregătit un dosar, ajunge imediat. Du Bois nu-şi mişcă curul său luxos degeaba peste Atlantic, deci trebuie să fi existat un motiv întemeiat pentru care a fost aici. Poate că e o legătură.

— Cine ştie, zise Martin, apoi trase de geanta diplomat şi flutură cardul de credit prin aer în direcția lui Yan.

Câteva secunde mai târziu, factura apăru pe ecranul din masă, Martin înfipse cardul în nişă şi confirmă printr-o apăsare de deget. Din spatele muntelui său de oale şi veselă Yan făcu ochii mari, probabil pentru că tocmai văzuse limita de credit actuală a lui Martin.

— Rămâi pe poziții. Trebuie să cercetăm fiecare indiciu.

— Şi tu ce faci?

— Nu te interesează pe tine, zise Martin. Şi, după o pauză: O să mă uit un pic prin vechiul Parlament, acolo îşi au biroul multe organizații de caritate. Poate mă pot furişa pe undeva.

Lovind icoana cu degetul a întrerupt conexiunea şi şi-a prins laptopul sub braț.

Arşiţa îl izbi în frunte ca o lovitură de ciocan când a păşit sub streaşină. După câţiva paşi a ameţit şi îi părea că cineva a preschimbat cărările, taluzurile şi câmpiile în uşoare mişcări de valuri. O aromă amară îi abuză gura şi nasul. Un grup de tineri care stătea pe scările Parlamentului îi păru strident şi pixelat precum fundalul unui anime ieftin. Martin nici nu vru să ştie ce mizerie a cerului spălase ploaia. Vântul se ridică, împrăştie norii de aburi care pluteau în jurul bălţilor şi lumină şi ceaţa din capul lui său.

Chiar şi până în anii douăzeci s-au mai ocupat cei de la protecţia monumentelor de Vechiul Parlament, una dintre ultimele vestigii ale vechii substanţe arhitectonice din Düsseldorf, până când scena locală a transformat clădirea într-o capodoperă a retrofitting-ului. Faţadele vechi, monumente ale istorismului în stilul Renaşterii italiene târzii, au dispărut sub un strat de cabluri de curent, mănunchiuri de fibră de sticlă, antene parabolice, centrale electrice şi panouri publicitare. Atriumul înalt de patru etaje şi cu galeriile vopsite în alb amintea că

respectiva construcție servise o perioadă drept muzeu. Acum putrezeau operele de artă sub tavane de sticlă. Patronii francizelor au lăsat vechiturile fără valoare în seama colectivului de artiști locali, care, la scurt timp după, au fost alungați de nenumăratele cluburi, inițiative și organizații care își cereau drepturile.

În atrium stăteau douăzeci, treizeci de oameni de origini diferite la tejgheaua unei bucătării automate și clămpăneau cu vesela de unică folosință. Martin își făcu o imagine de ansamblu străbătând galeriile, trecând pe lângă foste săli de expoziție modificate cu tot felul de scopuri. Văzu muzicieni în studiouri improvizate, oameni care stăteau pe saltele de burete printre toaletele chimice și dușurile mobile, hackeri așezați în fața echipamentelor vechi pe stative înalte până în tavan. Văzu logo-uri ale unor cercuri misionare islamiste, budiste și hinduiste, pancarte scrise de mână în persană și arabă, panouri cu reclame ale unor organizații de caritate private și decăzute ale Națiunilor Unite. De câteva ori drumul îi fu blocat de

grupuri de retrofreaks distruşi, cu dread-uri şi costume etno, care împărțeau pliante şi care păreau să fi rezistat ferm de la ultima renaştere hippie până acum fără să se fi trezit nici măcar o dată din amețeală.

La etajul trei s-a pierdut într-un coridor lateral, de unde, printr-o uşă, bătea lumina pe un afiş şifonat al unei organizații de caritate. Martin auzi ritmuri înăbuşite de jazz ambiental şi descoperi o încăpere plăcută, liniştită şi ordonată: un rând de birouri în spatele unor lampadare estompate, rafturi pline ochi cu hârtii şi literatură de specialitate din domeniul medicinii, instantanee cu proiecții holografice care se învârteau fantomatic pe deasupra meselor. Majoritatea angajaților plecase la masa de prânz, doar la unul dintre terminale era aşezată o femeie, adâncită într-o lectură încordată, înaltă şi brunetă, cu trăsături orientale, cu fața un pic cam colțuroasă, cu pomeții înalți, dar cu buze pline şi cu ochi mari.

Cum l-a observat, Martin şi-a împreunat mâinile.

— Namaste, zise el şi ea se miră.

— Ar trebui să mai mergeți prin țara natală, zise ea cu o voce aspră, care, în ciuda tonului agresiv, i-a coborât imediat lui Martin sub centură. Sunteți cel mai palid indian pe care l-am văzut vreodată.

— Nu trebuie să fiu indian ca să fac ceva pentru karma mea. De aceea sunt aici. Dacă aveți nevoie de o susținere energică, vă apațin. Cu trup şi suflet.

Îşi strâmbă gura, de parcă, la prima vedere, i-ar părea antipatic.

— E de necrezut. Stai aici, nu bănuieşti nimic rău, şi după multe vreme, cineva cuprins de virusul altruismului dă buzna înăuntru. Vă bucurați de admirația mea. Şi, după o pauză: Ştiți măcar cine suntem?

— Sigur. PSW, doctori pentru muncă socială, o diviziune germană a vechii IPPNW, dacă nu mă înşel. Sunteți ultimii justițiari care se mai luptă pentru o minimă îngrijire medicală a celor mai săraci dintre cei mai săraci. De parcă nu aş şti...

— Bine, cu asta ați trecut primul examen. Să vedem dacă-l treceți și pe al doilea. Stați locului și încetați să râniți prosteşte.

— Poftim?

Ea arătă spre tavan unde, într-un colț, era instalată o cameră web.

— Doar știți de la poza de pașaport că zâmbetul deformează datele biometrice. Și eu tare aș vrea să știu cu cine am de-a face.

Apăsă pe tasta unui mouse și învârti monitorul plat din fața ei către Martin, care, câteva secunde mai târziu, își putu vedea propriul chip uluit.

— Ne-am retras noi din spațiul public, dar tot mai apar din când în când vagabonzi și cete de jurnaliști care vor să folosească împotriva noastră faptul că vaccinăm gratuit și că nu lăsăm mii de oameni pur și simplu să moară. Astfel încât trebuie să ne convingem de fiecare dată dacă nu ar fi mai bine să chemăm paza.

Martin bănui deja ce avea să urmeze.

— OK, m-ați prins. Să lăsăm asta.

— Nu, nu...

O matrice subțire acoperi portretul lui Martin şi pe latura inferioară a monitorului apăru statusul conform căruia se căutau asemănări. Martin încetă să mai privească în monitor când începură să curgă link-urile vărsate de bazele de date de pe Internet.

— Ia-te uită, zise femeia şi pocni din limbă. Azi avem în vizită o adevărată celebritate. Dacă nu ați fi atât de gras şi cu zece ani mai bătrân, chiar v-aş fi recunoscut. Martin Kessler, tânărul jurnalist de prim rang, care ne-a rămas tuturor în memorie, pentru că nu se dădea în lături de la nimic.

Ea înălță capul şi el avu sentimentul că l-ar fi putut despica în patru doar cu o singură privire.

— Nu trebuie să vă arăt unde a făcut zidarul ieşirea din cameră.

— Ascultați-mă un pic, ăăăă...

— Assia, dacă vă interesează. Dar scutiți-mă. Un coş plin cu puroi pe fund mi-ar conveni mai mult decât să mă preumblu cu un scrib de bulevard ca dumneavoastră. Ce vă uitați aşa la mine? Nu mai există alte fufe de futut?

Martin observă abia acum că ceva îl captivase la ea. Se apropiase fără să vrea de birou şi privea în jos pe bustul ei bombat, către pulpele puternice în leggings subțiri pe care şi le încrucişase ca un bărbat. O voce din capul său îl avertiză că poate iar îşi făcea simțită prezența vidul lăsat în el de Sarah, care îl îndemna la intervale regulate să se arunce asupra primei femei care îi ieşea în cale şi care era cât de cât atractivă. Dar avea sentimentul că de data aceasta era altceva în joc, că ceva din aura ei întunecată, senzualitatea ei subliminală, îl interesau în mod onest.

— Nu ştiu dacă *dumneavoastă* mai puteți să răspundeți în fața a ceea ce ați făcut la optisprezece sau douăzeci de ani, zise el, scoțând o carte de vizită din geanta diplomat şi aruncându-i-o pe masă. Tipul despre care tocmai ați citit nu mai există. Puteți crede ce vreți, dar sunt pe urmele unei chestiuni care ar putea să fie de interes şi pentru organizația dumneavoastră. Poate că o colaborare ar merita pentru ambele părți. Rafinați-vă căutarea, citiți ce s-a scris

despre mine în ultimii cinci ani şi poate că apoi vă voi fi chiar simpatic.

Ea nu făcu niciun gest, îl fixă cu privirea de parcă ar fi putut tăbărî în orice clipă pe el, iar lui i-a fost greu să se sustragă acelei căutături. Din nou afară în soare, o privelişte în faţa ochilor săi care îi părea ca o fotografie de o luminozitate stridentă. Rămase o clipă clătinându-se pe trepte şi îşi înăbuşi un acces de dor, o adevărată poftă de piele goală şi de atingere feminină şi observă, după a nu-ştiu-câtelea semnal, că cineva îl suna pe notepad. Se adăposti la umbra unui copac şi avu nevoie de trei încercări până să atingă cu degete tremurânde icoana corectă de pe ecran. Hassan, criptograful pe jumătate turc al echipei, care deja demonstrase că poate rezista fără probleme unei şedinte de patruzeci de ore de concentrare, dar care nu putea fi mai puţin excesiv când venea vorba de băutură, mâncare şi desfrâu, îl salută, dolofan, cu părul soios, cu un chip nefericit şi cu privirea plecată a unui adolescent.

— Trebuia să vă înştiinţez, şefule, zise atât de încet, de parcă fiecare cuvânt necesita un enorm chin.

— Arăţi de căcat, băiete, răspunse Martin şi îi zâmbi.

— Şi asta e chiar mai bine decât mă simt.

— Exact în această stare eşti omul de care am nevoie. Nici nu mai trebuie să te deghizăm. Te-ai uitat în căsuţa poştală după bilet?

— Ce bilet?

— Către Marrakesh. Te trimitem într-o misiune specială. De acum încolo eşti un violator de capre marocan şi sărman, a cărui familie a fost ucisă de miliţia Exxon, şi te vei alătura fluxului de emigranţi din rândul populaţiei ţării. Vrei să vii în Europa pentru că ai auzit cât de minunat se trăieşte la Rin. Aş vrea să aflu de la tine în mod direct cum funcţionează toată afacerea cu împinsul maselor, cât trebuie să plăteşti, cine organizează transporturile, cum eşti adus clandestin în Europa, şi, odată ce ai ajuns aici, desigur, cum trăiesc refugiaţii aici, cine îi

hrăneşte, mediul în care conviețuiesc, totul. Mâine ți se va planta şi un cip ca să păstrăm legătura, apoi îi putem da drumul.

Hassan făcu o față de parcă Martin ar fi pronunțat o sentință cu moartea.

— Am crezut că trebuie... Cât timp?

— Mai vedem noi, probabil câteva săptămâni. Nu ne ajută cu nimic dacă privim totul dinafară. Ştiu că nu va fi o plimbare prin parc, dar dacă între timp îți va merge prost, gândeşte-te: *tu* eşti privilegiat. *Tu* mai ieşi de acolo.

Gândul nu păru să-l înveselească prea tare pe Hassan. Martin încheie convorbirea, îşi verifică email-urile şi plecă înapoi la hotel pentru a studia dosarul despre Du Bois.

* * *

După ce-şi făcu o primă imagine despre cele în jur de două sute de ştiri, interviuri, reportaje, articole de specialitate şi cele destinate publicului larg conținute în dosarul lui Sam, lui Martin îi păru că acel Clive Du Bois era un tipic reprezentant al cochetăriei pe care a numit-o

cândva într-un comentariu televizat „economia impostorilor". O mafie intelectuală formată din consultanți, analiști, futuriști, cercetători ai trend-urilor, membrii ai ONG-urilor și ai think tank-urilor, care au desăvârșit arta de a suge sume imense din economia unui popor fără a introduce nimic productiv în sistem. O pătură socială tot mai influentă de comentatori elocvenți care se promovau singuri și care, aparent, au studiat la fiecare universitate de top din Statele Unite și Europa cel puțin doi ani, care erau la per tu cu toți mai marii politicii și ai economiei, care nu trebuiau decât să strâmbe din nas și le-ar fi sărit în brațe noi contracte de milioane, care aprovizionau presa și televiziunea web cu slogane, care se decorau cu titulaturi neauzite până atunci, doar pentru a se masca elegant, pentru a nu afla nimeni ce sume enorme făceau, și cărora economia și sectorul public le sufla în fund.

Acest club internațional de câteva zeci de mii de virtuozi ai pianinei spiritului fusese încă din ultimii ani ai ultimului secol o nenorocire

crescândă, dar perioada de prosperitate a început abia când criza americană a anilor douăzeci a băgat panica în economia globală. Eforturi de independență în California, revolte rasiale, renașterea violentă a statelor din Sud, manipulări ale cursului valutar pe Bursă, concerne multinaționale, care nici măcar nu se mai oboseau să mituiască demnitari ai guvernului, ci lucrau cu nesimțire eludând statul și cumpărând întregi regiuni în care să stabilească propriile reguli ale jocului – toate acestea aveau o nevoie enormă de un panaceu politic, de formule memorabile, de explicații istețe ale lumii, foloseau tot ce promitea să ridice ceața nedumeririi din capetele oamenilor. Nimeni din cei care voiau să facă o carieră în politică, în economie sau în show biz nu mai dădeau doi bani pe fapte și rezultate prezentabile. Cine voia să aibă și cea mai mică șansă de a fi receptat de alegători și consumatori prin cele două mii de canale web-tv și zecile de mii de agenții de presă, care erau oferite de orice provider mediocru din America, Europa sau Asia, trebuia să se predea cu totul

unui întreg grajd de consultanți care ciopleau zi şi noapte la imaginea lui, îi dictau viața până în cele mai intime detalii şi îi puneau în gură şiruri de hârtii scrise de-a gata. Branşa exploda, puterea ei creştea şi sfârşitul nu se preconiza.

Clive Du Bois părea că ar fi înotat din tinerețe pe cel mai înalt tsunami informațional. Chiar şi dacă numai jumătate din ce pretindeau CV-urile sale coafate ar fi fost adevărat, ar fi trebuit ca de la vârsta de cincisprezece ani să lucreze cel puțin şaptezeci şi două de ore pe zi. Născut în 1991 în San Mateo, California, a crescut, mulțumită unui context familiar ilustru, trilingv (izvoare timpurii vorbeau despre engleză, franceză şi germană; de când cu înrăutățirea permanentă a relațiilor germano-americane, biografii săi au înlocuit ultima cu spaniola), copil minune înzestrat în matematică şi muzică, a absolvit liceul ca preadolescent, a studiat enonomie, matematică şi filozofie la Harvard (bineînțeles), Yale (desigur), Sorbona (întotdeauna dă bine) şi la Universitatea Liberă din Berlin (nu-i rău), a strălucit între timp ca fundaş la fotbal şi atletism

şi a întreprins călătorii vaste prin China, Europa şi Orientul Apropiat. Între vârsta de douăzeci şi treizeci de ani şi-a construit o reputaţie considerabilă prin faptul că a înfiinţat o firmă de consultanţă după alta, niciuna dintre ele supravieţuind primului an, făcând să dispară bugete de două până la trei milioane, ceea ce reprezintă o dovadă a unei deosebite îndrăzneli antreprenoriale în Statele Unite ale Americii. După aceea a început, ca liber consultant, o odisee prin cele o sută de companii de top din economia americană, a scris expertize şi analize pentru Microsoft, Oracle, Bell, Lockheed şi mai-ştie-cine, a făcut parte din staff-uri de planificare şi din comisii de supraveghere, ocupându-se cu tot felul de probleme care nu interesau pe niciun om rezonabil. Mai demult a existat un hiat de trei ani în torentul de materiale mediatice care învăluiseră carierea lui Du Bois. Din motive necunoscute, s-a retras pentru o vreme din toate afacerile, se ocupa numai sporadic de docenţa la două universităţi de media din California, apărând pe neaşteptate într-o altă branşă, odată

cu tunul firmelor de securitate care se specializaseră în măsuri de apărare în războiul online tot mai murdar între consorțiile francizelor.

Lui Martin i se aplecă atunci când citi unele dintre lucrările științifice ale lui Du Bois, pe care Sam le sustrase bazelor de date ale companiilor: capodopere ale retoricii vide, care se pronunțau asupra filosofiilor corporatiste, receptării opiniei publice, imaginii companiei în cadrul segmentelor caracteristice ale grupului țintă WASP și altele asemenea. Fotografii din anii tinereții îl prezentau pe Du Bois drept un metrosexual desăvârșit fără muchii și colțuri, cu chică blondă dată cu gel pe spate, care se lipea de craniul său ca o substanță acrilică, cu un zâmbet sigur și blând, care ar fi putut insufla încredere numai unor oameni cu experiența de viață a unor copii de trei ani, cu o îmbrăcăminte aleasă la fix între seriozitate și lejeritate, de parcă ar fi plăti înadins specialiști ca să îi taie găuri în blugi.

După vreo 150 de pagini citite pe sărite, absorbite de Martin cu privirea antrenată în cititul rapid, biografia lui Du Bois se amestecă în

capul lui într-o zăpăceală de fapte care nu se legau între ele. Se ridică de la terminal, care începu imediat după aceea să proiecteze modelele screensaver-ului prin cameră, şi îşi turnă o bere la bar. Kovac i-a pus de data aceasta limite clare bugetului său, dar fără să-l lase să vagabondeze, şi i-a rezervat o mică garsonieră la mansarda din Hyatt în Medienhafen, un con subțire din oțel şi sticlă pe limba de pământ dintre portul pentru iahturi şi Monkey Island. Când Martin se aşeza seara la geam, vedea cartierul de la turnul TV până la cinematograful UCI învăluit într-o perdea din nanoparticule care străluceau la crepuscul precum miliarde de licurici, prefăcând Rinul, care, văzut din orice alt loc, părea o zeamă vâscoasă străbătută de pete de ulei, într-un peisaj cu modele vălurate abstracte.

Presiunea atmosferică turtise nanobariera atât de mult, încât Martin putea vedea peste ceața albastră a particulelor până la Lausward şi pe cealaltă parte a Rinului. Tabăra refugiaților de sub Podul Knie făcea aceeaşi impresie ca în

urmă cu câțiva ani: o mare de cocioabe din bucăți de lemn, metal şi plastic cioplite şi împreunate, tivită cu licăritul fosforescent al deşeurilor chimice pe care le aducea Rinul la mal, străbătută de pâlpâitul focurilor de tabără în jurul cărora se adunau siluete ca insecte. Dar nu trebuia decât să îşi îndrepte privirea la dreapta pentru a recunoaşte noul, despre care nu ştia până acum decât că nu începuse cu mult timp în urmă în mai multe locuri din Rinul Inferior şi că se extindea tot mai repede: ceva ca o excrescență strălucitoare în colonia peticită de pe câmpia Rinului din Oberkassler, un cancer inversat, care nu aducea cu sine decadență şi descompunere, ci sterilitate şi un tip de ordine aparte. Martin desenă cu vârful degetului un dreptunghi pe geam şi decupajul mări imaginea unui labirint din locuințe modulare în formă de containere, rezervoare de apă, celule solare şi mănunchiuri de conducte, montate unele peste altele, lângă sau prin celelalte într-un model derutant, totuşi fără să sugereze o anarhie pură, ci care lăsa a se bănui o ordine complexă şi

ascunsă, un model fractal care abia se sustrăgea percepției sale.

În aceste sectoare domneau o liniște și o curățenie uimitoare. Când Martin mări imaginea pe una dintre făpturile letargice care vagabondau fără țel printre asamblaje, aceasta nu păru mai puțin cadaverică și lipsită de speranță ca cele din cartierele sărace înconjurătoare, dar era măcar spălată și purta haine simple și curate, care aminteau de halatele de unică folosință din spitale. Nimeni nu părea să facă ceva, nimeni să comunice. Pe timp de noapte locuințele modulare străluceau în lumina înnăbușită a becurilor de halogen care iluminau aleile strâmte dintre instalații și, cu vizibilitate favorabilă și cu o mărire considerabilă a imaginii, Martin putea observa ocazional un comportament care îi păru la început atât de absurd, încât nu-și putu crede ochilor. Odată la câteva zile se întâmpla ca, pentru câteva ore, neobișnuit de mulți oameni ieșeau din locuințele lor, aparent numai cu scopul de a copula în aer liber, spontan și la nimereală, o orgie mecanică și

lipsită de poftă, care nu-i părea motivată sexual, ci care-i dădea impresia unei dezlănțuiri a unei energii ciudate care străbătea satul de cocioabe precum un val şi apoi seca.

O sonerie din tonuri înalte de clopote îl trezi din meditațiile sale şi, când ajunse la videofon, proiectorul holografic profilă un monitor virtual deasupra măsuței, pe care apăru un chip slabuț de femeie, înrămat de un păr bogat şi negru. Abia după ce s-a uitat mai atent o recunoscu pe femeia din biroul PSW.

— Ce surpriză fermecătoare, zise el după o şovăială inițială şi mări lumina cu un gest al mâinii. Se pare că am lăsat o impresie mai puternică decât mă aşteptam.

Assia stătea pe o pătură printre perne suprapuse, purta o cămaşă bărbătească largă şi în carouri, descheiată până la dantela unui sutien negru şi sorbea apatică dintr-un pahar de vin, de parcă era cu gândul în alt loc.

— Trebuie să recunosc că am o slăbiciune pentru arivişti, zise ea. Mai ales dacă au supraviețuit unui asemenea picaj abrupt. M-am uitat

şi la articolele mai recente din presă. În a capitula aşa, în a te pişa pe oameni cărora alţii le-ar fi pupat picioarele, e ceva stil. Felicitări!

Martin nu ştia exact la care dintre apariţiile sale jenante care i-au iniţiat prăbuşirea făcea referinţă.

— Asta să însemne că şansele mele la o întâlnire cu dumneavoastră au crescut? Sau există alt motiv pentru care mă sunaţi?

— Scuteşte-mă de „dumneavoastră", prostănacule. Nu mi s-au aprins călcâiele după tine, sunt doar curioasă. Se strecoară o grămadă de folclor jurnalistic în jurul cronicii tale de scandal şi nu există des oportunitatea de a arunca o privire asupra nefericirii despuiate din spatele bârfelor. Mă gândeam că ar fi foarte distractiv să mă ocup un pic de tine.

— Cum să înţeleg asta?

— Rămâne să vedem. Pe unde eşti acum? Care este starea actuală a telenovelei Martin Kessler?

Martin făcu un pas înapoi şi deschise braţele.

— Ai norocul că m-ai prins într-unul dintre momentele mele lejere. După cum vezi, sunt cazat cât se poate de rezonabil. Pe lângă asta, am un cont de diurnă pe care nu l-aş rade de unul singur. Ce zici? Momentan pot să îți ofer ambele: plăcutele părți ale gloriei şi prăpăstiile zdruncinării mele sufleteşti.

— E o invitație?

— Posibil. Dar poate că vreau să te ademenesc aici pentru a vedea dacă încă mai pot băga orice femeie în pat din prima noapte.

Ea aşeză paharul şi îşi dădu uşor capul pe spate, privindu-l de parcă tocmai îşi făcea şi ea planuri în legătură cu desfăşurarea relației lor.

— Aici grijă ce-ți doreşti. S-ar putea îndeplini. Dacă îmi trimiți o viză pentru cartierul portuar, sunt într-o oră acolo.

— Nu mă pune la încercare. Chiar o fac.

— Nu mai spune, a zis ea, s-a aplecat şi a pus capăt conversației.

Înainte ca monitorul virtual să se stingă, a apărut o notă de plată şi Martin a copiat ID-ul

Assiei în clipboard-ul apartamentului şi s-a aşezat din nou la terminal. În ciuda exorbitantei sume de 200 de euro pe care o ceru serverul francizei media, nu ezită nicio secundă.

După aceea stătu în faţa monitorului, cu un cuptor de nelinişte în burtă şi se întrebă de ce nu voia să se instaleze luciditatea cu care îşi derulase în ultimii ani micile aventuri şi rutina satisfacţiei corporale. Aruncă o privire peste notiţele pentru şedinţa de a doua zi, dar nu se putu hotărî pe cine să pună să se intereseze de furnizorii locuinţelor modulare, cine să se informeze despre planurile de reconstrucţie ale celorlalţi patroni de francize din apropierea Rinului, cine să însoţească echipele de filmare în Keiserswerth, unde, după o nouă ofensivă a DHR, se desfăşura o bătălie în toată regula. Tresări când, cu puţin înainte de ora unsprezece, se deschise o fereastră cu un mesaj de la recepţie şi se năpusti asupra videofonului.

În timp ce Assia era purtată de unul dintre lifturile din sticlă din atrium, el stătea în bariera infraroşie din uşă de parcă ar fi vrut să fugă, dar

încă nu se hotărâse pentru contrariu. Încercă să-şi pregătească câteva cuvinte, vreo replică stupidă, dar nu-i veni nimic în minte. Assia apăru în hol în cele din urmă cu părul ud şi purtând un impermeabil negru. Lui Martin îi pătrunse un fin miros chimic în nas, înăbuşit de un parfum feminin mai puternic, în timp ce ea se strecură pe lângă el cu o urmă de amuzament pe chip şi, pentru că el nu spunea nimic, se plimbă cu paşi largi prin cameră de parcă ar fi vrut să o posede. Îi trebui destul efort ca să o urmărească.

Îşi aşezase geaca şi geanta pe un scaun, urcase pe podium şi acum privea, căzută pentru un moment pe gânduri, în josul Rinului.

— Doamne, de fiecare dată când văd mahalalele de pe mal, mă apucă frica, zicea şi vocea ei umplea camera, de parcă era acompaniată de un instrument cu o octavă mai jos. Suprim de fiecare dată cât de mare e mizeria pe care am vrut să o combatem cândva. La începutul lui PSW îndrăzneam să intrăm acolo singuri cu echipe de medici şi să ne oferim ajutorul. Astăzi nu mai avem curajul să intrăm nici măcar în cartierele

sărace, în care trăieşte majoritatea celor fără asigurare medicală. De aceea trimitem la intervale regulate sonde să arunce peste regiune cartonaşe pe care scriem data şi staţiile în care ne oprim cu clinicile noastre mobile. Dar oamenii au devenit indiferenţi, nu mai au încredere în ajutorul nimănui. Vin din ce în ce mai puţini.

S-a întors către Martin care se sprijinea nehotărât de bar. Privirea ei aluneca cu milă, dar şi cu curiozitate, peste genţile, hainele, dozele şi cutiile de medicamente ce erau aruncate pe canapea.

— Nu sunt medic, nici măcar asistentă, a explicat. M-au angajat ca ajutor pentru că aveau nevoie de oameni care să ştie arabă. Am venit în Europa în 2009, pe când încă mai existau cărţi verzi pentru imigranţi. Mama e tunisiancă, tatăl meu era soldat american. Nu l-a mai văzut niciodată. Ai în faţa ta o mică scăpare a unui luptător antitero.

— Eu...

Îşi propusese să nu vorbească cu nimeni niciodată despre trecutul său, să lase tot ce a fost

în urmă ca pe o zonă interzisă a gândului şi să nu cedeze nevoii chinuitoare de a se explica, de a se justifica. Dar ceva ce aparţinea Assiei îl determină să slăbească bariera, poate predispoziţia ei de a se deschide în faţa lui, poate circumstanţa în care prezenţa ei emana mai multă intimitate decât tot ce a trăit alături de alte femei în ultimii ani.

— Ştii, totul a început ca o distracţie, zise el. Eram încă un adolescent când am intrat în media. O vreme am fost foarte activ în scena „lunetiştilor". Poate îţi mai aduci aminte de tipii ăia care spărgeau sistematic sistemele de supraveghere publice şi private, ca să adune materiale cu mondeni. Ştii tu, pe budă, în bordel, la cumpărături, în dormitor, momente cât mai penibile, care erau apoi montate ridicol şi subtitrate cu comentarii sarcastice şi erau urcate pe net. După ce a descoperit MTV-ul scena aceasta şi au emis-o în mare stil, s-a terminat cu distracţia. Aici, pe Rin, scena a fost anihilată la sfârşitul anilor douăzeci prin razii de proporţii. Ne-au confiscat materialele, ne-au distrus echipamentul

şi ne-au târât prin tribunale. Unii dintre cei fotografiaţi au plătit mite considerabile judecătorilor ca să ne ardă.

Assia îşi trase un scaun şi se aşeză. Martin nu ştia de ce, dar apropierea ei îi intra pe sub piele ca şi cum ar fi potolit o nevoie de care nu mai ştia că există în el. Simţea un tremur în burtă, ceva se retrăgea, şi îşi aminti de ziua în care plânse ultima dată, atunci când a părăsit definitiv apartamentul lui Sarah.

— Am stat două luni într-o clinică de psihiatrie din Eifel, unde ne puneau pe droguri şi terapie care friza tortura, continuă ezitant. Apoi cineva a plătit cauţiunea şi eram brusc liber. Un post de web-tv care se specializase pe reviste de can-can, jurnalism de demascare şi tot felul de prostii de genul ăsta era de multă vreme atent la scena „lunetiştilor" şi interesat de capacităţile noastre deosebite. De la o săptămână la cealaltă lucram împreună cu o mână de prieteni în Köln şi Leverkusen, făceam baie în bani şi aveam studiouri de top prevăzute cu echipament de spoofing la îndemână, cu care se puteau face tot felul

de alte lucruri. Adică până înăuntru, în rețelele distribuitorilor de internet, ale posturilor de ştiri, în centralele de partid, în baze de date ale firmelor, în Case de Sănătate, dracu' ştie. Ne legam de preferință de oameni care aveau o imagine impecabilă, aparent de neatacat, politicieni şi staruri, muzicieni, şi scoteam în evidență tot ce era mai dubios cu putință. Demolarea monumentelor, aşa îi ziceam. La început rosteam doar comentariile, apoi am devenit moderator şi m-am făcut cunoscut prin reportajele mele de demascare. Spre final eram faimos pentru montajele mele live. În mijlocul interviurilor confruntam oamenii cu un potop de înregistrări şi documente care să le zdruncine confortul.

— Cine era Sarah Koerber? întrebă Assia. Există sute de fotografii cu voi doi, dar în niciuna nu pare că ați fi fost o pereche. O persoană... neplăcută, mi se pare. Răceala şi superficialitatea personificată. Şi asta a fost o înscenare? Ce s-a întâmplat cu adevărat?

Martin încercă să şi-o imagineze pe Sarah, dar Assia se strecură între el şi gândurile sale.

Prezența ei, întreaga-i putere a lui aici şi acum nu permitea ca ceața amintirilor sale să prindă contur.

— Cred că începutul sfârşitului a fost când s-a sinucis acea femeie şi mi-a fost dintr-o dată limpede ce putere aveam, continuă el. Pe atunci deja mă săturasem. Aveam doi agenți care mă vindeau odată la două săptămâni unui alt canal, prin tot centrul media al Renaniei, uneori şi în străinătate, pe post de corespondent pe mulți bani. Puseserăm ochii pe o africancă, o reprezantantă destul de celebră a unei organizații caritabile, care devenise antipatică unora din cauza unor declarații antiglobalizare şi...

— Te referi la femeia care a fost mutilată genital în copilărie şi care s-a operat în Düsseldorf odată ce a răzbit să ajungă aici? Şi voi ați făcut toate astea...

— Da, am făcut un spectacol scârbos din toată povestea şi la sfârşit nu a mai putut suporta.

Pentru prima dată simți ruşine de asta, nu doar regret profesional din cauza prostiei sale.

— Eram cu Sarah de o jumătate de an, ceea ce nu însemna mai mult decât că ne planificam apariţiile publice şi că ajungeam ocazional în pat. Dar brusc îmi ajunsese totul până peste cap, mă simţeam gol şi fals. Voiam mai mult, voiam să am pe cineva în care să am încredere, în care să cad cu totul, departe de tot rahatul. Mă rupeam tot mai greu de Sarah, cu toate că era ultima persoană care să vrea o relaţie stabilă. Şi aşa am început cu băutura şi cu drogurile şi în scurt timp uram pe toată lumea care mă curta şi mă umplea de bani. Şi apoi am întors presupusul meu jurnalism critic împotriva mea şi a angajatorilor mei.

Assia se duse la bar, căută prin sticlele mici şi mari şi alese un scotch blând.

— Un om deştept a zis cândva: Omul este atât de prost echipat pentru viaţă, încât aproape că ai putea face din el un supraom dacă ai vedea în el un vinovat şi nu o victimă.

Învârti pentru o clipă un pahar mic între degete, apoi îşi turnă în el şi îl privi pe Martin ca de la un kilometru distanţă.

— Dar nu cred în asta. Tu nu ai fost o victimă. Ai ştiut ce faci. Şi ai plătit preţul. Tu nu ai trăit nicio nedreptate şi cred că îţi este şi limpede asta.

— Poate că n-ar fi trebuit să fi venit, zise el, dar suna neputincios. Nu-mi face plăcere să fiu o curiozitate la care să te holbezi cu un tremur confortabil. Nu îţi repugnă să ai de-a face cu un... ?

Ea făcu un pas către el şi el tresări când îşi puse mâna pe umărul lui.

— Nu mai sunt un copil. Ştiu ce fac, zise ea. Dacă nu ar fi fost ceva care să mă fi atras din prima clipă – să mă fi atras, nu să îmi placă –, nu aş fi fost acum aici. Nu mă aştept să găsesc undeva în lumea asta nebună un om care să nu fie în abis.

Goli paharul, închise ochii de parcă ar fi savurat căldura ce-i curgea pe gâtlej în jos şi îi întoarse spatele. Toate gândurile s-au volatilizat din capul lui Martin şi nu putea decât să privească cum îşi dădea jos pantofii din picioare, cum îşi dezbrăca vesta, cum o arunca într-un

colț și cum își descheia încet cămașa. Din dreptunghiul întunecat al ușii dormitorului se întoarse la el și ridică, mai mult mirată decât cochetă, sprâncenele.

— Ce e? Ce mai aștepți?

Îl miră propria-i jenă.

— Nu e un pic prea... ?

— Grăbit? întrebă ea. Imprudent? Se poate. Dar tocmai mă gândeam: ai pierdut totul. Să îți mai răpesc acum și iluzia că măcar ți-a mai rămas atractivitatea?

Avu nevoie de o jumătate de eternitate să se desprindă din împietrire și să o urmeze. Ezită în ușă când îi văzu corpul gol strălucind pe pat și fu pentru o clipă convins că nu mai atinsese niciodată o femeie, că nu mai simțise niciodată poftă sau afecțiune, că în acel moment intra ceva nou în viața lui, ceva ce nu înțelegea.

* * *

Este de parcă toată lumea a fost scobită și nu a mai rămas decât o culisă subțire, care se poate prăbuși de la o privire, locuită de făpturi ca rupturi de umbre, ale

căror vorbe şi fapte sunt înşelăciuni uşor de ghicit. Este de parcă lumii în care am locuit, vieţii pe care am dus-o treizeci şi opt de ani li s-au sustras substanţa, ba mai mult, de parcă mi-am imaginat toate adâncurile, toate trăirile şi suferinţele şi m-am trezit brusc la realitate. Pot în sfârşit savura ce am disprețuit întotdeauna, anonimitatea acestei metropole. Mă pot scufunda în masele de oameni care mă poartă ca pe un fir de praf lipsit de suflet şi sunt fericită că nimeni nu bagă în seamă făptura sordidă şi îmbătrânită care am devenit. Ieri am stat într-o cafenea şi mi-am dat ultimii bani pe o gustare, deprimată că încă mai am nevoi fiziologice cărora trebuie să le cedez uneori. Am înţeles fiecare cuvânt al tinerilor de la masa vecină, dar acum desluşesc inutilitatea, zădărnicia, pretenţiile oricărei comunicaţii. M-am gândit dacă să fac un act simbolic, să iau cuţitul şi să-mi tai limba, dar şi la asta am renunţat. Ştiu că mă aşteaptă altceva, ceva ce nu bănuiesc nici agitaţia, flecăreala şi învârtitul în cerc al oamenilor. Încă nu sunt pregătită. Încă trebuie să scutur multe. Încă există o frică între mine şi descompunerea mea, transformarea mea. Dar percep tot mai clar celălalt puls, cel vital, care bate sub fantasmagoria

oraşului. Visez să fiu o celulă, un organit celular în trupul puternic al noii vieţi adevărate, să simt în sfârşit alte suflete, să devin una cu o comunitate care mă va ridica şi mă va învinge.

DOI

— Terminaţi! se răsti Martin şi lovi cu palma în masă, provocând o reacţie în lanţ în urmă căreia căzură dozele goale de bere. Ştiu că neam ieşit cu toţii din mână. Kovac pune presiune pe mine, pentru că, după întâmplarea din Kaiserswerth, şi alţi jurnalişti s-au apucat de acelaşi subiect. Tipii de la DHR vor să dea vina pe noi, pentru că nu puteţi să vă păstraţi cumpătul. Şi acum îmi povestiţi şi un asemenea gunoi confuz. Lucrăm de zece zile la acesta treabă şi nu mai înţeleg nimic. Deci, încă o dată, Sam, dictare pentru proşti.

Pentru o clipă domni o tăcere stânjenitoare. Ferenc, un flăcău timid cu o barbă pufoasă,

căruia rar i se smulgea un cuvânt, plin de zgârieturi pe față și cu un bandaj gros în jurul mâinii drepte, privi căutând ajutor către Carl, care se alesese de pe urma excursiei lor cu contuzii și două coaste rupte. Sam își ținea bărbia în podul palmelor, se scărpina la rădăcina nasului și se holba morocănos în laptop. În decursul a trei zile, cei trei au transformat sala de conferințe a clădirii administrative a WebConnect într-o cocină. Pe podea erau presărate pungi de hârtie și de plastic. Pe birouri se îngrămădeau ambalaje de fast-food, pahare de cafea și bilete mâzgălite cu notițe. Scrumierele dădeau pe afară și aerul era încărcat greu cu aroma amestecurilor de tutun, de la cannabis până la cele mai noi alcaloide la modă din bucătăriile otrăvite ale designer-ilor genetici. Aerul condiționat nu făcea față duhorii.

Sam se scutură și păru că voia să vomite. Își mușcă dinții atât de tare, încât mușchii maxilarelor îi ieșeau din fața osoasă ca niște corpuri străine. În lumina monitoarelor unsuroase care

aruncau grinzi de lumină prin cameră, arăta bătrân şi uscat ca o mumie.

— Încerc să vă mai explic o dată mai simplu, zise pe un ton tânguit şi feminin care îl călca pe nervi pe Martin din ce în ce mai tare. Nu mai trăim pe timpurile Internetului, când exista o oarecare unitate. Infrastructura comunicațională globală s-a descompus în sute de sub-rețele, fiecare cu protocoalele sale, cu rețelele video, digitale, de supraveghere, web-tv şi mai ştiu eu ce. Conversiile protocoalelor la marile pasarele informaționale sunt o ştiință în sine. Providerii încearcă mereu să-şi fure ultimele invenții prin tot felul de trucuri şi deseori rezultă din asta zone vulnerabile de care pot profita. Dar cei sau cele cu care avem de-a face acum sunt ceva mai inteligenți decât noi. La pasarele se încarcă separat pentru fiecare mail care intră şi care iese câte un mic plugin cu un time-out extrem de concis pentru simple mesaje text. Tot ce observ nu e decât un mic gâlgâit, o zgârietură aproape imperceptibilă pe suprafața

bazei de date globale. Nimic ce aş putea folosi pentru un atac. Cel puțin până acum.

— Nici despre cine i-a angajat pe aceşti mercenari nu ai aflat nimic?

— Asta e şi mai greu, şefule. Scenele mercenarilor, ale contrabandiştilor cu arme şi ale clienților lor sunt organizate pe plan internațional. Acestea conduc o rețea de sateliți cu cele mai bune sisteme cuantico-criptografice care pot fi achiziționate cu bani mulți. Îşi pot permite. Cine are banii necesari să-şi camufleze afacerile, e atât de anonim pe cât poate. Chiar şi cu cele mai rapide calculatoare din lume mi-ar trebui o sută de ani.

— Ne învârtim în cerc, zise Martin şi oftă. Să recapitulăm: din câte ştim, mai multe firme de transport şi logistică fac o grămadă de bani pentru că livrează ceva în mahalalele Rinului. Ofertele vin anonim pe mail, în caz de acceptare se transferă un avans de 20% dintr-un cont anonim într-o bancă de spălat banii din Insulele Caribice şi firmele primesc indicații precise când să ridice locuințele modulare şi restul

mărunțișurilor, din care gară și unde să le descarce pe malul Rinului. Cu transporturile navale e asemănător. Nici producătorii locuințelor modulare și ale instalațiilor solare și sanitare nu știu cine le oferă asemenea epoci de aur. Peste tot pe unde vrem să scormonim, ajungem la același rezultat: un angajator anonim care, după niște aproximări atente, cheltuie patru milioane de euro pe lună ca să renoveze mahalalele și să hrănească oamenii. Și vrei să-mi zici că nu avem nicio posibilitate să străpungen voalul anonimității, că nu există nicio gaură într-un asemenea sistem complex? Undeva trebuie să stea o persoană care să planifice și să organizeze toată treaba. Trebuie să țintească spre ceva cu toate astea.

— Nebunia e că nu arată plănuit și organizat. Am fost cu Carl de câteva ori în Rheinpark în Golzheim, unde totul a început abia acum câteva săptămâni. E relativ limpede, numai doi kilometri pătrați în care se înghesuie câteva mii de oameni sub scutul de pe Cecilienallee. În mod normal, e o grămadă letargică, arabi și africani

ciufuliți și emaciați, care arată de parcă ar muri în orice clipă. Numai când apare un vapor de marfă cu o locuință modulară sau cu un rezervor de apă se adună imediat zeci de tipi, descarcă materialele și încep să monteze. Totul se desfășoară absolut haotic. Am avut impresia că nici unul dintre ei nu știa ce face. Demolează cu mâinile goale vechile cocioabe și apoi încep să lucreze până când totul este cât de cât asamblat. E ca un reflex pavlovian, de parcă cineva le-ar fi turnat în subconștient ce trebuie să facă.

— Și nu a vrut nimeni să vorbească cu voi? Nici măcar pentru bani?

— Au vrut, dar n-au putut. Am împărțit câteva bancnote și țigări, dar nimeni nu ne-a putut explica ce l-a făcut să participe la asamblare. Majoritatea era ca în ceață când era întrebată despre asta. E cu adevărat straniu. Cablarea instalațiilor solare nu e deloc trivială și dacă filtrele de aer sunt instalate greșit, se poate muri în cocioabe de asfixiere cu monoxid de carbon. A doua oară ne-am uitat la una dintre locuințele modulare pe dinăuntru și, în mod miraculos,

totul părea să funcționeze. Pur şi simplu nu-mi pot explica cum poate o grămadă de înfometați care abia pot merge drept să facă aşa ceva.

— Eu am încercat ceva, zise Carl.

Spaima încă îi mai zăcea în membre. Pe parcursul întregii şedințe nu s-a uitat la nimeni în mod direct, ci a stat aplecat şi a privit în gol, cu câte o tresărire ocazională în colțurile ochilor, de parcă s-ar fi temut să nu fie atacat din spate. Cel care era de obicei şmecherul echipei lui Martin – probabil pentru că, la cei douăzeci şi ceva de ani, era cel mai mare dintre ei, un tip trupeş, bont, cu ciuf sârmos şi cearcăne întunecate pe sub ochii mereu înroşiți –, suna acum foarte abătut.

— Datele sunt insuficiente, pentru că nu m-am putut infiltra în tot acest timp scurt la toate firmele de transport, dar totuşi am făcut rost de un procent considerabil de confirmări de comandă din ultimele douăzeci de luni. Putem să vedem un model, dacă... ah, dar mai bine vă uitați singuri.

Apăsă pe telecomandă şi proiectorul holografic aşeză un monitor virtual în fumul țigărilor pe

care fantele aerisirii din tavan îl trăgea în spirale leneşe. Apăru un segment din planul oraşului de la Oberkassler până la podul Theodor-Heuss. O matrice din linii tăia câmpiile Rinului în mii de câmpuri pătrate.

— În animaţia pe care o veţi vedea, explică Carl, un segment de timp corespunde unei durate de patru zile. Am pus câte un pixel acolo unde au fost instalate un număr minim de locuinţe modulare în tot acest interval de timp. Astfel ne putem face o imagine despre cum s-a dezvoltat totul. Scalarea este o estimare brută, dar putem recunoaşte câte ceva.

Cu o ezitare uşoară, de parcă se ferea de o revelaţie, a dat drumul la animaţie.

La început nu era decât un roi de buline roşii, un mic centru de activitate în zona promenadelor Rinului, agitat şi amorf precum schiţele unui desen animat abstract. Apoi o construcţie în forma unei stele se umflă şi Martin avu brusc sentimentul că urmăreşte ceva viu şi nu o vizualizare seacă a datelor. Asemenea unui lichen, unei colonii de bacterii, unui miceliu, forma

dezvoltă filamente şi escrescenţe care pătrundeau prin mahalalele câmpiilor Kasslerului Superior şi celui Inferior, tot mai repede, tot mai pătrunzător, ca o creatură hulpavă care voia să asimileze întregul oraş.

Animaţia nu dură mai mult de un minut şi se termină cu o încercuire crestată, care cuprindea un teritoriu de la Keiser-Wilhelm-Ring, până aproape de centrala din Lörick. Martin se înfioră la gândul că procesul pe care tocmai l-a urmărit pentru prima dată în totalitatea sa se desfăşura oră după oră la numai câteva sute de metri distanţă de el. Îşi aminti ceva ce citise într-unul dintre articolele târzii ale lui De Bois. Era numai o bănuială, dar poate că primele legături se conturau deja în subconştientul său.

— Nu sunt gata încă, dar şi celelalte locaţii din Duisburg, de pe partea de vest a Kölnului şi în Leverkusen, trebuie să se fi dezvoltat asemănător, explică Carl. După aproximările mele, regiunile renovate vor evolua într-o structură şi mai mare cam într-o jumătate de an. Uitaţi-vă cu atenţie şi spuneţi-mi de ce vă aminteşte. Cu toţii

am mai văzut cândva ceva asemănător. Vreau doar să ştiu dacă vă gândiţi la acelaşi lucru ca şi mine.

Sam păru să fi ieşit pe neaşteptate din frustrarea sa şi privea proiecţia cu o fărâmă de atenţie. Ferenc arăta iritat, aproape supărat, şi îşi trecea cu mâna peste faţă, de parcă ar fi vrut să alunge o vedenie. Laptopul lui Martin îi aminti printr-un bipuit de întâlnirea pe care o avea şi tare ar fi vrut să înjure cu voce tare că iar a trecut o jumătate de zi fără rezultate palpabile. Afară, în foaier, angajaţii se îmbulzeau către cantină.

— N-avem timp de ghicitori, zise el, scoate tot.

— Un automatism celural bidimensional, zise Carl. Reguli simple ale interacţiunii locale şi comportament global complex. Autoorganizare, bottom-up. Oricine s-a ocupat cu teoria haosului şi ştiinţa complexităţii ştie despre ce e vorba. Orice s-ar petrece acolo afară, se organizează singur. Doar că încă nu mi-am dat seama conform cărei reguli funcţionează acest

automatism celular. Dacă am ştii, am putea chiar să-i simulăm comportamentul viitor.

— Ce...

Martin vru să lichideze ideea ca fiind absurdă, dar apoi îi fu limpede că propriile asociaţii îl duceau în aceeaşi direcţie.

— Vrei să spui că, în loc de construcţii abstracte, avem de-a face cu oameni care îşi calculează variabilele locale şi formează o structură superioară?

— E ceva mai complicat, dar în principiu...

— Cum să funcţioneaze aşa ceva? Cine să iniţieze aşa ceva? Cum se poate asigura ca fiecare să facă ce trebuie? Şi cum...

— Habar n-am. E doar o idee.

— Cred că mă prind, zise Ferenc prudent. Ceva m-a uimit tot timpul. Când am intrat cu trupele de construcţie şi cu cele de pază în masa de oameni, ceva îmi păru foarte ciudat. Abia acum îmi dau seama ce era. Trebuia să fi fost câteva mii de oameni la malul Rinului care s-au pus în mişcare. Nu era ca o revoltă spontană, era prea disciplinată pentru aşa ceva. Dar nici nu

părea planificată, era prea dezorganizată pentru aşa ceva. M-am uitat prin geam la feţele unora dintre tipii care ne-au răsturnat maşina. Nimeni nu ţinea cont de celălalt, fiecare părea să acţioneze de unul singur. Nu recunoşteai nicio coordonare şi totuşi mulţimea a dezvoltat un comportament îndreptat către un singur ţel. Un comportament chiar foarte efectiv. Nu aş fi crezut că este posibil, la nivelul nostru de înarmare, să fim atacaţi de câteva mii de oameni cu mâinile goale.

— Ok, am pălăvrăgit destul, zise Martin. Să ne uităm odată la varianta brută. Vreau să-mi fac singur o părere. Şi nu-mi ascundeţi nimic! Aţi intrat în căcat şi, dacă vreţi să vă scot din el, trebuie să ştiu totul.

Carl dublă mărimea monitorului, îl împinse în faţa sălii de conferinţe şi, pentru câteva secunde, liniile colorate ale unei mire de reglaj străluceau prin fum. S-a putut vedea ceva din înregistrare abia după ce s-a pornit corectorul de mişcare şi după ce imaginea a fost netezită într-un balans uşor peste un teren accidentat.

Înregistrarea fusese evident făcută dintr-un vehicul militar, în dreapta o pătură piezişă sub care fuseseră legate bine valize cu echipament, în stânga un geam murdar, triunghiular. Prin penumbră se vedeau câteva persoane înghesuite printre containerele cu material, dar Martin nu putea desluşi decât chipul blând şi copilăros al lui Ferenc. Camera a fost îndreptatată către geam şi un teren pustiu, vast, apăru pe imagine: benzi de asfalt lungi, crăpate şi presărate cu tufişuri şi, în fundal, după cum observă Martin când se uită mai atent, terminalele vechiului aeroport din Lohausen. După ce s-au apropiat îi păru că întreaga clădire era construită din ceară, formaţii stalagmitice pe jumătate topite pe care se scurgea zgură neagră şi vâscoasă, formând pe aici şi pe dincolo construcţii diforme.

— Ne-am întâlnit în Kalkum cu un batalion de pază, care trebuia să însoţească vehiculele de construcţii, explică Carl. E de notorietate că tipii sunt prost plătiţi, de aceea am putut să mergem într-una dintre maşini în schimbul unei mici mite, însă doar cu condiţia să facem linişte şi să

nu ne uităm afară cu niciun preț. După cum vedeți, vechile clădiri ale aeroportului sunt demolate cu „jeleu gri". Asta e cea mai ieftină metodă, merge destul de repede şi la final nu rămâne decât un munte de praf. DHR a îndepărtat astfel tot materialul de construcții pe o porțiune de mai mulți kilometri pătrați. Tabula rasa totală. O variantă mai puternică a substanței a fost folosită cu două zile înainte de excursia noastră împotriva mercenarilor care se baricadaseră pe malul Rinului. Trebuie să fi fost o adevărată mizerie, chestia aia îți arde carnea de pe oase. De aceea, când am plecat, toți erau foarte siguri că va fi o nimica toată. Batalioanele trebuiau să tragă în jur şi să alunge restul oamenilor din jurul digului de la Lohausen şi apoi procesul de construcție putea începe. Cine ar fi crezut că...

O ceață ca de funingine atârna în aer. Soarele era o bilă de jar peste întinderea strălucitoare şi fără margini, emițând o lumină care anula toate culorile şi care făcea ca până şi farurile, lămpile rotitoare ale maşinilor grele, inscripțiile

luminoase de pe maşini să pălească. La aeroport au făcut o pauză. Constructori cu măşti de gaze şi uniforme de cauciuc mergeau printre buldozere, camioane şi trailere încărcate cu schele de oţel care se adunau într-un semicerc vag. Paznici blindaţi în negru se sprijineau plictisiţi de lanţurile maşinilor lor şi fumau. Dintr-o baracă de plastic ieşeau şefi de echipă în halate albe, împărţeau indicaţii cu gesturi lucide şi calme, încercuiţi de muncitori, şi dispăreau din nou. Odată ce s-a pus în mişcare prima coloană, un convoi letargic din douăzeci de monştri de oţel, flancaţi de câteva maşini înarmate ale firmei de pază de graniţă, camera a început să se mişte în toate părţile. Ruinele clădirii aeroportului căzură rapid ca umbre fără forme în spatele norilor de praf stârniţi şi convoiul părea că se îndreaptă către un nimic vag. Ferenc s-a aplecat de câteva ori în faţa camerei, a gesticulat cameramanului, a zis ceva ce s-a pierdut în pocnituri, zdrăngănit şi zgomot de motocicletă. Imaginea s-a întrerupt pentru câteva minute şi, la o cotitură în stânga, se văzu în depărtare o bandă

verzuie, o ridicătură uşoară, probabil digul Lohausen.

— Deja, în acel moment, nu mai eram atât de siguri că merită riscul de a intra ilegal în teritoriul celor de la DHR, zise Carl. Eu aş fi preferat să cobor la aeroport şi să mă întorc cu una dintre trupele dislocate. Vedeți că la început totul s-a desfăşurat liniştit. Aparent pierduserăm partea cea mai spectaculoasă şi nu țineam neapărat să văd cum sunt împuşcați la Rin oameni neînarmați şi absolut lipsiți de apărare...

La început erau doar făpturi stinghere care apăreau în vârful barajului, şovăitoare şi neîndemânatice, dar determinate să urce prin desiş către taluz şi să mărşăluiască pe terenul acoperit de pietriş, asemenea unor lemingi ce se îndreaptă către o mare inexistentă, toți în aceeaşi direcție, de-a curmezişul direcției de deplasare a coloanei care viră în autostradă. În apropierea Rinului se aprindea ceața particulelor ce se evapora din substanța gri peste peisaj şi şoferul schimbă partea pentru a filma oamenii emaciați care se apropiau de convoi în grupuri, întâi

câțiva pe aici pe acolo, apoi tot mai mulți, ca hiponotizați, ca şi chemați, în straniu pas identic şi totuşi fiecare pentru sine. Camera de filmat apropia imaginea pe chipuri întunecate, lipsite de expresie, care suprimau orice alte emoții, le făceau oarbe pentru totul din jur, dar care îi împingeau, încet, dar neîntrerupt, de parcă nu ar exista pe lume nimic mai important decât țelul lor imaginar. După ce convoiul a trecut de incinta fostei diaconii şi clinici, un labirint de resturi de pereți în dreapta, în spatele lacului Kaiserswerth, a devenit aproape un front închis de oameni, gros de patru sau cinci rânduri, care se apropia de neoprit, nenumărați tineri şi bătrâni, bărbați, femei şi copii, topiți în determinarea lor într-o unică ființă. Escorta se nelinişti. Tancuri se balansau, trăgeau focuri de avertisment în aer, dar fără nicio reacție.

După un kilometru s-a întâmplat. Un potop de oameni a inundat strada, de parcă se spărsese barajul, şi a oprit convoiul. Mişcarea de deplasare în față se opri, în schimb se îmbulzeau dintr-o dată în jurul maşinilor, cuprinzându-le,

încercuindu-le cu un ciorchine de trupuri. Martin tresări când văzu un om căzut sub şenilele unui buldozer şi când se auziră în mulţime împuşcături ce rupeau carnea în găuri însângerate, doar pentru a se închide la loc o clipă mai târziu. Cameramanul se duse încă o dată la celălalt geam, încercând să filmeze ceva din cele ce se întâmplau afară, dar şi maşina cu materiale era încercuită şi nu se vedea nimic mai mult decât un perete de trupuri, umăr la umăr, cap la cap, peste şi dedesubt, atât de aproape unul de celălalt, de parcă ar fi vrut să se topească într-o singură bucată de carne, chipuri fără nicio expresie care priveau înăuntru, mâini care loveau în geam. Cineva gesticula în faţa camerei. Voci bărbăteşti se încălecau, dar nu răzbeau prin vuietul ca de uragan, prin bubuitul ca de cutremur care se alătura gâfâitului, grohăitului şi horcăitului miilor de gâturi. Un zgomot ritmic se instală, un bubuit şi un ciocănit ca dintr-un hău kilometric, şi maşina fu atât de puternic zguduită, încât sistemul automatic de compen-

sare a mişcării nu mai făcea faţă, estompând totul într-o zăpăceală de pete de culori.

— La naiba! zise Martin.

— Da, zise Carl. Şi ştiţi ce era cel mai rău? Arşiţa. Brusc se făcuse o căldură de nesuportat. Nu mai puteam respira. Nu mi-a fost niciodată în viaţă aşa frică.

Din câte se putea vedea, maşina părea să se răstoarne. Boxele pârâiau aşa de tare, încât masa tremura sub mâinile lui Martin, apoi totul se termină şi monitorul se făcu negru. Martin îşi putea auzi bătaia inimii în liniştea bruscă.

— E o minune că am ieşit vii de acolo, zise Carl după o pauză. Oamenii ăia au distrus blindajul cu mâinile goale. Ne-am târât cumva afară, printre picioarele oamenilor şi am fugit. Pe undeva pe la Schwarzbach am dat de nişte gardieni, dar pe moment ne era indiferent...

Martin încerca să se liniştească, să înăbuşe mii de gânduri încâlcite care îi treceau prin cap, dar nu reuşi în totalitate. Se gândea la Assia, care probabil că deja îl aştepta în Shalimar, şi

avu dintr-o dată nevoia acută să dispară de acolo, să vorbească cu un om matur. Carl şi Ferenc se priveau în aşteptarea temătoare a reacţiei sale, cuprinşi de vină ca nişte adolescenţi prinşi holbându-se după femei.

— Ştiţi la ce a trebuit să mă gândesc? zise Martin în final. Am văzut ceva odată într-un film documentar. Pe o insulă chinezească există o specie de viespi imense, bestii lungi de cinci centimetri, care atacă adesea colonii de albine şi le capturează prăsila. Probabil că, în afara oamenilor, nu mai există nicio altă formă de viaţă pe lume care să ucidă atât de brutal şi sistematic. Treizeci de viespi sunt de ajuns pentru a nimici complet o colonie de douăzeci de mii de albine în trei ore. Dar o anume specie de albine a dezvoltat o metodă rafinată de apărare. Înaintea unui atac, viespile trimit nişte soli pentru a localiza stupii şi singura şansă a coloniei de albine este ca aceşti soli să nu se întoarcă în cuibul lor. Însă o viespe este un adevărat gigant pe lângă o albină şi acul acesteia din urmă nu-i poate dăuna deloc. Aşa că o fac altfel. Lasă solii

să intre în stup şi, ca la un ordin, sute de albine se năpustesc asupra viespii şi încep să sară pe ea. Mişcarea provoacă o căldură care poate urca în stup şi până la peste patruzeci de grade. În timp ce albinele pot suporta temperaturi cu mult peste treizeci de grade, viespea e prăjită de vie. Multe trupuri lipsite de apărare se unesc într-o armă puternică. Dacă mă întrebaţi pe mine, cel care a pus în mişcare refugiaţii de pe malul Rinului a învăţat multe de la natură.

Sam dădu uimit din cap.

— Şi ce vrei să zici? Aici nu e vorba despre insecte sociale. E vorba despre...

Amuţi şi plecă privirea, de parcă ar fi vrut să spună ceva a cărei absurditate îi fu limpede în acelaşi moment.

— Despre ce? întrebă Martin. Exprimă-te, sunt recunoscător pentru orice idee. Poţi să oferi o descriere mai bună a celor ce tocmai am urmărit? Mai sunt cel puţin trei consorţii care plănuiesc măsuri de renovare în zona Rinului asemănătoare celor făcute de DHR. Ce-ar fi, dacă, data viitoare, nu se vor mobiliza câteva mii, ci direct

o sută de mii de oameni, sau un milion? Calcă în picioare tot oraşul.

Îşi bău cafeaua, strânse laptopul şi se ridică.

— Faceți mai departe ca şi până acum, zise. Trebuie să rumeg toate acestea. Ați auzit ceva de Hassan?

— Da, zise Sam. Azi de dimineață. E într-o mică localitate de lângă Rabat pe coasta Atlanticului. Implantul a mai făcut figuri, până am găsit un „cârlig" de satelit potrivit, dar acum pare să funcționeze.

— Ce a scris? Citeşte.

Sam tastă pe ecranul laptopului şi citi:

Marți 7.5. 2041 – 9.41

Martin ar face bine să se pregătească, pentru că îi prezint o factură uriaşă când mă întorc din nou acasă. Dacă aş fi ştiut, m-aş fi lăsat arestat. În zilele răcoroase avem 45° la umbră, în măsura în care găseşti pe undeva umbră. Nu există decât praf, transpirație şi sete şi, după câteva zile, eşti atât de frânt, încât abia mai poți gândi limpede. Să nu vă mirați deci. Oricum nu se

mai poate rezista decât direct lângă mare. Ultimii refugiați, veniți din afara oraşului, se adună pe câțiva kilometri pe plajă, şi devin din ce în ce mai puțini. Toată ziua conduc nişte tipi maşini de teren pe aici, spanioli bine hrăniți, cred, şi câțiva nord-africani, care împart porții de mâncare şi sticle cu apă. Din când în când ies din maşini, vorbesc cu oamenii şi îi iau pe câțiva cu ei. Ieri a fost rândul meu. M-au dus într-o ambulanță mobilă undeva sus pe dune, o chestie cu echipament de primă mână, unde m-au controlat. Era chiar foarte ciudat. I-am întrebat ce trebuie să fac ca să ajung în Europa, dar nu părea să îi intereseze deloc. M-au vaccinat cu ceva şi de atunci sunt un pic amețit. Şi apoi mi-au zis că lunea viitoare mă pot îmbarca pe un cargo ce urcă pe Biskaya. Pur şi simplu. Caută sistematic pe aici oameni care sunt cât de cât în formă şi îi trimit gratuit în țara visată. Nu mă întreba care e faza. Poate mă prind. Luni mai multe.

Sam ridică din umeri când termină. Martin zâmbi chinuit.

— Nu mă mai miră nimic, zise. O iau la cunoştinţă ca atare. Să aşteptăm, să vedem ce vine.

În timp ce şedea în vagonul turbo-tubului care îl ducea cu 140 km/h către franciza Südpark, Martin căuta frenetic prin fişierele de pe laptopul său mai multe documente ale lui Du Bois potrivite contextului care începea să se contureze încet şi silnic în faţa ochilor săi. Un amestec scârbos de transpiraţie, fum de ţigară şi respiraţie putredă îi pătrundea în nas. La terminalul Herzogstraße câteva sute de oameni se înghesuiră în tren şi un labirint de voci în cel puţin cinci limbi îi urlă în urechi. Scaunul crăpat îi împingea o margine de plastic în şezut, dar aproape că nu simţea. Între el şi simţirile sale se strecurase o adâncă nelinişte, un sentiment de irealitate. Trecea peste textele lui Du Bois, citea pe aici pe acolo câte un paragraf, sărea de la un document la altul, căuta ceva şi nu ştia ce.

Coborî la Philipshalle şi mărşălui către parcul tematic amenajat de un consorţiu arab pe locul fostei incite BUGA. Îl vizita ocazional cu

mare plăcere, dar astăzi nu avea chef de clima reglată blând pe sub tavanul înalt de ceață din „praf utilitar", de micile păduri de palmieri şi de pajiştile parcă tunse cu briciuri, de coridoare pe sub arcade din marmură şi pietre de corali, de reproducerile miniaturale ale moscheelor din Cairo şi Cordoba, aranjate cu precizia fiecărui unghi într-un peisaj deluros, mai îngrijite şi mai curate decât orice în acest oraş. Shalimarul se găsea într-un complex alb ca de calcar, o clădire cu terase în spatele iazului din Volksgarten, un restaurant colțuros, în ton roşu-pământiu compus din nenumărate nişe, separeuri şi fotolii circulare aşezate în jurul narghilelelor, plin cu parfumul tutunului şi al mirodeniilor.

Assia se aşezase confortabil pe un teanc de perne, în fața ei ceai, pita şi o farfurie cu vinete coapte. Purta o abaya neagră, croşetată sumar, părul deschis, încă umflat datorită periatului proaspăt, stătea dreaptă, într-o postură aproape domnească, privirea întoarsă înăuntru, odihnindu-se în sine. Îl pedepsi pe Martin

ignorându-l jucăuş, când acesta o salută şi o sărută pe obraz. Lumina înfundată a unei lămpi cu henna îi conferea pielii o nuanţă ruginie.

— Cum vrei să facem? întrebă ea, după ce el s-a fâţâit într-o parte şi-n alta, până şi-a găsit poziţia în care să nu se simtă neajutorat în faţa ei. Pot să joc rolul de dură şi să mă revolt feminin că a trebuit să te aştept o oră şi jumătate? Sau povestim relaxaţi despre ce a fost deodată mai important decât mine, sau cum te gândeşti să mă dezamăgeşti în pat în noaptea asta?

El tăcea şi ea îşi dădu ochii peste cap.

— A fost doar o glumă. Ce e cu tine?

— Trebuie să îţi povestesc ceva, zise el în final. Încă nu am înţeles totul, dar mi-e frică. Aşadar, Clive Du Bois lucrează astăzi în special pentru o firmă californiană, care a fost pentru multă vreme lider în domeniul biochip-urilor şi a neurotehnologiei şi care aproape a dat faliment din cauza spionajului industrial şi a nerespectării patentelor, explică Martin. Acum trebăluieşte discret din spate, de aceea încă nu mi-e prea limpede cum şi-a scos clienţii din bătaia

puştii concurenţei. În orice caz, firma îi finanţează lucrările de cercetare şi am găsit într-un articol ceva care mi-a dat de gândit.

Martin avu sentimentul că privirii liniştite a lui Assia nu-i scăpa nici cea mai mică nesiguranţă şi simţi trac când îşi drese glasul şi citi: *„Principala problemă a entităţilor economice multinaţionale constă în faptul că se situează în pragul dintre două forme de existenţă: cea fizică şi cea virtuală. Descentralizarea, fragmentarea în numeroase unităţi administrative, de producţie şi de dezvoltare răspândite deseori pe mai multe continente, vastele ierarhii decizionale şi de competenţe au favorizat tendinţe de colaps, conflicte interne în ceea ce priveşte strategia întregului, transformând companiile într-un mănunchi de interese individuale antagonice. Managementul, capitalul, comunicaţiile şi conflictele s-au mutat cu precădere în cyberspaţiu şi companiile se chinuie tot mai mult cu povara permanentei lor dependenţe de o bază fizică, de producţie, de personal, de locaţii, de material. Companiile secolului 22 vor păşi pe drumul virtualizării totale. Îşi vor muta cu totul existenţa în fluxurile de date ale reţelelor globale.*

Vor deveni prezențe anonime din fundal, care nu se vor mai manifesta fizic, fiind astfel invizibile și inatacabile. Se vor contopi într-un unic moloh impersonal, care nu se va mai supune unei baze materiale, ci, dimpotrivă, va impune condițiile sale lumii materiale, transformând-o într-un mediu supus."

Assia mânca cu poftă deja de o jumătate de oră cu îmbucături mici o salată fatoush, închidea din când în când ochii pentru câteva secunde, de parcă ar fi vrut să savureze o anume nuanță a gustului. Pentru Martin era dureros să o privească. Se temea să nu se îndepărteze de el încă înainte de a se apropia mai mult de ea. Se simțea ca și cu Sarah, neputincios, incapabil de a traversa pragul dintre el și ea și, cu fiecare noapte pe care o petreceau împreună, totul devenea mai greu.

— Sună ca un rechin de Bursă pe speed, zise ea. Dar nu cumva avem aici de-a face exact cu așa ceva? Mă refer la instanța din spatele proceselor din mahalalele Rinului. O forță anonimă, despre care știi că există, că face ceva, că

urmăreşte ceva, dar care e intangibilă, la care nu ajungi, despre care nu ştii unde şi ce este.

— Aşa e, zise el. Dar asta nu e tot. Ascultă asta, ceva mai jos: *„Interacţiuni între structuri virtuale se petrec din ce în ce mai mult. Pieţele devin virtuale, valorile devin virtuale. Cererea şi oferta nu mai sunt o chestiune de necesitate materială, ci relaţii virtuale. Individul ca purtător de producţie şi cerere pierde din importanţă. Secolul al 22-lea priveşte către o masă de unsprezece miliarde de oameni care nu vor mai exercita nicio funcţie enonomică şi una dintre cele mai mari provocări va fi de a utiliza în alte scopuri această bază materială. În capul fiecărui om se găseşte o structură de prelucrare a datelor care încă depăşeşte de câteva ori capacitatea computerelor artificiale şi omul obişnuit nu foloseşte nici măcar zece la sută din ea. Un calcul simplu arată că toate costurile de întreţinere ale unei asemenea structuri – adică apă, hrană, adăpost etc. – nu sunt într-o relaţie avantajoasă cu resursele masive care sunt irosite aici. Molohul secolului al 22-lea, care va fi nevoit să îşi potolească foamea tot mai puternică de randament computaţional, nu va avea*

altă opțiune decât să folosească posibilitățile creierelor organice. Dacă mi s-ar permite o prognoză, aș bănui că acesta se va baza pe puterea autoorganizării pentru a concentra capacitățile individuale într-o structură superioară."

Pentru prima dată Assia nu reacționă cu interes domol, ci strâmbă din gură și se înfioră.

— Am știut dintotdeauna că tipii ăștia au coborât într-un infern al perversității, zise, dar asta e... Deci așa ne văd ei pe noi, plebea patetică, ca purtători de producție și cerere, care vor avea în curând probleme să-și justifice existența. Explică-mi asta cu autoorganizarea. Cred că suntem pe drumul cel bun.

Martin se gândi un timp, apoi împinse o farfurie într-o parte și așeză un pahar în mijlocul mesei.

— Imaginează-ți un stol de păsări, zise și făcu o mișcare cu mâna deasupra mesei, și mai imaginează-ți că acest pahar e o coloană care stă în calea stolului. Fără o instanță superioară, fără o inteligență centrală care să ordone fiecărei păsări ce să facă, stolul se desface în jurul coloanei,

după care se reface. Biologul Craig Reynolds a întreprins în anii optzeci ai secolului trecut muncă de pionierat în domeniul simulării stolurilor şi a descoperit că fiecare pasăre nu trebuie să urmeze decât câteva reguli simple pentru a se forma un comportament ordonat. Trebuie respectat un minim de distanţă între obstacole şi animalele vecine. Pasărea îşi orientează viteza în funcţie de media din jurul său, atâta timp cât regulile distanţei nu îl obligă să accelereze sau să încetinească, şi aşa mai departe. Acest fenomen specific care permite formarea unui comportament superior organizat prin respectarea unor reguli locale minimale se numeşte emergenţă. Este una dintre marile realizări ale naturii.

— Cum era aia cu automatele celulare?

— Automatele celulare sunt o abstracţiune a acestor procese. Sunt reprezentate în general ca pixeli pe un monitor de computer sau ca celule într-o grilă tridimensională. Un automat celular poate adopta un număr limitat de stări. Ce stare va adopta în următoarea unitate de timp depinde de formula care îi aşează starea în relaţie cu

stările din jurul său. De exemplu, dacă trei din automatele sale vecine sunt roşii, va deveni în următorul pas albastru. Sunt două albastre, devine verde, sau oricum. Posibilitățile de variație ale automatelor celulare sunt imense şi multe dintre ele s-au dovedit a fi bune aproximări ale unor procese fizice complexe, care nu s-ar fi putut explica altfel. Multe dintre ele au şi calități emergente. Din reguli locale simple permit dezvoltarea unor structuri complexe.

— Asta e, zise Assia.

— La ce te referi? întrebă Martin.

— Pune-ți creierul în mişcare. Abstractizează un pic ceea ce ai văzut în mahalalele Rinului. Nu se schimbă şi acolo oamenii dintr-o stare în alta? Uneori merg de colo-colo, deci se formează un amestec. Alteori copulează sălbatic, deci interacțiune, schimb de substanță. Dacă se livrează material, adoptă comportament constructiv, deci creştere. Se apropie un pericol, se pun în mişcare, deci apărare. Nu ştim cum relaționează aceste stări una cu cealaltă...

— ... şi nici măcar cum se poate determina un asemenea comportament limitat la om. Şi nici ce se urmăreşte cu asta.

— Tocmai ai citit-o. Dacă oamenii se reduc la simple maşinării de reflex, capacitatea lor cerebrală poate fi folosită în alte scopuri. Dacă mă întrebi pe mine, Clive Du Bois şi-a adus pe lume, aici, sub ochii noştri, propriul moloh.

Martin vru să zică ceva, dar îl făcu să tacă cu un semn.

- Ştii, tocmai descopăr una dintre calităţile tale remarcabile: inteligenţă superioară şi, în acelaşi timp, orbire profesională. O combinaţie irezistibilă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Gândeşte-te un pic cum ai ajuns la Du Bois.

— Era în sală în timpul referendumului pentru criză din 2032.

— Exact.

— Aşa, şi?

Dădu din cap ca în faţa unui băieţel care a zis o prostie.

— Poate că în această privință sunt mai competentă decât tine. Locuim într-un megalopolis cu 22 de milioane de locuitori. Peste 90% dintre noi locuieşte pe teren privat, unde totul aparține consorțiilor francize, de la salubrizare, până la canalizare. Ca să nu mai vorbim de infrastructura publică, totuşi avem parte de un aparat administrativ umflat, o administrație de sud în Köln, una de nord în Essen şi idioții ăştia din Remscheid, câteva mii de funcționari bine plătiți, care de fapt nici nu mai au ce administra. Te-ai întrebat vreodată ce fac tipii ăştia? Pot să-ți zic eu, că ne luptăm de câțiva ani la PSW, cu succes minimal, să le smulgem puțini bani pentru binele public. Tipii ăştia încasează pe arendă de la consorții. Şi pentru că, în afară de poliție, de câteva mijloace de transport în comun şi de altele asemenea lor, nu există multe resorturi în care să mai curgă bani, trăiesc băieții pe picior mare. Şi cine încasează o dată fără să fie deranjat, mai încasează şi altădată, ba chiar mai mult. Sunt sigură că, din culise, Clive Du bois a contribuit cu partea lui la eşecul referendumului

de criză din 2032. A identificat în mahalalele Rinului materialul uman necesar marelui său experiment şi probabil că a plătit sănătos ca să şi-l însuşească netulburat de nimeni.

— Speculezi. Nu e un pic cam mult ce deduci din câteva fapte?

— Asta din partea unui bărbat care a ridicat la rang de artă exagerarea faptelor. Poate că ai dreptate, dar asta se poate determina.

Aproape că nu se mai încumeta să riposteze. Sperase ca ceea ce ştia să-i aducă un mic avantaj, să-i permită poate să o impresioneze puţin, dar ea părea blindată, pregătită să-i contreze fiecare gând cu o idee proprie, mai lucidă şi mai acută decât şi-ar fi dorit.

— Îţi fac o propunere. Am un prieten deosebit, la care oricum mă gândisem deja. Acest om remarcabil se numeşte Stephan Haske. Are numai treizeci şi ceva de ani, dar e deja de cincisprezece ani băgat adânc în managementul financiar din Nordstadt, probabil cel mai pervers muist din tot aparatul. Am avut deja plăcerea îndoielnică să asist la o audiere publică despre

condițiile din franciza Schott-Wingard de pe cealaltă parte a Rinului, din Uedesheim. Bănuiesc că, precum majoritatea cetățenilor frumoasei noastre urbe, nu ești în temă cu întâmplările din spurcăciunea asta, nu?

— Am auzit ceva despre asta.

— Deci nu. E cea mai jalnică franciză din întreaga zonă Rin-Ruhr și automat se adună acolo toți cei care nu au bani decât să se mențină peste nivelul boschetarilor. Persoanelor singure le sunt puse la dispoziție parcele locuibile de opt metri pătrați pentru doar optzeci de euro pe săptămână. Familiile au voie să se desfășoare pe opt metri pătrați minunați, dar numai dacă depășesc numărul de patru membri. Mulțumită unei magistrale performanțe a tehnicii urbane, în jur de 400.000 de oameni se înghesuie acolo pe doisprezece kilometri pătrați. Pentru a scoate cât mai mult din franciză, Schott-Wingard a investit atât de puțin în instalațiile de apă și canalizare, încât se trezesc uneori cu o mică epidemie de ciumă, pe care o credeau de mult eradicată și care aerisește rândurile de chiriași și

face loc pentru succesori, cărora li se cere direct o chirie mărită.

— Ce are asta de a face cu tema noastră?

— Franciza a devenit între timp cel mai mare bordel din oraş, un Eldorado al dorinţelor depravate. Multe familii care sunt de mult acolo sunt într-o aşa mare sărăcie, încât aduc copii pe lume exclusiv cu scopul de a-i vinde pentru joculeţe scârboase. Când m-am întâlnit cu Haske şi i-am povestit în termeni drastici ce se petrece acolo, nu a fost oripilat sau şocat. Nu, era fascinat. A lăsat să se vadă direct că tare ar fi vrut să ştie ce experienţe noi şi interesante poate avea acolo un bărbat ca el. S-a oferit să se implice pentru noi în următoarea şedinţă a comisiei, dacă fac din când în când cu el o excursie de plăcere prin Uedesheim. Îmi venea să-i rup coaiele pe loc, dar acum mă bucur că nu am făcut-o. De ce nu-mi pui la dispoziţie unul dintre camera-manii tăi? Să zicem că accept propunerea lui Haske, cumpăr cu el o fetiţă, aşa cum şi-a imaginat el, şi, când să ne apucăm de treabă la hotel, avem totul pe bandă şi putem să-l ardem. Doar

eşti specialist în aşa ceva. Haske e un şobolan laş. Dacă îşi simte cariera în pericol, putem afla de la el tot ce se petrece în aparatul administrativ.

— Bună idee. Şi astfel am avea şi o mică poveste pentru uz secundar.

— Te-ai prins. Deci vineri e următoarea audiere, atunci aş putea să mi-l înşfac. Ne-am înţeles?

Începase visătoare cu furculiţa ultima frunză de varză chinezească şi o rodea cu dinţii din faţă, din nou căzută în sine, de parcă răspunsul lui Martin ar fi fost inutil.

— Ce-ar fi să ne permitem o mică desfătare până atunci? zise el. Atâta timp cât mai există contul meu cu diurnă ar trebui să nu lăsăm să ne scape şansa de a răscoli paturile în Hyatt.

— Cu plăcere, zise ea. Sunt o optimistă de neclintit. Încă nu am renunţat să convertesc omenirea la bine. Şi mai cred şi că arta seducţiei nu ţi s-a irosit. Să vedem, poate te inspir în noaptea asta să te depăşeşti pe sine.

Miercuri 15.5 2041 – 13.02

Suntem cazați în podeaua dublă a containerelor care sunt puse una peste cealaltă în depozitele inferioare ale vaporului. La puținii bani pe care îi câștigă, paza de coastă europeană nu-şi murdăreşte mâinile şi, când se fac controale, nu verifică nimeni aici jos. Cât suntem pe mare, containerele etanşe sunt ridicate şi atunci avem şi noi un pic de loc de mişcare, o suprafață de câteva sute de metri pătrați, dar înaltă de numai optzeci de centimetri. Deci nu poți decât să te târăşti, şi asta trebuie să o faci de cele mai multe ori pentru a căuta o gaură prin care să te pişi sau să te caci. Desigur că pute ca într-o fosă septică. Prin fisuri aproape că nu intră lumina deloc şi mereu te pipăie câte unul între picioare, pentru că nu-şi poate da seama dacă e înghesuit cu o femeie sau nu. Ce e ciudat, e că sărmanele femei care ni s-au băgat aici se lasă futute de bunăvoie. Nu am observat niciun pic de violență. De fapt ar trebui să murim de claustrofobie, dar toți sunt letargici, acceptă ce se întâmplă cu ei, nici urmă de panică. Cei mai mulți

vorbesc în dialecte arabe pe care nu le înțeleg, dar oricum nu prea scoți o vorbă de la cineva. Nici eu nu am chef să vorbesc, dorm în marea parte a timpului. Poate că are ceva de-a face cu chestia aia pe care ne-au injectat-o. În primele câteva zile am vomitat tot timpul, acum mă doare capul, de parcă mi-ar atârna ceva în spatele craniului. Visez tot timpul chestii ciudate, de parcă m-aș scufunda în noroi sau de parcă m-aș dizolva în apă, și, când mă trezesc, am o erecție de aș putea ridica containerul deasupra mea. Sper că mă urmăriți tot timpul prin satelit. De îndată ce ajung la Rin și vă ofer primele relatări, vreau să ies din căcatul ăsta. Aici se întâmplă ceva ciudat. Ard zilnic de mai multe ori câte o femeie, pentru că pur și simplu nu pot altfel, după care mă simt mereu de căcat, cumva nesatisfăcut, de parcă ceea ce mi-ar trebui ar fi ceva cu totul diferit. Ceva ne suge aici toată energia și totuși suntem cu toții sub tensiune, dedați instinctelor elementare, înfulecăm lacomi porțiile pe care ni le aduc sondele robotice, bem ca animalele, dormim înghesuiți unul

într-altul. Nu sunt sigur că în curând vă voi mai putea oferi relatările mele. Fiți pregătiți să mă scoateți de aici, dacă mă stric de tot. Sper că Martin știe să aprecieze ce fac pentru căcatul lui de poveste.

Audierea avea loc într-o sală de curs a Academiei de Management din spatele Gării Centrale, un complex de fațade din oțel și sticlă împins adânc în zona industrială Flinger, fără o pată de verde pe alocuri, steril și respingător ca ceata de răsfățați crescuți de mici în prestanță și imagine, majoritatea dintre ei odrasle de politicieni locali, patroni de multinaționale de internet și media, care se supuneau aici unei turbospălări pe creier de opt semestre și care învățau să sacrifice orice emoție pentru gândirea în calcule și rendite. Assia se ataşase de aceştia, deoarece comisia aleşilor locali, care rămăsese în urmă în bătălia pentru burse ale industriei și programe de finanțare, fusese dată la o parte din aparatul administrativ. În fața acestor veşnic puberi, care se drogau cu puterea lor asupra

reziduurilor ierarhiei sociale ca satisfacție compensatorie, lucrătorii PSW și ai altor organizații caritabile trebuiau să se prosterneze, de cele mai multe ori cu rezultate care nu justificau umilința. Seara complexul strălucea într-un caleidoscop de tonuri roșii și oranj, iluminat de numeroase faruri cu halogen, dându-i lui Assia impresia unui bordel imens. Când a coborât cu patru colegi de la PSW la stația de metrou de la Kölner Straße și a mers spre clădirea sălii de curs, tinerii palizi și androgini care veneau spre ea adânciți în conversații seci, necopți și neterminați într-un fel curios, îi păreau rebuturi ale unei mașinării enorme, care producea oameni confecționați cu trupuri standard și cu fețe identice, retușate chirurgical.

Rândurile scaunelor din sala de curs erau atât de abrupt așezate unul deasupra celuilalt, încât, din rândurile cele mai de sus, aproape că nu se vedea delegația administrației din Nord care se adunase jos, în fața ecranului înalt cât peretele. În fața fiecărui loc era instalat un terminal compact cu microfon și monitor. Acolo puteau să

contribuie în scris sau verbal şi, dacă aveau noroc şi sistemele de inteligență artificială care preluau 90% din munca funcționarilor de jos considerau cererea relevantă, îşi vedeau numele pe lista de deasupra monitorului. Dacă aveau şi mai mult noroc, o voce de femeie perfect sintetică anunța că domnul sau doamna consilier Cutărescu a luat la cunoştință intervenția. Veteranii acestei forme de democrație participativă povesteau legenda că, la intervale îndelungate, chiar se şi răspundea direct la câte o interpelare, de cele mai multe ori, desigur, pentru a o combate categoric. În afară de Assia şi de colegii ei, câteva zeci de lucrători ai altor organizații mai erau împrăştiați prin sală şi se pregăteau să-şi repete timp de trei ore în unanimitate stoică petițiile, aceasta fiind singura posibilitate de a lăsa o impresie. Pentru fiecare audiere se stabilise un cadru temporal, în care puternicii oraşului, care se adunaseră acolo jos în terminalele lor tip catedră şi sorbeau apă minerală, nu făceau nimic altceva decât să aştepte plictisiți. Nimeni din cei care participau des la asemenea evenimente nu avea

nicio îndoială că rezultatele problemelor despre care aparent se vorbea acolo se stabiliseră de fapt demult şi în altă parte.

Assia coborî şi se aşeză direct în spatele geamului blindat. Îl descoperi pe Haske printre colegii săi, inşi lucioşi şi unsuroşi ca anghilele, cu aura distinctă a jonglerilor financiari căliți, vizibil prost dispuşi că trebuiau să presteze pe rând în chestiunea împăcării alegătorilor. Stătea în uşa deschisă a unei camere în care se instalase un bufet, un tip înalt, cu fruntea terminându-se într-o chelie, într-un sacou gri, cu buze subțiri şi obraji căzuți, la fel de atractiv pentru Assia ca o cârtiță-şobolan fără blană, ceea ce nu-l împiedica să privească de sus femeile, considerându-se un cadou divin oferit sexului slab. În acelaşi moment, o pipiță de asistentă cu bucle blonde care tasta asiduu la un laptop veni şi îi atârna de buze ca un sannyassin unui guru al său, în desfătarea pălăvrăgelii paterne. După ultima şedință, când consilierii şi-au invitat câteva repezentante apetisante ale vocii poporului în sălile de seminar, i-a promis un vot cu prio-

ritate, în cazul în care își schimbă părerea despre propunerea lui. Și chiar nu a durat mult după ce și-a introdus cartela de identitate în terminal, până când i-a apărut miniatura chipului cu detalii respingătoare în holoproiector. Rânjea de parcă cineva i se juca cu boașele.

— Ah, floarea mea tunisiană, zise el și alungă pe cineva care îi intrase în cadru cu un gest ca de divă. Orice altceva m-ar fi mirat.

Era siguranța lui de neclintit, convingerea profundă și nepătată de niciun dubiu față de propria-i însemnătate, care părea în ochii Assiei a fi ceva inuman, brutal, care se simțea ca o amenințare palpabilă. Văzându-l, Assia a înțeles de ce se simte alături de Martin pe tărâm sigur, oricât de mult o scârbea ce fusese cândva, oricât de mult îi dădea impresia întreaga stângăcie, frică și timiditate – mai ales în pat –, că are de-a face mai degrabă cu un copil decât cu un bărbat.

— După cum vezi, sunt foarte ocupat, draga mea. Spune-mi direct, dacă există un motiv întemeiat pentru care să-mi modific agenda pe seara aceasta.

— Ați spus că vreți neapărat să vă faceți o impresie personală despre împrejurările din Schott-Wingard, zise Assia. Şi m-am gândit că nu am nicidecum voie să descurajez un asemenea zel. Totul este pregătit pentru o vizită extinsă cu un relaxant program intermediar. Sper să nu mă dezamăgiți.

El se întoarse către unul dintre angajații săi, îi şopti ceva la ureche şi răspunse cu o voce în care deja se ascundea un ton de bucurie animalică:

— Cineva o să te ia de unde locuieşti. Avem restul serii pentru noi.

Înainte ca un colos colțuros şi cu ochelari negri să intre în auditoriu printr-o uşă laterală, probabil una dintre gorilele lui Haske, Assia lovi scurt cu vârful degetelor în chip-ul pe care şi-l prinsese în păr, în spatele urechii.

— Putem să-i dăm drumul, băieți, şopti. Venim cam într-o jumătate de oră. Vă fac bucăți dacă nu merge totul perfect.

Bodyguard-ul a dus-o în parcarea din spatele clădirii administrative, unde, printre numeroase maşini electrice, se găsea o limuzină al

cărui lac de un roşu metalic, marmorat, linii curgătoare ale caroseriei şi indentaţii o făceau să pară un organ genital supradimensional. Garda de corp îi ţinu Assiei uşa deschisă şi se aşeză pe scaunul de lângă şofer. După ce Haske s-a urcat lângă ea pe bancheta din spate, acesta îi făcu un semn şoferului, geamurile se înnegriră şi rămase singură cu el într-o peşteră întunecată şi străbătută de aer parfumat. Nu spuse nimic în primele minute, nu încercă nici măcar un singur gest de apropiere, ci o privi doar cu un amestec de dispreţ, poftă şi amuzament. Renunţase dinadins la orice fel de styling, făcuse economie de machiaj, nu-şi periase părul răzvrătit, alesese din dulap o combinaţie de haine negre şi ponosite, exact look-ul care le insufla teamă bărbaţilor şi care nu dăduse nici acum greş. Îl evaluase corect pe Haske: orice era respingător avea un farmec special pentru el.

Un holoproiector arăta trei monitoare virtuale sub capota maşinii, care arătau în timpul mersului împrejurimile din mai multe perspective. Când maşina ieşi din incinta Academiei şi

coti pe o stradă VIP, silozurile locuite din franciza Lierenfeld se arătau în spatele unei perdele din particule strălucitoare, stimulată de ultimele raze ale soarelui de seară, module montate diform una peste cealaltă ca nişte imense muşuroaie de termite şi Haske se lăsă pe spate cu expresia unui fior comod pe faţă.

— La ce o să ne uităm? întrebă.

Assia scoase un laptop din geantă, căută un „cârlig" al sistemului de navigaţie şi îi trimise şoferului o rută prestabilită.

— Un pic de răbdare, altfel îmi stricaţi surpriza, zise ea. Mi-am dat silinţa să vă pot oferi ceva special. E important pentru mine să găsim o bază comună.

El rânji, de parcă ar fi acceptat să intre cu ea într-o conjuraţie şi un atac direct între picioarele ei nu ar fi părut mai scârbos.

Strada VIP dădea într-o intrare de tunel cu un prag dinţat din oţel, ce nu se cobora decât pentru posesorii de maşini care îşi permiteau taxa exorbitantă. După o sută de metri pe sub licărirea blândă a sistemelor de navigaţie care

moderau succesiv viteza, drumul se bifurcă într-o serie de rampe pe ambele părți. O smucitură zgudui mașina când urcă pe una dintre șine, o a doua când s-au strâns clamele. Șoferul opri motorul și se auzi sunetul unor turbine mult mai puternice. Assia văzu în fața lor luminile altor automobile dispărând în hăul întunecat al unui tunel, apoi fu împinsă de accelerație în banchetă și se făcu beznă. Se deplasa pentru prima dată cu acest sistem, un mijloc de transport exclusiv pentru cei înstăriți, care le permitea să nu se amestece printre plebea ordinară de pe străzile înfundate.

Călătoria nu dură decât câteva minute și îi întoarse Assiei stomacul pe dos, în momentul în care sania frână cu un enorm zgomot aspirat. Când mașina ajunse din nou la lumina asfințitului, recunoscu în partea dreaptă ieșirea prelungită a podului Fleher. O stradă VIP ducea printre doi stâlpi ai podului către franciza luxoasă de vile din Grimlinghausen, deasupra căruia zburau drone de supraveghere ca niște licurici monstruoși. Autostrada crăpată din partea stângă era

de nerecunoscut, un şanţ prăbuşit între munţi de moloz şi gunoi, neluminată şi presărată cu bălării, înclinată uşor spre faţada unei clădiri pe o distanţă de aproximativ doi kilometri, ca o faleză din lavă încă neîntărită, străbătută de crăpături prin care străluceа jarul galben.

Franciza Schott-Wingard era un labirint de clădiri legate între ele, impresariat autonom de sisteme de inteligenţă artificială, homeostate şi servoroboţi, alimentat prin instalaţii solare, pompe de apă şi ferme microbiologice subterane, o structură capabilă de a se autorepara şi dezvolta printr-o dinamică proprie, care nu-i solicita pe proprietari mai mult decât golirea conturilor licenţelor şi ale chiriilor. Maşina trecu printr-un pasaj marginal şi, pe neaşteptate, schele înalte se ridicau pe ambele părţi, un grilaj din stâlpi şi suporturi din nanobeton, prin care urcau servoroboţi strălucind ca brazi de Crăciun mobili, mutând ţevi de apă, cabluri de alimentare şi din fibră de sticlă, pulverizând pe alocuri catalizatori din care creşteau muguri de cărăuşi asemenea unor ciuperci gri. La o jumătate de

kilometru depărtare străzile se animau. Crâşme, snack-bar-uri, săli de jocuri electronice şi cafenele multimedia îşi disputau spaţiul de la nivelul străzii şi de la primele două etaje, o dezordine de neevitat compusă din intrări strident iluminate, holotransparenţi şi panouri publicitare printre care domnea o înghesuială crescândă. Aproape că nu mai puteau înainta prin masele de inşi neo-punk, de bătăuşi, de proxeneţi, de curve adolescente şi de boschetari zdrenţuiţi care se târau prin mijlocul străzii şi şoferul adoptă un mod de a conduce lipsit de scrupule şi călcă acceleraţia când se ivi un spaţiu şi împinse dur în lateral pe câte unul sau altul care nu se feri din calea maşinii.

Haske căzu în meditaţie profundă. Fixă imaginea dintr-unul dintre monitoare pe ce se petrecea pe marginea străzii şi privi instantaneele unor persoane pe care le culegea din mulţime cu acribia unui colecţionar, făpturi singuratice, suferinde, neglijate, care se înghesuiau printre grămezi de gunoi, pe sub stâlpi de iluminat, în gangurile unor case, majoritatea minori, copii

pe jumătate goi, pe jumătate înfometați, cu pielea zgâriată și învinețită, chipuri apatice, cu expresia morților în ochii însângerați.

— Nu e uimitor? zise el. A trebuit să moară milioane de specii, miliarde de ani de evoluție au fost necesari pentru a da naștere unei vietăți atât de dezvoltate precum omul, și colegii noștri de specie de aici nu au nici măcar destulă demnitate să se sustragă printr-o moarte rapidă umilinței la care sunt supuși. Mai devreme sau mai târziu va trebui să ne gândim cum să exploatăm aceste mase de oameni inutile.

Assia fu nevoită să-și înăbușe sila pentru a-l putea privi pe Haske pe ascuns dintr-o parte. Avea straniul sentiment că nu stătea în mașină cu un om, ci cu o creatură de o structură diferită, una înspăimântătoare, ce reunea contradicții ireconciliabile, un interes clinic și științific pe de-o parte și, în același timp, o poftă goală, meschină, o plăcere erotică în fața mizeriei.

O smucitură a frânei o smulse de pe orbita pe care gândurile și sentimentele ei amenințau să se balanseze, și văzu pe monitorul din mijloc că

se apropiau de destinație, de piața din circumscripția de Vest, un infern de oameni, zgomot și smog cu un diametru de aproximativ două sute de metri, asemănător unui amfiteatru: în rândurile superioare hublourile sutelor de module locuibile cu mici balcoane în față, încărcate cu gunoi și rufe, dedesubt terasele barurilor și restaurantelor ieftine, pe jumătate învăluite în nori de fum și abur care se scurgeau spre piață într-o pâclă vâscoasă, și, în sfârșit, la nivelul străzii, nenumăratele standuri ale contrabandiștilor, care puteau vinde în această franciză moderat controlată tot ce furau de altundeva, piese electronice și de mașini, medicamente, droguri, obiecte media și software. În jurul pieței, printre coloanele parcărilor suspendate, se înlănțuiau cuștile și țarcurile abia vizibile, în care se vindea marfa vie pentru care Schott-Wingard era îndrăgit printre cunoscători și notoriu prin organizațiile umanitare până departe peste granițele landului.

Haske coborî încă înainte ca mașina să oprească complet pe o stradă lăturalnică. Gărzii

sale de corp îi fu greu să-l urmeze îndeaproape, când acesta îşi croi cu coatele un drum printr-un grup de tineri adunaţi în jurul unui aparat de inhalat şi dispăru în mulţime. Assia îl urmă de la o oarecare distanţă, dintr-o dată nesigură dacă era în stare să-şi ducă planul până la capăt. Îl văzu de câteva ori dând neliniştit din capul său pe jumătate chel ca al unei păsări de pradă şi văzu şi spatele masiv al gorilei sale apărând printre căscă-gură care se minunau în faţa curiozităţilor din cuşti. Când se opri să examineze ceva ce păru că-l interesează în mod special, Assia se retrase pentru o clipă în gangul fără uşă al unei case şi lovi cu vârfurile degetelor chip-ul de după ureche.

— Sper că sunteţi în apropiere de mine, zise. Haske e de neoprit. Ce facem acum?

— Stai liniştită, te vedem, chiţăi vocea lui Sam din difuzor. Îl scoatem din joc pe bodyguard şi tu nu trebuie decât să-l duci cumva pe Haske la hotel. Riscă ceva. De îndată ce avem ceva ce să-l incrimineze, intrăm peste voi.

— Bun, dar lăsaţi-mi-l mie.

Assia păşi mai departe cu genunchii moi. Prima vizită a acestei piețe de carne i-a rămas în minte luni întregi şi, cel mai probabil, nici de data aceasta nu va fi altfel. Nu reuşise să-şi explice cu totul de unde proveneau toate fiinţele acelea demne de milă, care erau oferite aici unei clientele de o speță extremă pentru Dumnezeu-ştie ce jocuri. Erau cu siguranță mulți copii din „producție locală", cum le plăcea comercianților să zică, şi pacienți ai unor clinici de psihiatrie desființate aruncați pe piața liberă, tot mai mulți avortoni din laboratoarele genetice ale industriei, anencefali, microcefali, orbi, copii cu trei sau patru picioare, invalizi cu spinarea strâmbă şi cu membrele deformate. Assia se forță să nu privească cu atenție, şi, totuşi, îi dădură lacrimile când trecu pe lângă cuşti şi văzu cu colțul ochiului pe cei ce se ghemuiau într-un culcuş din franjuri de spumă sintetică, jegoşi, mânjiți cu excremente, agățați de gratii sau unii de alții, cu ochii larg deschişi cu care priveau pierduți şuvoiul de trecători lascivi care se împingea pe lângă cuştile lor.

Îl căută cu privirea pe Haske şi, când îl descoperi în faţa unei cutii din plexiglas, îi păru de mii de ori mai distorsionat, mai degenerat decât orice era oferit spre vânzare acolo. Bodyguardul stătea în spatele lui, privirea îi rătăcea calm şi nu observă nimic din punctul unui laser pe ceafa sa. Assia auzi clar cum ceva şuieră pe lângă ea şi acesta nici măcar nu tresări când o săgeată mică din metal îi nimeri gâtul. Cel mult douăzeci de minute şi vânzătorii de organe îl puteau tranşa.

Ceea ce se găsea în cutie, cam o duzină de fiinţe de mărimea copiilor de trei, patru ani, înveliţi în pături murdare, aruncaţi fără milă unul peste celălalt precum cadavre, nu părea mai uman nici la o privire mai atentă, trunchiuri umflate cu proeminenţe ca aripioarele de peşte în locul picioarelor şi a mâinilor, cranii plate cu fante în loc de ochi, nas şi gură, aproape nemişcate şi cu o culoare a pielii de un verde ciudat. Haske se holba la acele creaturi cu gura căscată şi Assia nu vru să-şi imagineze ce gânduri îi treceau acestuia prin minte.

— Pot să vă fac un cadou? Îl întrebă şi îi aşeză o mână pe umăr.

El rânji ca un om obsedat de mâncare în faţa unui munte din carne şi Assia îşi pipăi instinctiv sprayul paralizant din buzunarul vestei.

— Puteţi să vă alegeţi doi. Îl cunosc pe vânzător.

Deschise cu degetul mica pârghie de siguranţă şi o cuprinse un sentiment bun când simţi recipientul încălzindu-se.

* * *

— Nu mai vorbi aiurea, zise Assia. Cuvântul de ordine e Clive Du Bois şi vreau să aflu tot ce ştii.

Se opri pentru un moment, de parcă ar fi vrut să-şi tragă sufletul, apoi se întoarse şi îi pulverizâ spray paralizant în faţă. El se prăbuşi şi scuipă sânge.

Chiar şi ea se speriase pe sine, dar mai mult o înspăimântase că, după ce i-a călcat în picioare aroganţa şi excitaţia, de sub învelişul lui Haske

nu ieşea nimic care să justifice moderaţia. Nu mai era decât un ceva care se văita şi se tânguia, ceva care tremura de pe urma celor două descărcări de spray paralizant, prăbuşit, pentru că nu putea suporta nici a zecea parte din violenţa pe care le-o aplica cu desfătare perversă altora, celor mai slabi decât el.

Era o încăpere de un alb clinic care nu conţinea mai mult decât patul pe care era Haske, un fel de masă de operaţii şi laserele care atârnau din tavan în tuburi flexibile printre neoane. Cameramanul lui Martin, un tip liniştit cu mustaţă, se sprijinea de perete şi se strâmba, lângă el era cadavrul bodyguardului sub care se mărea încet o baltă cu un lichid urât mirositor. În colţ era un holoproiector care producea o imagine cubică a unui instantaneu cu Haske în timp ce se apleca peste un trup mic şi gol, legat de masa de operaţie. Uşa se închise cu un bâzâit şi Assia aruncă o ultimă privire către Sam şi Ferenc, care scoteau în hol copiii deformaţi. Cei mici trecuseră cu siguranţă prin situaţii mai rele decât cea de acum, şi totuşi Assia se simţea îngrozitor,

pentru că, în felul ei, şi ea s-a folosit de ei. Oricum plătise preţul întreg, PSW-ul ar putea să-i adăpostească undeva şi, timp de câteva luni, cât mai aveau de trăit, nu i-ar mai chinui nimeni.

— Aştept, zise Assia. Sau să încerc şi o vivisecţie? Am dat de gust când ţi-am extras chip-ul.

Haske nu reacţiona, îşi apăsa gura cu mâna şi printre degete picura sânge şi mucus, în timp ce încerca să inspire în pieptul tremurând. În încheietura cotului se căsca o tăietură de un centimetru acoperită cu tifon. Ceva păru să-şi facă drum din adâncurile stomacului său şi, înainte să scoată primele vorbe îngăimate, îşi umflă obrajii de parcă ar fi trebuit să vomite.

— Cred că da, zise. Au trecut aproape zece ani de atunci. Am avut doar o dată de-a face cu el.

— Nu te grăbi. Sunt sigură că aici nu ne deranjează nimeni.

— Nu mai ştiu cum ni s-a făcut legătura, continuă Haske după o pauză. A fost pentru câteva luni în Germania înaintea referendumului de criză şi apoi încă de câteva ori. Probabil că unul dintre colegii din consiliul director al consorţiului

francizei transatlantice a avut ceva de-a face cu el. După aceea am avut impresia că Du Bois şi-a propus milităreşte să pună mână pe cei mai importanți oameni din administrația locală şi din guvernul landului. Era un câine foarte rafinat, a stabilit cu fiecare o întâlnire personală în cele mai exclusiviste baruri şi restaurante. Ştia totul despre câte unul, îl trata ca pe un rege. Era atât de ingenios, încât nici nu ajungeai să te întrebi ce vrea de la ei.

— Şi ce voia?

— Nici astăzi nu ştiu prea bine. Fiecăruia i-a povestit altceva. Ştia să vorbească foarte bine, le câştiga încrederea repede, era extrem de convingător, şi, dacă atmosfera devenea mai intimă, se confesa că era bolnav de cancer. Pretindea că mai avea numai vreo doi ani de trăit, tumoare malignă la glandele limfatice sau aşa, de aşa ceva au murit multe celebrități după accidentul de la reactorul din Bay Area. Nu ştiu dacă era adevărat, dar din 2037 nu a mai apărut în public şi atunci a părut destul de obosit, aşa că nu am avut niciun motiv să nu-l cred.

Haske se şterse la gură şi la nas, îşi scuturǎ mâna şi, după ce tuşi o cascadă de sânge, deveni mai inteligibil.

— Dar era foarte încrezător. Era foarte hotărât să nu moară. Avea ceva de-a face cu un proiect al firmei de biochip-uri pe care a restructurat-o. Rețele biologice sau aşa ceva, care înlesneau o putere de calcul neatinsă până atunci. Pretindea că astfel erau posibile aplicații noi, printre care şi completa virtualizare a unui om. Voia să se scaneze neurologic când moartea biologică ar fi fost de neevitat şi să existe în continuare ca simulare software. Şi ne-a promis tuturor că-l vom putea urma în nemurire când ne va veni timpul.

— Asta sigur a sunat foarte ispititor pentru oameni ca tine care se consideră atât de importanți. În schimbul a ce?

— În privința asta a rămas totul cam vag. Desigur că voia fonduri din bugetele publice pentru costurile de investiție, dar, mai presus de orice, era vorba despre materialul necesar realizării unui asemenea proiect de proporție şi cei

mai buni şi mai ieftini care erau la dispoziție, spunea, erau refugiații din mahalalele europene. Nu ştiu *cum* voia să o facă, *ce* avea de gând, dar puținul pe care mi l-a povestit despre ideea lui m-a fascinat total. După cum spuneam, era foarte convingător, ştia exact de unde să te ia. Şi s-a arătat recunoscător. Următoarele trei promovări ale mele s-au întâmplat precum a promis şi mi-a făgăduit că va mai trage sfori pentru mine din culise. Astfel ne-a legat pe toți de el. Noi trebuia doar să avem grijă să nu se ajungă la desființarea promisă a mahalalelor şi la mutarea refugiaților. Totul trebuia să rămână aşa cum era şi de aceea am lansat în timpul referendumului unele campanii ca să se ajungă la marele crah. Administrația de nord i-a făcut rost prin intermediul Universității Duisburg-Essen de o misiune fictivă de cercetare şi astfel a putut eluda hotărârile EU legate de viză şi a avut undă verde să facă pe aici cu echipa lui ce vroia. Nu ştiu cât de des a mai venit aici. Un timp a avut câteva laboratoare în clinicile

universitare şi, când a izbucnit între Köln şi Bonn... când a fost? Epidemia aia...

— Te referi la epidemia de tifos din vara lui '35? Atunci am fost şi eu săptămâni întregi pe teren. Au fost afectate şi câteva francize amărâte.

— Da, se poate. Am auzit că s-a strecurat cu colegii săi printre echipele de medici pentru a lua mostre şi a face cercetări pe ascuns. Avea ceva de-a face cu aptitudinile genetice, nu ştiu exact.

Pentru prima dată în ultima jumătate de oră îndrăzni să ridice capul şi să o privească pe Assia direct în ochi. Ea râse lăuntric, când descoperi germenele de speranţă din privirea sa.

— Asta e tot ce-mi amintesc acum, dar poate... Adică...

— Cred că e şi suficient.

Assia dădu din cap şi se întoarse către cameraman.

— Ar trebui să ne strângem lucrurile şi să dispărem. Deja devine scârbos. Ce zici, poate să facă Martin ceva cu materialul? Cred că opinia

publică are dreptul la nişte informaţii despre pişăciosul ăsta. Desigur, împachetat în divertisment.

Mustăciosul râse sec şi dădu din cap. Înainte să iasă, Assia se întoarse încă o dată către Haske, al cărui chip buşit împietrise într-o expresie de pură disperare. Aruncând o privire către instrumentele laser din tavan, Assia zise:

— Regret enorm că nu putem aprofunda amiciţia noastra. Ai dreptate, am fi putut trece prin multe împreună. Nici nu bănuieşti ce mi-ar fi plăcut să fac cu tine. Ştii, oamenii ca tine mă inspiră...

Miercuri 15.5.2041 – 11.30

E greu de explicat ce se petrece aici. Sunt de două zile în Köln-West şi nu am schimbat cu nimeni un cuvânt. Aici aproape că nu se vorbeşte deloc, totul se petrece de la sine. Terenul asanat de aici de pe malul Rinului se întinde pe aproximativ cinci kilometri, o îngrămădeală incredibil de complicată de module locuibile, rezervoare şi ţevi, dar m-am descurcat imediat.

Era ca şi cum aveam un plan în cap şi de parcă ştiam exact unde trebuie să merg. Împart coliba în care dorm cu încă trei oameni, o fată tânără cam de cinsprezece ani, o fiinţă uscată cu părul blond şi scurt, şi un cuplu în vârstă, cred, care stă toată ziua împreună pe pat. Nici nu ne prea băgăm în seamă, suntem prea preocupaţi cu noi înşine. Visele mele devin din ce în ce mai ciudate şi uneori nu pot spune cu exactitate unde se termină un vis şi unde începe realitatea. Când dorm îi simt pe ceilalţi mai limpede decât când sunt treaz. E ca şi cum le-aş putea auzi gândurile, de parcă aş simţi şi aş mirosi cu corpurile lor, de parcă am visa cu toţii acelaşi vis, de parcă am gândi acelaşi gând. Nu prea pot să descriu. Poate că este şi pentru că sunt nou aici şi ceilalţi o resimt mai puternic decât mine, dar simt că tot ce percep în starea de veghe este doar o suprafaţă, un miraj, şi că dedesubt se conturează altceva, un context mai larg, o structură din care facem cu toţii parte. Nu am trăit niciodată ceva asemănător. Astăzi de dimineaţă a fost deosebit de puternic. Când m-am trezit, ceva

m-a atras către dig unde două transportoare tocmai aduseseră noi echipamente. În afară de mine mai erau încă vreo sută de oameni şi, în timp ce stăteam acolo şi între noi se aduna o putere pulsândă, am văzut dintr-o dată în faţa ochilor ce trebuia să construim, limpede ca un obiect real, chiar mai clar, cu precizia cristalină a unui model care mi-a fost întipărit în minte încă de la naştere. Şi apoi am lucrat până la epuizare. La final aveam gâtul inflamat, mâinile însângerate, dar nu mai fusesem niciodată în viaţă atât de fericit, satisfăcut până în ultimele fibre ale fiinţei mele. Nu am voie să mai rămân mult aici. Ceva mă trage înăuntrul ei. Pe noi toţi. Este îngrozitor, dar devin dependent.

Mall-ul de lângă rampa din Neuss către podul Südbrücke era cel mai mare din Nord, un Las Vegas miniatural pe paisprezece hectare prin care era plimbată zilnic, pe o unică şină, o jumătate de milion de vizitatori printre parcuri tematice comerciale, de la copia Taj-Mahal-ului

şi Centrul Bollywood de sub cupola din imitaţie de marmură, de la macheta de un auriu kitchos a Domului Stâncii cu o oază pentru wellness şi până la idilicele grădini de bere cu specialităţi bavareze originale, proaspăt importate din Polonia, un atac de kitch asupra tuturor simţurilor, gălăgios, deschis non-stop, ai cărui clienţi necesitau un IQ pe minus pentru a nu o lua razna după numai o jumătate de oră. Assia stătea într-un pasta-bar în care o lăsase cameramanul, în spatele ei - intrarea către Centrul Asia care imita zidurile roşii şi acoperişurile curbate ale Oraşului Interzis –, şi încerca să balanseze un nigiri-sushi între beţigaşe. Îi scăpă din nou, când o fanfară formată din trei oameni împopoţonată cu tot felul de echipamente electronice mărşălui prin faţă, făcând reclamă cu fragmente muzicale cu tobe zgomotoase unui nou complex comercial pentru copii. Peste rampa podului se înghesuia traficul dens, dar Assia nu vedea aproape nicio altă maşină în afară de autovehiculele electrice pe care le puteai închiria de peste tot

pentru a transporta cumpărăturile. Îşi îndesă cu vârfurile degetelor bila de orez în gură şi se aplecă din nou asupra laptopului.

După ce apăsă pe imaginea lui Martin, apăru o fereastră cu chipul său, în semi-întuneric, la volanul maşinii sale, luminat dintr-o parte, astfel încât toate contururile feţei sale se iviseră şi îl făceau să pară fantomatic şi costeliv. El dădu scurt din cap făcându-i semn că a luat-o la cunoştinţă, apoi se uită din nou în faţă, cu chipul schimonosit, de parcă încerca să înţeleagă ceva.

— Te aştept de o jumătate de oră, zise ea. Nu ai putut să-mi zici măcar ce e atât de urgent? De ce vrei să mergem astăzi la Köln?

— Hassan nu a mai raportat nimic de câteva zile, explică Martin. Ultimele sale mail-uri sunt tot mai confuze. Îmi fac griji pentru el. Timp de câteva zile nu am putut să-l localizăm. Chip-urile acestea implantate sunt pe jumătate organice pentru a evita orice reacţie de respingere şi de aceea uneori nu funcţionează cum trebuie când persoana este bolnavă sau când mediul chimic s-a modificat. Carl a reuşit astăzi să-i localizeze

semnalul printr-un Navstar - Client. E undeva în apropierea podului Deutz. Îl scoatem azi de acolo. Am totuşi o responsabilitate faţă de băieţii ăştia.

Se aplecă şi umblă la ceva de sub imagine. Câteva secunde mai târziu, laptopul Assiei piui şi în poşta electronică îi apăru o imagine care clipea.

— Citeşte asta. A venit acum trei zile şi de atunci e linişte. Cum a fost întâlnirea ta cu Haske?

— Cât se poate de revelatorie. Încetul cu încetul se îmbină piesele.

— Sunt curios. În cinci minute sunt la tine.

Închise conexiunea. Assia apăsă pe imagine şi o fereastră cu transcriptul ultimului mesaj vocal al lui Hassan se deschise. Assia înfulecă restul de sushi în timp ce citea:

Sâmbătă 18.5.2041 – 0.40

Nu aveţi voie să mă căutaţi. Faceţi-vă un bine şi lăsaţi-mă unde sunt. Mergeţi la capătul celălalt al lumii dacă e nevoie pentru a scăpa de acest lucru, dar nu mai puneţi întrebări. Orice

aş spune ca să vă fac să pricepeţi, aţi înţelege greşit. Nimic nu ar fi mai uşor decât să vorbesc despre o orgie la care am participat noaptea trecută, la o sărbătoare a mii de corpuri extatice care s-au împreunat, dar a fost ceva cu totul diferit. Am penetrat femei bătrâne, tinere, urâte, frumoase, şi bărbaţi, ba chiar şi adolescenţi. Nu am mai ejaculat niciodată atât de mult. Pofta mea nu cunoştea limite, dar nu se adresa oamenilor. Era dorinţa de a face schimb de ceva între noi, ceva din care aveam fiecare doar o parte în noi, ceva ce trecea cu mult peste graniţele noastre individuale şi care ne lega unul de celălalt într-o unică fiinţă superioară. Ceea ce s-a petrecut astăzi a fost o slujbă. Am găsit un zeu în noi, sau poate că tocmai l-am creat noi. Acum îmi dau seama câte am înţeles greşit, cât de prost am fost. Încep să trag cu urechea la gândurile fiinţei superioare care ne asimilează. Simt că mă dizolv în ea, că-mi absoarbe toate experienţele. Dar ce vorbesc. Cuvintele sunt atât de inutile. Rămâneţi în lumea jalnică în care sunteţi. Nu ştiţi nimic. Nici măcar nu bănuiţi ce se petrece aici.

Assia citi mesajul de trei ori, aruncă un ochi peste e-mail-urile mai vechi ale lui Hassan şi, în contextul raportului lui Haske, se contură un gând care îi părea, cu fiecare minut care trecea, din ce în ce mai convingător şi neliniştitor. Şi-a băut ceaiul şi s-a dus la colţul străzii unde se plimbă în sus şi în jos ignorând clientela orei de vârf care se împingea pe lângă ea cu servocă-rucioare, şi nu se smulse din gândurile sale decât atunci când cineva claxonă lângă ea. O maşină de transmisie de la WebConnect, un break pe pilă de combustie cu antene parabolice pe capotă, se oprise la marginea străzii şi Martin se aplecă pe geam şi îi făcu cu mâna. Ea ezită o clipă, dar apoi se urcă în maşină şi, în timp ce Martin făcea manevre furioase de-a curmezişul benzilor de drum pentru a nu rata ieşirea spre transferul pe autostradă, Assia îi povesti despre conversaţia cu Haske.

— Nu îţi pică fisa când auzi „reţea biologică"? întrebă la final. Până acum ştiu doar că Du Bois a vrut să utilizeze creiere umane drept calculatoare biologice. Astfel se pune însă

problema interconectării. Cum se organizează schimbul de date dintre mii de ființe organice? Prin implantarea în cap a unor mufe pentru cabluri din fibră de sticlă? Sau module wireless? Care este cea mai la îndemână metodă?

— Unde baţi? întrebă Martin.

— Gândeşte-te la ce scrie în ultimul mesaj al lui Hassan. A spus-o chiar el, fără să ştie cât de aproape era de adevăr. „Era dorința de a face schimb de ceva între noi, ceva din care aveam fiecare doar o parte în noi..." Cred că Du Bois a intervenit în procesele hormonale ale cobailor săi. Dacă vrei să transferi date între computere biologice, cel mai bine este să te foloseşti de un mecanism biologic, şi care ar fi mai potrivit decât sexualitatea? Se manipulează secreţiile hormonale, oamenii sunt împinşi către contact sexual excesiv şi, prin contactul fizic, datele sunt transferate, poate sub formă de mesaje biologice, astfel dispersându-se în toată rețeaua. Nu merge atât de repede ca într-o rețea fără fir, sau într-una pe fibră de sticlă, dar astfel nodurile sunt mai puternice decât computerele convenționale. Se

naşte un fel de organism colectiv, asta fiind ceea ce ne povesteşte Hassan în mesajele sale. Dar Du Bois nu s-a interesat niciodată de cum percep cei afectaţi procesul acesta, de cum îl interpretează din perspectiva lor subiectivă. Pe el nu-l interesează decât posibilităţile ce se ivesc dintr-o asemenea reţea.

— Poate că în câteva zile aflăm ce s-a întâmplat cu Du Bois. Carl a găsit un cercetător care a intat în conflict cu SynthSynaps, ultimul mare client al lui Du Bois, şi care de atunci se luptă cu avocaţii. Tipul se numeşte Sander Kofler şi vrea să se mute în Asia, unde îl aşteaptă câteva oferte profitabile. Săptămâna viitoare are o escală de câteva ore pe aeroportul Köln-Bonn şi a acceptat să vorbească cu noi. Poate scoatem ceva de la el.

— Sunt sigură că Du Bois mai trăieşte. Dar poate că într-o altă formă decât a noastră. Poate că reţeaua biologică ce creşte în mahalalele Rinului a început de mult să emuleze conştiinţa sa. Poate că este chiar molohul, forţa anonimă din culise, pe care nu ai putut-o depista. Şi acum s-a eliberat de toate chingile biologice şi se poate

dezvolta fără limite. Poate deveni zeul pe care îl văd în el sclavii săi neajutorați.

— De ce numai el? întrebă Martin. Cine ştie câți complici îi susțin între timp financiar şi politic proiectul, pentru că vor să-l urmeze în nemurirea virtuală? Poate că ceea ce se petrece aici, la malurile Rinului, în Spania, sau cine-ştie-unde, e numai începutul. Opt miliarde şi jumătate de oameni trăiesc pe planetă. Opt miliarde şi jumătate de creiere care pot calcula într-o realitate virtuală de capacități nelimitate. Poate că vom deveni cu toții - plebea, purtătorii de prisos ai producției şi cererii - în douăzeci de ani hardware pentru o elită globală, inatacabilă şi absolută, care a pornit către un univers propriu. Şi nu ne vom simți nici măcar ca nişte sclavi. Vom mânca, vom bea, ne vom fute şi vom fi fericiți că îl vom putea vedea pe Dumnezeu.

După o scurtă tăcere îngândurată, Martin arătă cu degetul mare peste umăr.

— Uită-te un pic pe laptopul meu. Chip-urile care i-au fost implantate lui Hassan sunt echipate cu un sistem medical de monitorizare. Date

vitale, EEG şi aşa mai departe. Poate poți face ceva cu ele.

Dezordinea de pe bancheta din spate îi divulgă Assiei cum a reuşit Martin să lucreze nonstop în ultimele zece zile, excepție făcând câteva ore de aţipeală chinuită, şi să nu arate mai bătrân cu zece ani: doze goale de băuturi energizante, gume de mestecat cu iarbă, plasturi cu substanțe excitante dezlipiți, ambalaje de mâncare fast-food îmbogățită hormonal şi, printre ele, la fel de haotic, ecranul 3D al laptopului său – în fundal o îngrămădire de iconițe sclipitoare ca un roi de țânțari, la mijloc un decupaj dintr-o hartă, din sudul Düsseldorfului până în centrul Kölnului, şi, în prim plan, fereastra de transfer a unui „cârlig" de satelit. Aparatul era unsuros şi aproape că îi alunecă printre degete.

Fu nevoită să aştepte un timp, până când sistemul de operare letargic încărcă plugin-ul de monitorizare şi până când un şir de linii curbe şi de tabele apărură pe ecran.

— Eşti sigur că implantul lui Hassan funcționează între timp? întrebă ea. Dacă da, meriți un

ditamai şut în fund, pentru că nu ai intervenit mai repede. Putem să ne considerăm norocoşi, dacă nu ajungem prea târziu.

— De ce?

— Nu te-ai uitat şi tu peste asta? Hipoglicemie, deshidratare, 8 kilograme pierdere în greutate într-o singură săptămână. Şi uită-te aici.

Apăsă pe ecran cu degetul.

— Nu sunt expertă în EEG, dar asta chiar e ciudat. Pe de-o parte unde theta accentuate, precum în somn adânc, sub hipnoză sau în stări de transă, pe de altă parte cicluri beta puternice ca în timpul unui efort intelectual intens, dar cumva anormal, ca la cei care vor să-şi stimuleze creierul cu droguri. Şi e de câteva zile în starea asta. Băiatul e într-o asemenea stare de tensiune, încât mă întreb cum a rezistat atâta timp.

— La naiba, şopti Martin. Şi eu l-am trimis acolo.

Îşi muşcă buza de jos.

— Mă întreb dacă...

— Ce?

— Cum... cum se va răsfrânge asta asupra lui dacă îl scoatem de acolo? Nici măcar nu ştim cum a reprogramat Du Bois funcţiile biologice ale locuitorilor mahalelelor. Lui Hassan i-au injectat ceva în Maroc.

— Probabil un virus cu transmitere sexuală. Asta ar explica unele lucuri.

— Pentru o intervenţie atât de complexă? Mi-am bătut capul cu asta. Pentru a reduce un om la un repertoriu redus de modele comportamentale, ar trebui intervenit adânc în sistemul nervos vegetativ, modificate unele dintre programele elementare ancorate în trunchiul cerebral şi, în acelaşi timp, blocate funcţii cognitive şi psihologice superioare, pentru a le folosi în alte scopuri. Sper că Kofler ne poate explica ce a făcut Du Bois. Asta e piesa de puzzle care ne mai lipseşte.

Când se apropie ieşirea spre autostrada Intracity şi sistemele de navigaţie automate strecurară maşina în şirul traficului, Martin îşi luă mâinile de pe volan. Timp de câteva secunde pasajul întunecă interiorul maşinii, apoi

se treziră în mijlocul unei coloane nesfârşite de lumini care goneau pe patru benzi, tot mai repede de la una la cealaltă, printr-o zonă moartă, cea dintre fostele graniţe ale oraşului, acum ocupată de clădiri industriale, silozuri de marfă, centre de ardere a deşeurilor şi staţii de epurare a apei. Martin o luă pe Assia de mână, strângând fără putere şi, ceea ce ar fi trebuit să devină un zâmbet încrezător, alunecă spre o grimasă. Părea că voia să mai spună un lucru, dar ceva îl sperie la Assia care îl privea atentă, aşa că se uită în jos de pe baraj către banda subţire de colibe, corturi, grămezi de gunoi şi focuri de tabără, şi, printre ele, adunături de oameni asemenea unor cuiburi de insecte, şir care se subţia încet pe mai mulţi kilometri, dar care nu se ferea în niciun loc de noroiul unsuros şi strălucitor al malurilor Rinului.

Assia mări harta străzii şi urmări un mic logo WebConnect care se târa pe lângă Rin ca un parazit într-o cotitură a intestinului. La distanţă de treizeci de kilometri virtuali, pe partea de vest a podului Deutz, sclipea un punct roşu ca

în ritmul inimii lui Hassan, inimă care se putea opri în orice clipă.

* * *

Aceasta va fi ultima notiță din jurnalul meu online. Va fi ultima dată când voi folosi limbajul, când voi păși pe drumul greoi al înțelegerii mele cu tine, de care sunt tot mai îndepărtată, de parcă aș fi ajuns la celălalt capăt al universului. Fii mândru că ești mai puternic decât crezi, că restul eului meu vechi s-a adunat în jurul amintirii tale și încă mai simte iubire, ba chiar și o umbră de dor. Regret că îți fac atât de mult rău, dar chiar și asta este numai ultimul gest al făpturii care nu mai sunt, care nu mai există decât aparent. Am depășit între timp orice timiditate, cutreier toată ziua cuibul nostru uriaș de pe malul Rinului, inhalez aura unui spirit măreț care se ridică încet din mijlocul nostru. Savurez fiecare atingere, fiecare împerechiere viguroasă care mă leagă tot mai mult de comunitate. Cuvintele nu mai sunt importante. Dorințele nu mai sunt importante. Lumea de afară nu mai e importantă, pentru că, mai devreme sau mai târziu, o vom asimila. Atâta timp cât vechea mea judecată umană, tot mai inutilă ca un

organ rudimentar, ca un apendice, mai lucrează, pot privi în urmă cu luciditate, şi mă împac cu viaţa mea de până acum, pentru că văd totul în contexte mai clare şi mai obiective. Poate că ar trebui să o numesc un salt al evoluţiei. Poate că este sămânţa unui organism global care ia naştere aici şi care va pune capăt epocii omului. Poate că ceva asemănător s-a petrecut deja pe multe alte planete mai civilizate şi numai jalnicul narcisism poate vedea ceva îngrozitor în asta. Totul numai gânduri inutile. Cu bine, Martin! Nu uita că fiinţa mea s-a împlinit, că nu există nimic de regretat în asta. Poate că într-o zi te va atrage şi pe tine să ni te alături. Poate că într-o zi vom fi din nou una şi aceeaşi fiinţă.

TREI

Cineva îl bătu pe Martin pe umăr. Se rezemă de balustradă şi făcu loc unui grup de asistenţi medicali, care împingeau în galerie un container în forma unui coşciug. Sub capacul de plastic se vedea un lichid lăptos în care se întrezărea

conturul unui corp gol. Chipul lui Hassan ieşi scurt la suprafaţă, palid şi ceros ca un cadavru, împietrit într-o expresie între emoţie şi extaz, dar în care se amestecase şi ceva agonizant. Arăta ca şi cum ar fi involuat într-un fetus.

Martin se întoarse şi privi cu colţul ochiului în josul sălii, către lungul şir de ghişee de primire pe lângă care erau împinse scaune cu rotile şi tărgi, pe ecranele cu nume şi numere de asigurări, la sălile de aşteptare cu ansamblurile de scaune circulare şi cu găleţile în care creşteau plante decorative. În capul lui ceva se prăbuşi şi era ca şi cum întreaga sală de aşteptare a clinicii s-ar dezintegra în mii de bucăţi care erau amestecate şi asamblate din nou. Lumina îi ardea ochii ca o poză orbitoare şi, pentru un moment, se simţi din nou în Köln pe malul Rinului, în mijlocul labirintului luminat de neoane al modulelor locuibile, rezervoare cu apă şi conducte, printre care se pierduse după numai câţiva paşi, ochii săi neavând niciun punct de sprijin, nicio posibilitate de orientare, doar suprafeţe curbate, plastic şi metal strălucitor, inserate una în

cealaltă ca un caleidoscop tridimensional. Personalul clinicii, subțiat neguros, s-a transformat pentru o clipă în dubluri ale făpturilor apatice înghesuite în colțuri, așezate pe trepte, amorțite în spatele trapelor deschise ale modulelor, toate cu aceeași privire goală, complet adânciți în ceva ce numai ei puteau vedea. Încercă să-și amintească cum l-a găsit pe Hassan, cum l-a târât în stradă cu ajutorul Assiei, Hassan împotrivindu-se cu o forță uimitoare, cum au încercat să urce un taluz alunecos pe panta căruia au alunecat de două ori. Dar imaginile dispărură din fața ochiului său interior și primul lucru de care își aminti cu limpezime erau strigătele Assiei din dubă, gâfâitul ei furios și zgomotul unei lupte violente. Își aminti clar că a oprit într-un refugiu al autostrăzii, a deschis portiera din spate a dubei și abia și-a putut crede ochilor: Assia pe jumătate dezbrăcate și Hassan peste ea cu partea inferioară a corpului dezgolită.

Martin se înfioră și observă abia acum că cineva vorbea cu el.

— ... mai bine veniți cu mine. Trebuie să vorbim.

Recunoştea vocea tânarului asistent care a ordonat transferul lui Hassan la terapie intensivă, un tip mic şi colțuros cu părul creț şi bălai, care nu putea sta nicio clipă locului şi care dirija constant oameni sau lătra indicații printr-un modul de messenger care îi atârna de gât. Martin îi uitase numele. Bărbatul îl bătu pe braț şi se aplecă atât de tare către el, încât îi adulmecă urma de transpirație râncedă.

— Hei, ce e cu dumneavoastră?

Martin se uită în urma containerului de plastic care se balansa uşor pe sania din pernă de aer, în timp ce era manevrat prin nori de aburi într-o aripă laterală, un coridor lung cu uşi groase vopsite în alb.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă. Unde îl duceți?

— Nu m-ați ascultat? răspunse doctorul. Trebuie să-l criogenăm, altfel îl pierdem. Sistemele noastre de expertiză tocmai evaluează datele

tomografice. Sper ca apoi să ştim dacă putem face ceva pentru el.

Flutură cardul de acces prin faţa unui scaner din perete, o uşă se deschise şi Martin fu împins într-un birou mic. Doctorul băgă un mini-dvd în holoproiector şi tuburile neoanelor din tavan scăzură în intensitate, în timp ce aparatul proiecta un cub de lumină albastră deasupra mesei.

— Vreau să fiu sincer. Povestea pe care mi-aţi trântit-o îmi pare cam suspectă. Mai povestiţi-mi o dată în ce stare l-aţi găsit. Ce făcea? Cum a reacţionat la dumneavoastră? Încă nu ştiu ce i s-a făcut prietenului dumneavoastră, dar voi face tot ce e posibil ca să aflu. Dacă nu e singurul, avem de-a face cu o mizerie mostruoasă.

Martin se opri în mijlocul încăperii şi se sprijini de spătarul unui scaun. Nu se mai putea gândi decât la un singur lucru: la Assia, care dormea în camera lui de hotel şi care nu a mai prea vorbit cu el de la incident, care a mâncat ceva numai cu forţa şi a cărei întreagă atenţie părea să părăsească lumea aceasta, de parcă ar fi trebuit să tragă cu urechea la procese din

interiorul său. O pierd, se gândi. Este sigura care a însemnat ceva pentru mine şi am pus-o într-un asemenea pericol fără să mă gândesc. Şi acum suferă singură şi nu va mai avea niciodată încredere în mine.

Trebuia să-şi adune toată puterea pentru a reconstitui în gând acea seară: anevoioasa căutare a lui Hassan, pentru că sistemele de navigare nu funcţionau corect decât de la o distanţă de douăzeci de metri; momentul în care l-au zărit în sfârşit într-unul dintre module, la zece metri deasupra solului; amestecul mirosului de excremente şi a parfumului dulceag şi antiseptic care îl lovi; cei doi morţi de pe priciul din spate, uscaţi şi cu aspectul pergamentului asemenea unor mumii. Dar ceea ce era mai important nu putea explica nimănui care nu fusese de faţă, acea senzaţie difuză cu puţin sub pragul percepţiei conştiente, care atingea în el instincte elementare şi care trezi o frică animalică ce urca din el cu forţă chiar şi acum, în retrospecţie. O aură a unui lucru complet străin care i-a înfăşurat, pe el şi pe Assia, ca o substanţă eterică, de

parcă ar fi fost transpuşi într-o altă lume, ca şi cum fiinţele care îi priveau din modul aparţineau unei alte specii care funcţiona după legi biologice şi spirituale proprii.

— Nu a făcut absolut nimic, zise el. Poate că a gâfâit un pic, ca şi cum ceva l-ar fi obosit tare. Şi se tăvălea de colo colo ca într-un coşmar. L-am scuturat şi i-am dat câteva palme, dar nu puteam să-l trezesc. Abia când l-am ridicat...

Doctorul îl privea şi strângea din buze, de parcă nu credea niciun cuvânt. Tastă ceva pe tastatura de pe birou şi holograma se transformă într-o reprezentare schematică a creierului uman.

— Uitaţi-vă aici, zise şi începă holograma cu un stilou cu lumină.

Câteva părţi diforme din jurul encefalului şi a cerebelului se colorau pe rând.

— Habar n-am ce i-a intrat în cap, dar nu este un ţesut organic. Mai degrabă îmi aminteşte de nanotehnica militară despre care am citit odată într-un articol de specialitate. WarGoo, pe care americanii l-au introdus în Pakistan, o chestie

diavolească, ce pătrunde prin căile respiratorii şi atacă sistemul nervos. Dar ceea ce avem aici nu este distructiv. S-a conectat la căile de semnal principale ale sistemului limbic şi ale talamusului. Încă nu am descifrat mecanismul, dar unul dintre efectele principale pare a fi stimularea excesivă a creierului. La un creier sănătos putem evidenția cu un tomograf, în funcție de tipul activității, părțile creierului care sunt active. La prietenul dumneavoastră însă nu mai sunt activități izolate local. Am putea spune că întregul său creier s-a supraîncălzit. În cazul unui adult, creierul consumă în medie 20% din energia corpului. La un bebeluş în faza de creştere poate fi chiar şi 60%. În cazul prietenului dumneavoastră este cu mult mai mult. Asta explică starea sa fizică. Cine şi-a propus această intervenție ştie sigur că niciun om nu poate suporta un timp îndelungat o asemenea manipulare. Cel mult câteva săptămâni, cu o reglare mai precaută poate câteva luni. N-ați spus ceva despre hrană? Cu ce sunt hrăniți oamenii acolo?

— La ce vă referiți? Eu...

Îşi aminti ceva ce îi trecuse prin cap pe drumul de întoarcere.

— Da, aşa e, ziceam că probabil în ultimele opt zile nu a consumat decât zeama aceea. În fiecare modul se găseşte, în afară de robinetul de apă, şi o a doua instalație, prin care curge ceva ca o apă cu zahăr vâscoasă. Am gustat un pic, destul de scârboasă, dar se pare că era singura chestie comestibilă pe care o aveau oamenii la dispoziție. În timp ce îl căutam pe Hassan, am observat ceva. În afară de rezervoarele cu apă, de filtrele de aer şi de instalațiile sanitare care alimentau în mod direct modulele, mai era ceva instalat, un sistem destul de complicat de conducte, filtre, recipiente şi mai ştiu eu ce. Mai târziu mi-am amintit unde am mai văzut ceva asemănător. Erau bioreactoare care pot produce proteine, carbohidrați, medicamente şi aşa mai departe din culturi bacteriologice manipulate genetic. În unele francize, asemenea ansambluri sunt instalate subteran şi furnizează tone de hrană ieftină.

— Ştiu la ce vă referiţi şi probabil că bănuiala dumneavoastră era corectă. A trebuit să îi facem spălături gastrice prietenului dumneavoastră şi, în urma analizei, a reieşit că îi fuseseră administrat un amestec de stimulente, hormoni, neuroleptice şi nutrimente în concentraţii mari. Probabil că randamentul său cerebral ridicat nici nu ar fi fost posibil fără acest cocktail de stimulente. Aş spune chiar că, fără chestia asta, cei de acolo ar muri ca muştele. Prietenul dumneavoastră a fost ambalat ca o turbină la capacităţi maxime. Dar corpul omenesc nu e făcut pentru asemenea povară. O cedare completă a organelor vitale este, mai devreme sau mai târziu, de neevitat.

— Ce vreţi să faceţi acum?

— Nu ştiu încă. Putem să-l ţinem în viaţă un timp limitat, dar, pentru a-l putea ajuta, trebuie să ştim ce i s-a făcut. Lui şi tuturor celorlalţi. Şi cu ce scop. Credeţi-mă, am avut aici de-a face cu tot felul de manipulări ale corpului uman. Nici nu vă puteţi imagina la ce se supun oamenii dacă le sunt promise frumuseţe, forţă sau

potență. Sau ce urzesc firmele pentru a scoate maximul de performanță din personalul lor. Dar ce avem aici este din altă ligă. Trebuie să facem ceva.

Martin dădu din cap.

— Nu știu dacă... Înțelegeți, prietena mea a fost...

— Vedeți-vă de treaba dumneavoastră și eu îmi văd de a mea, zise doctorul și opri holoproiectorul cu o mișcare nervoasă. Aici nu e vorba despre dumneavoastră. Aduceți această treabă în atenția publică cât mai repede posibil. Eu voi sesiza autoritățile, colegii, asociațiile de caritate și așa mai departe. Cel mai bine ar fi să mai veniți astăzi o dată și să o aduceți pe prietena dumneavoastră. Nano-chestia asta de care am citit avea o reacție semiinfecțioasă. În timpul intervenției din Pakistan, una dintre variante s-a răspândit ca un incendiu de vegetație.

Și rosti ceva ce Marin încercase tot timpul să înăbușe.

— Vreau să mă asigur că nu a contaminat-o cu ceva.

O jumătate de oră mai târziu, Martin stătea pe o bandă rulantă care îl ducea de la SubMall-ul din port către lumină, încercând deznădăjduit să-şi facă ordine în gânduri, şi se simţea ca o piesă stricată, picată la controlul de calitate şi aruncată la gunoi pentru topire. Se scurse în aglomeraţia din zona pietonală cu genunchii încă moi şi tremurând de pe urma călătoriei puternic zgâlţâite cu turbotubul. Faţada curbată a Grand Bateau, aşezată în '98 în zăpăceala arhitecturală la modă din Hammerstraße de către un arhitect parizian faimos, părea să curgă incandescent în soarele prânzului. Dinspre cinematograful UCI se înalţa clădirea administrativă a WebConnect precum o metastază arhitecturală de-a curmezişul străzii.

În foaier fu întâmpinat de Ferenc. Astăzi arăta mai mult ca niciodată ca un puşti de zece ani, dezvoltat timpuriu în urma unei supradoze de hormoni de creştere, neîndemânatic, ciufulit şi agitat. Într-o mână îşi ţinea traista cu lucrurile sale, sub celălalt braţ strângea un teanc de hârtii şi laptopul.

— Unde ai fost? întrebă. Moşul a făcut un ditamai circul. Te aşteaptă înauntru. Îmi pare rău, dar eu mă car. Instanţele mă bagă la şcoala de corecţie pentru cel mult zece luni. Nu are cum să fie mai rău decât ce se petrece aici.

— Ce s-a întâmplat?

— Kovac se cacă pe el. Se pare că am călcat pe degete nişte oameni influenţi cu anchetele noastre. Vrea să anuleze proiectul şi să ne pună la zid. Nu pot decât să te sfătuiesc să nu intri înăuntru.

Şi, cu glasul scăzut:

— Cum se simte Assia?

— Se descurcă ea, zise Martin. E rezistentă, o rezolvă singură. Hass doar a încercat, de fapt nu s-a întâmplat nimic. Mi-a spus că are nevoie doar de un pic de linişte.

Dar ştia că ea minţise, că şocul era mai profund decât voia să recunoască. Dar mai era ceva.

Kovac trona într-un scaun cu rotile în capătul sălii de conferinţe. În braţele sale ca de cauciuc, ce viermuiau ca nişte larve supradimensionale deasupra rezemătorilor, era înfiptă o duzină de

ace şi pompe de injecție. Pungile de respirat care îi atârnau la gât se umflau ca guşa unei broaşte. Avea o expresie atât de scârbită pe chip, încât, dacă ar fi fost fizic în stare, ar fi demolat întreaga clădire. Toate lămpile erau aprinse şi, în lumina țipătoare, pielea îi părea un burete canceros. La terminalele din spate erau aşezați oameni pe care nu-i cunoştea şi Sam vorbea cu glas scăzut şi cu fața schimonosită cu un bărbat care apăsa indiferent pe o tastatură. Gunoiul era adunat într-un colț şi toate notițele şi hârtiile erau puse într-un teanc pe un căruț.

— Ca să vezi, ce vizită distinsă, fornăi Kovac când intră Martin. Priviți, oameni buni, e din nou printre noi. După două zile de aşteptări răbdătoare, ne-a auzit în sfârşit rugile.

Gâfâia şi stropi de scuipat îi picurau pe bavetă.

— Nu ştiu care dintre noi e ticălosul mai mare. Tu, pentru că ne bagi de fiecare dată şi mai adânc în mizerie, sau eu, pentru că îți acord mereu încă o şansă. Dar un lucru trebuie să recunosc: de data asta te-ai întrecut pe tine. Am ajuns la limita posibilităților.

Martin dădu din cap şi îşi trase un scaun mai aproape.

— Aş râde şi eu cu tine, zise, dar pentru asta ar trebui poate să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Vrea să ştie ce s-a întâmplat.

Kovac îşi lovi palmele una de cealaltă şi, în spatele lui, Sam tresări şi îl salută pe Martin dând din cap.

— Îţi spun ce s-a întâmplat. Data viitoare când mai scoţi de la cineva informaţii cu bătaia, dacă se poate, aş aprecia să nu mai fie cineva care să aibă legături influente până la naiba ştie unde. Şi când prietenii ăştia ai tăi drogaţi mai spionează date comerciale data viitoare, să facă tot posibilul să se ferească de servere în care îşi bagă nasul autorităţi naţionale europene, servicii secrete comerciale americane şi naiba mai ştie ce. Am vrut doar o mică poveste de scandal pentru a ne coafa programele. Şi ce faci, Martin? Se pare că ai dat peste cel mai mare stup de viespi din lumea liberă.

— Dovadă că povestea noastră e bună de ceva.

— La naiba, omule, acum Europolul, Interpolul şi Comisia Internaţională pentru Media scormonesc prin reţelele noastre. Şi tu dispari două zile şi aici se duce totul dracului. M-am săturat de tine! Am eu grijă să nu mai ai niciodată un loc de muncă pe planeta asta!

Martin fu nevoit să rânjească, pentru că atacul de nervi al lui Kovac nu îl atingea câtuşi de puţin. Avea lucruri mai importante pe cap şi, pe lângă ele, bătrânul era o figură ridicolă.

— Eşti un prost, Kovac, zise el. Dai înapoi chiar când ar trebui să triumfezi. Nu ar trebui decât să dai dovadă de puţină stabilitate. Nu înţelegi că suntem foarte aproape de o poveste incredibilă? Dacă cercuri atât de influente vor să ne intimideze, cât de important trebuie să fie să nu afle lumea despre proiectul lui Du Bois? Suntem singurii care putem scoate adevărul la iveală. Imaginează-ţi cum ne-am prezenta după asta.

— Mai daţi-ne două zile, la naiba, strigă Sam şi veni lângă masă.

Flutură dintr-o mână în direcţia lui Martin.

— Încerc să-i tot explic că în câteva zile s-ar putea să se întâmple ceva ce să ne schimbe radical poziția. Ambele consorții de provideri care admininistrează regiunile de jos, din Benrath, şi care plănuiesc de mult lucrări de reconstrucție, s-au speriat de întâmplările din Kaiserswerth şi sunt hotărâți să evite incidente asemănătoare. Au pus pe picioare o veritabilă armată care să curețe cu toate mijloacele mahalalele de pe malul Rinului din zona lor de influență. Cum vor reacționa locuitorii mahalalelor? Nu vreau să-mi imaginez ce se va pune acum în mişcare.

Martin crezu că identifică o umbră de îndoială ce trecu peste chipul lui Kovac, dar bătrânul rămânea îndărătnic şi dădu din cap.

— Nimic nu se va întâmpla, zise el. Nimic nu se va pune în mişcare. Lucrările de renovare se vor întrerupe. Ştiu asta din surse sigure.

— Despre ce vorbiți? întrebă Sam.

— Vorbesc despre faptul că autoritățiile sanitare se gândesc să declare toată zona malurilor Rinului zonă interzisă din cauza riscului epidemiologic. Nici măcar consorțiile providerilor

nu vor mai putea iniția lucrări, deoarece ar încălca convențiile referitoare la arendă. Şi motivul pentru care se întâmpla asta, este că domnului Supercreier Kessler i-a venit ideea nebunească de a trimite pe unul dintre colegii săi în mahalale. Analizele lui Hassan au fost evaluate cu prioritate astăzi şi am fost informat că probabil oamenii pe care îi plătesc au contractat un virus periculos din mahalale. Nu ştiu cu ce a fost infectat Hassan, dacă e de origine naturală sau artificială, dar vor să meargă la sigur cu orice preț.

— Asta e o cacealma, zise Sam. Nu vor decât ca proiectul de pe malurile Rinului să continue nestingherit. Carantina o să dispară de pe prima pagină în câteva zile, nimeni nu va mai şti ce se întâmplă acolo şi, într-o bună zi, ne va veni momentul trezirii la realitate.

— Liturghia specialiştilor în teoria conspirației. Dar eu sunt un realist. Şi ştiți ce e cel mai frumos în toată povestea asta? Fiecare dintre cei care au intrat în contact cu Hassan va fi scos din circulație. Nu am nevoie să mă murdăresc pe

mâini cu tine, Kessler. Ai grijă să te mai simți bine pentru un timp în Hyatt. Cel târziu mâine dimineață vor veni băieții în halatele albe de plastic şi te vor duce cu tot cu ceilalți în vacanță de la stat. După cum spuneam, vor să meargă la sigur.

— Şi eu, zise Martin şi se ridică.

Poate că nu era o cacealma, se gândi şi se întrebă ce posibilități îi mai rămâneau. La fast-food în SubMall nu a avut probleme cu cartea de credit. Contul său de diurnă nu era încă blocat şi, dacă se mişca repede, putea să scoată toți banii şi să dispară cu Assia. Colegii ei de la PSW puteau să se ocupe de ea. Poate că Assia nu era decât afectată psihic. Poate că scurtul contact fizic cu Hassan nu a fost suficient pentru a-i transmite chestia aia. Dar dacă totuşi...

— Unde vrei să pleci? urlă Kovac. Încă nu mai terminat cu tine! Te avertizez că dacă acum...

— Tremur de frică, zise Martin, rânji larg şi îi întoarse spatele. Odată ieşit în hol, îi păru că îi căzu toată povara de pe umeri, de parcă ar fi lăsat în urmă nu doar criza de nervi stridentă a

lui Kovac, ci întreaga confuzie şi lipsă de sens ale vieţii sale de până atunci. Se temea îngrozitor pentru Assia. Nu îşi putea imagina să trăiască fără ea. Dar, pentru prima dată, era hotărât să lupte pentru lucruri, nu doar să aştepte să vină de la sine. Nu avea să o piardă, oricât l-ar fi costat asta.

Apartamentul din Hyatt era răcoros şi întunecat. Ceva atârna în aer, ceva ce îi amintea de modulul lui Hassan, dar cu mult mai puternic aici, un amestec de efluvii dulci-umorale şi de miros fad şi metalic. Martin încercă să respire încet, dar un gust amar i se aşeză în gâtlej. Assia stătea pe estradă cu braţele încrucişate în poală, îmbrăcată doar cu o flanelă subţire, şi privea către Rin. Fereastra fusese opacizată, o strălucire roşiatică o învăluia. Chipul ei părea să fi împietrit într-o mască, dar, venind mai aproape, Martin observă că ochii ei tresar neliniştiţi încolo şi încoace.

Assia nu reacţionă când se aşeză lângă ea pe scaun şi o prinse de mâini. Flanela udă de transpiraţie îi era lipită de corp şi emana căldură ca

un calorifer. În apropierea ei mirosul era atât de puternic, încât lui Martin i se aplecă, dar, în acelaşi timp, fu cuprins de o excitaţie inexplicabilă. În mintea sa sună alarma şi încercă să se abţină, dar nu putu face nimic împotriva erecţiei care se declanşă după câteva secunde.

— Assia, trebuie să plecăm de aici, zise el încet. Am pregătit totul, nu trebuie să-ţi faci griji. Orice s-ar petrece acum în tine, o să te ajutăm.

— Ştii, m-am gândit, zise ea de parcă nu ar fi ascultat.

Vocea ei era aspră şi slabă.

— Poate că am înţeles totul greşit. Poate că am privit totul dintr-o perspectivă greşită. Ce suntem noi, Martin? Te agăţi de mine, aşa cum te-ai agăţat de Sarah, şi nu vrei să pricepi că vei fi întotdeauna un copil neajutorat şi singur. Şi eu? Încerc de mulţi ani să mă simt ca acasă într-o ţară cu care nu am nimic în comun. Nu aparţin nici unui loc. Patria mea e distrusă, familia mea e moartă. Îi ajut pe alţii pentru a nu mă simţi atât de neputincioasă pe cât sunt. Dar acolo jos, pe

malurile Rinului, ia naştere ceva nou, ceva cu totul diferit unde putem face parte din ceva măreţ. Ce mai contează dacă Du Bois a plănuit asta aşa sau nu? Important este ce ne poate da nouă molohul. Ce va face din noi...

— Încetează, Assia, zise Martin cu un puseu de panică. Te rog să mă crezi că tu nu mai eşti tu însăţi. Trebuie să lupţi împotriva acestui lucru. Eşti manipulată.

Dar era deja prea târziu. Simţea că nu mai are nicio şansă să o convingă.

— Nu, şopti ea. E un cadou oferit nouă. Sunt în primul stadiu al unei metamorfoze. Sunt pupă şi abia aştept să sparg coconul. De ce nu te bucuri pentru mine? De ce nu putem fi fericiţi împreună cu el? Dacă ai putea simţi ce simt eu...

Brusc îşi plecă privirea, privi fascinată şi mirată mâinile lui Martin, de parcă nu ar mai fi văzut mâini niciodată în viaţă şi începu să le mângâie şovăitor. Se întoarse către el, îl privi cu ochi mari şi îşi împinse mâinile în sus pe corpul lui. El vru să se ferească, o prinse de încheieturile mâinilor, dar le dădu drumul imediat

după. Simți locurile în care îl atingea ca pe niște arsuri mari pe piele și gâfâi când ea îi atinse chipul cu vârful degetelor. Ea își linse buzele și din gura ei ieși un miros ce părea să se condenseze într-un lichid care îl înundă în valuri fierbinți. Îi rupse cămașa cu o smucitură, își înfășură brațele în jurul său și își lipi buzele de gâtul lui. El se împotrivi vag, ea căzu de pe scaun și Martin simți două lovituri în spate în timp ce se rostogoleau pe cele două trepte ale estradei. Martin avu senzația că o creatură nespus mai grea decât Assia căzuse pe el. Asemenea unei menghine îl prinse de maxilar și, în timp ce-i înfigea limba în gură ca un tentacul spasmodic, îl pipăia între picioare, trăgea de curea și se juca cu șlițul.

Martin ejaculă încă înainte de a pătrunde în ea, dar, după câteva mișcări smucite ale șoldurilor Assiei, erecția îi fu din nou la fel de tare ca înainte. Stomacul i se răsculă, bucăți de vomă îi urcară în gură și, pentru un moment, i se făcu negru în fața ochilor. După ce își reveni, simți mișcările Assiei precum lovituri de ciocan în

cap. Îi văzu chipul deasupra lui, atât de contorsionat de efort, furie şi excitaţie sălbatică, încât era aproape de nerecunoscut. Fluvii de lichid îi şiroiau pe coapse. Assia fornăi şi din gâtlej ieşiră sunete inumane, ca ale unui animal sălbatic care îşi sfâşâia prada. Îşi acceleră mişcarea şoldurilor, începu să geamă, îndârjită şi disperată, şi apoi împietri brusc, îl privi pe Martin cu ochii larg deschişi, de parcă observă ceva îngrozitor la el, şi îl lovi în figură.

— Nu, nu, urlă, îl împinse şi se ridică. Nu e asta. Tu nu mi-o poţi oferi. Tu nici nu ştii ce vreau, nu eşti unul dintre noi.

Păşi temător cu spatele în hol şi se uită în jurul ei ca un animal vânat. Martin se ţinea de nas şi scuipă sânge. Când Assia se întoarse către uşă, el se împiedică în fugă către ea şi o prinse de mână, dar ea îl scutură.

— Nu încerca să mă opreşti. Trebuie să plec de aici. Să plec de lângă tine.

El se prăbuşi în genunchi şi ceda. *Nu o lăsa să plece* era singurul său gând. *Nu o lăsa să plece.* O prinse de picioare, încercă să o trântească la

pământ. Ea urlă şi se năpusti asupra lui cu ambele braţe. O lovitură ca de ciocan hidraulic îi smuci capul şi un şut puternic îi nimeri organele genitale dezgolite. Durerea îi amorţi simţurile. Imaginea Assiei, în poziţie îndoită, dezumanizată, ardea ca o urmă pe retină. Îşi adună toate puterile pentru a nu-şi pierde cunoştinţa. Dar un al doilea şut îl lovi într-o parte, inima sa tresări şi apoi totul se făcu negru.

* * *

Sam îl aştepta în terminalul 1 într-un bar înghesuit între un Duty Free Shop şi un restaurant Tandori, un tub lung cu mese din imitaţie de mahon luminate difuz, cu tejghea cromată şi pereţi din ecrane pe care licăreau reclame pentru băuturi alcoolice şi cosmetice pentru bărbaţi. Pe tavan dansau modele abstracte din lumină în ritmul unei muzici electronice lejere. Puţinii clienţi care veniseră de la acea oră matinală păreau şi ei a fi la fel de dubioşi precum inventarul. Sam stătea la bar, sorbea dintr-o băutură Alko-Pop şi se uită în jur. Avea cercuri sub ochi,

cămaşa îi era descheiată peste pieptul costeliv şi îşi îndesase între picioare o geacă din imitaţie de piele din care atârnau cute. Când îl văzu pe Martin, îi făcu semn nerăbdător să se apropie.

Martin condusese toată noapte în lung şi în lat prin Nord, în sus şi în jos pe Rin, cu speranţa că o va găsi pe Assia undeva, dar totul fusese în zadar. Îşi cheltuise marea parte a banilor pe viza temporară pentru franciză şi pe cazări în hoteluri ieftine. Un freak în ale informaticii i-a modificat datele biometrice de pe cardul său de identitate în schimbul unui onorariu nesimţit şi, pentru a nu risca nimic, nu rămânea în niciun loc mai mult de douăsprezece ore. Totuşi nu-şi făcea iluzii, nu era decât o chestiune de timp până îl vor prinde. De la mesajul scurt cu link-ul din jurnalul ei online nu mai auzise nimic de ea. Adăuga zilnic noi mesaje în jurnal, pe care Martin le citea mereu şi care îi demonstrau că încă mai lupta, că femeia pe care a iubit-o încă mai exista. Încerca să nu renunţe la speranţă, dar în interiorul său se aşternea treptat un gol ca de plumb, ca o gaură neagră în suflet, care ar fi

absorbit toate senzațiile şi ar fi lăsat în urmă doar reflexele. Era obosit. Mai rău decât oboseala fizică era uzura sufletească.

— Mă temeam că nu mai vii, zise Sam. Kofler trebuie să sosească în orice clipă. Tocmai am vorbit cu el la telefon şi a trebuit să-l conving îndelung să nu anuleze întâlnirea. Omul se cacă pe el de frică. Putem să ne considerăm norocoşi dacă scoatem ceva de la el.

Barmanul, un chelios masiv în costum cu dungi, veni la tejghea, dar Martin refuză cu un gest din mână.

— Ai deja noutăți despre Assia? întrebă şi Sam îşi dădu ochii peste cap. Conform blogului ei, încă mai rătăceşte prin oraş şi coboară ocazional la malul Rinului. Trebuie să lase urme pe undeva. Trebuie să se poată afla din ce Internet-Cafe s-a logat.

— Fac tot ce pot, zise Sam, dar de când a înnebunit Kovac, îmi stă Interpolul lipit pe conturile de rețea. Nu mai pot pătrunde fără probleme în serverele publice de supraveghere sau în rețelele private fără să fim localizați

instantaneu. Assia a dispărut de aproape zece zile. Gândeşte-te la Hassan, poate că nici nu ai mai recunoaşte-o. Trebuie să te obişnuieşi cu gândul că nu se mai poate face nimic pentru ea.

Martin muşcă din dinţi şi dădu din cap. Ştia că Sam avea dreptate, dar nu voia să o audă.

— De ce a trebuit să vin neapărat? Nu puteai vorbi singur cu Kofler?

— Nu ne-am înţeles aşa? Ducem toată povestea până la final, chiar dacă este ultimul lucru pe care îl facem. Nu ai înţeles că e vorba de pielea ta aici? Assia a avut contact cu Hassan numai pentru câteva secunde şi asta a fost de ajuns pentru a se infecta. Ar fi o minune să nu te fi infectat şi tu. Nu înseamnă nimic că încă mai eşti cel de până acum. Nu ştim cu funcţionează chestia asta, cum acţionează la nivel individual. Dacă mai ai vreo şansă, atunci va fi numai prin Kofler. Poate ştie el ce trebuie făcut.

Martin vru să riposteze, dar aparent Sam nu înţelesese de ce propriul său destin nu îl mai interesa. Sentimentele sale faţă de Assia îl vor mai fi împins o vreme, precum ceva automat

care îşi consuma ultimele rezerve de energie, dar tot ce venea după asta nu mai avea nicio importanţă. Privi în lungul halei, unde se îngrămădea dintr-o poartă o mulţime deasă de călători, şi gândul de a se afunda într-o masă anonimă, de a renunţa la propriul eu şi de a uita, nu mai reprezenta dintr-o dată nimic înspăimântător pentru el.

— Cum arată? întrebă.

— Habar n-am, zise Sam. Şi-a sters o grămadă de poze de pe net. I-am trimis o fotografie cu noi. Să aşteptăm aici. Ne va recunoaşte el.

Barmanul îi aruncă încă o privire aspră şi Martin comandă o cafea. Se rezemă de tejghea, încercă să se relaxeze şi avu sentimentul că toată greutatea corpului său se lăsa pe gambe. Cafeaua era tare, dar fără efect revigorant. Martin asculta doar cu o ureche, în timp ce Sam îi citea notiţele pe care şi le făcuse pentru discuţie.

Trecură câteva minute, când văzu cu colţul ochiului că cineva se ridică în spatele barului şi vine către ei. Era un bărbat mic, bont şi blond cu şuviţe cărunte. Purta un discret costum bej. O

barbă şi o pereche de ochelari îi acopereau o mare parte din trăsăturile sale faciale. Se apropia cu paşi precauţi, aproape temători, şi se uita peste mese de la un client la altul, de parcă ar fi căutat un chip cunoscut. Se opri la câţiva paşi de ei, îi cercetă pe Sam şi Martin şi aşteptă până îl luară la cunoştinţă.

— Sunt Sander Kofler, zise apoi. Mă aşteptaţi pe mine?

Sam aprobă din cap.

— Veniţi la masa mea. Nu am mult timp la dispoziţie. În douăzeci de minute îmi zboară avionul.

Îi conduse la o masă din cel mai întunecat colţ al barului, mai departe de primul loc ocupat. Îi întrebă ce vor să bea şi comandă un rând. În timp ce barmanul turna berea în pahare, el îşi dădu ochelarii jos şi-şi frecă ochii.

— În primul rând, zise el, nu vreau cu niciun preţ ca numele meu să apară în rapoartele dumneavoastră. După cum stau lucrurile, am destule greutăţi, şi dumneavoastră la fel. Nu vă pot oferi decât fundalul, pentru restul trebuie să

cercetați singuri. Nici nu bănuiți în ce pericol ne aflăm. Totul este mult mai grav decât credeți.

— Bine, zise Sam şi ridică mâinile. V-am promis că nu facem nimic fără acordul dumneavoastră.

— Sper.

Chelnerul aduse băuturile şi Kofler îşi sorbi berea cu înghiţituri aproape lacome. Pentru un moment se strâmbă, strânse din ochi şi inspiră adânc, ca şi cum ar fi trebuit să-şi adune toate puterile pentru discuţie.

— M-am născut în 1987 în Trondheim. Între 2009 şi 2014 am studiat medicina la Universitatea din Oslo cu specializarea diagnostic medical şi neurochirurgie. Simen Olsen, un coleg de studiu pe care îl ştiam încă din şcoala generală, a participat pe atunci la un program EU pentru promovarea nanotehnicii şi, după ce am absolvit, am lucrat împreună. În 2018 am reuşit să punem bazele unui nou proces de diagnosticare neurologică. Nu vă pot explica în detaliu, dar era un fel de nanobot care se putea ataşa dendritei unei celule nervoase şi înregistra

impulsurile electrochimice. Astfel a devenit posibilă examinarea într-o rezoluție ne mai atinsă a activităților țesutului nervos, ceea ce a reprezentat un salt cuantic pentru cercetarea funcțiilor creierului. Invenția ne-a făcut atât de faimoşi, încât, în 2021, am fost aduşi la Universitatea din Berkeley. Câțiva ani mai târziu am fondat în LA o firmă de produse neuroterapeutice.

— Vorbiți despre SynthSynaps? întrebă Martin.

— Nu, asta s-a întâmplat mai târziu. Eram o echipă mică. Numai Simen, eu şi câțiva prieteni americani, ceva personal de laborator, dar cu un buget solid, investitori generoşi, cărora le promisesem o grămadă de lucruri. La început a mers foarte bine. Din dezvoltarea nanobotului a rezultat un gen de neuron artificial, care se putea infiltra în țesutul nervos, înmulți şi înlocui funcțional țesutul lezat. L-am testat pe pacienți paralizați şi pe victime ale atacurilor cerebrale şi, în unele cazuri, am obținut rezultate impresionante. Pe de altă parte a existat şi

un recul, când unui pacient i-a cedat lobul parietal din cauza unui bug al firmware-ului. Sună macabru, dar acest accident a atras atenția unui departament al Pentagonului asupra noastră şi ni s-a propus o colaborare pentru utilizarea nanoboților în domeniul militar. Suma contractului ne-ar fi acoperit fără probleme necazurile juridice de după moartea pacientului, dar nu am vrut. Pe atunci circulau prin presă primele relatări despre masacrul american din Caşmir şi nu voiam să oferim armatei material pentru noi mizerii. Dar era una dintre acele oferte care nu se pot refuza. Nu vreau să vă plictisesc cu poveşti despre cum ne-au terminat. Bineînțeles că ne-au prădat serverele fără considerație pentru drepturile de brevet şi ne-au furat invențiile şi nici nu vreau să ştiu ce au făcut cu ele. Pe scurt: la sfârşitul anului 2030 eram terminați şi ultima noastră speranță era una dintre acele firme de securitate, care se specializaseră pe protecția împotriva spionajului industrial.

— Presupun că aici intervine Du Bois în joc, zise Sam.

— Da, şi am sărit din lac în puţ. La început eram cu adevărat impresionaţi. A făcut rost de noi investitori, a realizat un nou concept de descentralizare, a dat un nou nume firmei, a împărţit-o în mici unităţi de birouri şi laboratoare împrăştiate pe Coasta de Vest şi a pus pe picioare o nouă infrastructură IT. În decursul a doi ani eram din nou curaţi, nu trebuia să ne mai temem de concurenţă şi am dominat discret din culise piaţa de neurotehnologii şi biochip-uri. Pe atunci Du Bois era deja afectat de cancer limfatic şi de glandă tiroidă, terapiile nu funcţionau şi l-am crezut că are un interes personal în noi descoperiri în domeniul nanoterapiei. Abia mai târziu am înţeles că el trăgea toate sforile la SynthSynaps şi că voia să folosească firma pentru propria lui treabă. În 2033 a avut loc o conferinţă la San Rafael, într-un cadru pitoresc, la care a invitat prieteni apropiaţi, cei mai importanţi investitori şi pe şefii echipelor noastre de cercetare. Ceea ce ne-a prezentat în acel sfârşit de săptămână era atât de revoltător, încât am crezut la început că a înnebunit.

Kofler dădu încet din cap şi ezită să continue.

— V-am spus deja la telefon, interveni Sam, că avem propriile noastre presupuneri. Poate că suntem total pe lângă, dar multe par să confirme că...

— În principiu aţi înţeles despre ce e vorba în proiectul lui Du Bois, continuă Kofler. Dar, pentru a înţelege corect, trebuie să ţineţi cont de un lucru: tot ce aţi trăit aici în Europa în ultimii douăzeci de ani – colapsul statelor naţionale cauzat de introducerea principiului francizei, războaiele economice, revolta socială –, este numai o copie placidă a ceea ce se petrece în SUA. Cine a ajuns acolo într-o poziţie importantă nu mai are decât două ambiţii: vrea să acapareze cât mai multă putere şi vrea să fie inatacabil. Du Bois era obsedat de ambele. Ce realizase împreună cu noi erau nimicuri. Gândurile sale aveau alte dimensiuni, şi, dacă i-aţi citit articolele sale haotice, ştiţi la ce mă refer. Ne-a păcălit într-un mod foarte rafinat. Echipele de cercetare au lucrat componentele sistemului său fără să bănuiască nimic şi oamenii lui l-au asamblat.

Nanobotul care a luat astfel naştere este transmis într-adevăr pe cale sexuală, deci se poate vorbi despre un fel de virus artificial. Acesta e compus din două subsisteme. După infiltrare se despart şi o parte migrează în sistemul vegetativ şi reprogramează funcţii fizice elementare. Ceea ce de afară pare a fi un comportament de autoreglare, este o consecinţă a noii organizări ale tuturor reflexelor. A doua componentă modifică scoarţa cerebrală şi constă în principal în pachetul de date, care urmează să fie calculat odată ce sistemul este în funcţiune. Avem de-a face cu componente ale unei simulări de proporţii, care încă nu e desăvârşită. Prin update-uri ale nanobotului – de exemplu, ca în cazul injectării refugiaţilor din Africa de Nord înaintea aducerii lor în Europa – se introduc noi componente în matricea datelor şi toată chestia creşte. Du Bois înnebunise cu totul. În afară de el şi de câteva sute de iniţiaţi, care trebuiau să trăiască alături de el în această realitate virtuală, a privit toată omenirea ca pe un potenţial hardware. Chestia de acolo de jos de pe Rin, este, precum bine aţi

intuit, numai începutul. După o perioadă de probă, virusul va fi eliberat la scară largă. Modulele de locuit, bioreactoarele şi tot ce este necesar pentru a-i ţine pe oameni la capacităţi ridicate, urmează să fie irelevante pe termen lung. Este planificat un al treilea subsistem, care să modifice glandele şi metabolismul. Du Bois s-a gândit la pigmenţi asemănători clorofilei, care să permită celui infectat să trăiască la propriu cu aer şi dragoste. Cu această evoluţie a climei nu trebuie să ne facem griji în privinţa lipsei razelor de soare suficiente.

Kofler făcu o pauză.

— În principal, cam asta este ce vă pot spune. Sunt fericit că nu mai am nimic de-a face cu această nebunie.

— De ce nu aţi renunţat imediat după conferinţa din San Rafael? întrebă Martin. De ce abia acum?

Dar de fapt nu voia să audă nicio justificare.

— Acesta nu e un proiect din care se iese atât de uşor, spuse Kofler şi vocea începu să-i tremure. Simen a ameninţat după conferinţă că va

dezvălui totul opiniei publice şi, imediat după aceea, a murit într-un accident de maşină. Nu sunt atât de curajos ca şi el. M-am gândit la familia mea şi, în timp ce lucram, am încercat să nu mă gândesc la ce monstruozitate iau parte. Dar în ultimii ani a devenit insuportabil. Mi-am distrus căsnicia din cauza asta şi acum nu vreau decât să plec.

— De ce nu vreţi să ne acordaţi un interviu obişnuit? întrebă Sam. Putem să vă modificăm vocea şi să vă acoperim chipul. Aici sunteţi în Europa, puteţi dispărea. Dacă putem acorda anchetei noastre ceva mai multă credibilitate, toată chestia ar putea lovi ca o bombă.

Kofler tresări.

— Imposibil, zise el. Nici nu bănuiţi câţi sunt implicaţi. Este o conspiraţie internaţională la care participă persoane importante din armată, politică şi economie. Acest sindicat are ochi peste tot. Mă voi simţi în siguranţă abia când sunt în Asia, şi poate nici măcar acolo. Credeţi-mă, situaţia este fără ieşire. Bătălia este deja pierdută. Nu puteţi opri acest lucru.

— Atunci de ce vorbiți cu noi? întrebă Martin. De ce ne aflăm aici?

Kofler aruncă o privire la ceasul de deasupra barului şi îi făcu cu mâna barmanului.

— Trebuie să plec acum. Vă rog, faceți-mi un serviciu: conduceți-mă până la poartă. Nu mă simt bine acolo afară, printre atât de mulți oameni.

Sam i-o luă înainte lui Martin:

— Sigur, zise. Vă mulțumim. Vă înțeleg că vă e frică. Dar noi încă nu renunțăm la luptă.

Martin se împotrivi, dar Sam îl trase de cot până afară. În momentul în care au părăsit barul, Kofler părea că deja uitase de cei doi însoțitori ai săi. Nu mai spunea niciun cuvânt, mergea aplecat, cu privirea în jos, îşi ținea diplomatul ca pe o comoară apăsat de corp şi ocolea larg fiecare trecător în timp ce traversau sala. Coborâră cu scările rulante două etaje. Kofler se aşeză într-o coadă care se formase în fața ghişeului de check-in al Euro Trans, una din acele companii mici de transport aerian, care ducea turişti asiatici şi intercontinentali în imensele

golfuri din Adria sau de la Marea Baltică. Sam şi Martin rămaseră în apropierea lui şi, în timp ce aşteptau, din difuzoare se auzi ultima chemare. Cele două fete în uniformă din spatele ghişeului de check-in manipulau frenetic bagajele şi scanerele. O mână de întârziaţi fugiră pe lângă ei şi Kofler aproape dispăru printre spinările late alor doi tipi tineri, care se împingeau în capătul cozii.

Totul se petrecu foarte repede. Atât de repede, încât Martin abia înţelese ce se petrecu. Mult prea repede ca el sau Sam să poată interveni.

Cineva îl împinse pe Kofler şi acesta se lovi de o pereche tânără care stătea în faţa lui ţinându-se de mână. Bărbatul îl împinse, se uită câteva clipe la el, de parcă ar fi avut o vedenie, şi îl lovi apoi cu pumnul în cap. Kofler căzu pe spate în braţele turiştilor grăbiţi. Unul dintre uriaşi îl lăsă să cadă la pământ şi îl lovi cu piciorul într-o parte. Kofler urlă şi toţi cei din coadă se întoarseră către el. În câteva secunde o mulţime de oameni s-a adunat în jurul său.

Pumni şi picioare căzură asupra lui. Sam vru să intervină, dar fu împins într-o parte. Gâfâitul şi fornăiala oamenilor suna ca lătratul unei haite de câini. Lui Martin îi sări sânge pe faţă când se apropie involuntar. Un pumn îl nimeri în bărbie şi căzu la pământ. Ultimul lucru pe care îl văzu era Kofler, asemenea unei grămezi însângerate, pe care o călcau toţi în picioare ca nebunii.

Cineva îl apucă de subraţ şi îl ridică.

— Hai, îi gâfâi Sam în ureche. Să ne cărăm. Altfel venim noi la rând.

Au plecat de braţ către cel mai apropiat lift. Înainte ca uşa liftului să se închidă, Martin mai privi o dată către ghişeul Euro Trans. Oamenii se adunaseră într-un cerc lejer şi se holbau la ceva ce se afla în mijloc pe podea. Nimeni nu se mişca, nimeni nu zicea nimic. Era ca şi cum abia şi-ar fi recăpătat cunoştinţa şi nu înţelegeau ce făcuseră. În jur se opriseră oameni curioşi. O linişte adâncă se aşternu. Oamenii păreau împietriţi ca într-un tablou cu automate care nu se vor mai mişca niciodată. Martin văzu ceva strălucind pe parchet şi, abia după ce uşile din sticlă

se închiseră în fața lui, pricepu că era o baltă de sânge.

— Dumnezeule, zise Sam. Suntem terminați. Este deja peste tot.

Trebuie să ajung la ea, îi trecu lui Martin prin minte. Nu o mai pot salva, dar pot fi alături de ea când se întâmplă. Când lumea noastră va fi înghițită, nu voi mai avea decât o singură posibilitate de a deveni una cu ea. Cu ea – şi cu el.

Assia împărțea adăpostul cu o mână de copii. Dormeau zile întregi îmbrățișați pe podea şi doar din când în când câte unul se dezlipea din îmbrățișare pentru a-şi potoli nevoile sau pentru a suge din țeava din perete. Visau împreună gândurile, sentimentele şi năzuințele spiritului, care creştea din comuniunea miilor de suflete din marele lor cuib de pe malul Rinului. Assia abia dacă mai bea. Nu-şi mai simțea corpul. Renunțase la toate tribulațiile fizice. Când îşi deschidea ochii vedea, estompat de ceața unei realități mai înalte, o grămadă osoasă de piele şi carne, dar care nu mai avea nimic de-a face cu

ea. Simțea cum i se apropie moartea, care va fi în același timp și renașterea ei. În visele lor, ea și cei cinci copii ascultau vocile din interiorul lor, care vorbeau pe o limbă pe care nu o înțelegeau. Vedeau entități amorfe, simțeau tremure, mișcări puternice într-un spațiu dincolo de fizic. Simțeau că se apropie un pericol, dar nu le era frică, pentru că erau parte din ceva mult mai puternic. La fel ca alte mii, și Assia se pregătea. Trebuia să-și trimită carcasa trupească într-o ultimă călătorie, apoi va fi fost liberă. Trebuia să-și jertfească această grămadă de piele și carne, un sacrificiu minor. Ceva enorm, în care se topise aproape complet, îi împărtășea voința. A exista și a i se supune erau acum una și aceeași.

O lumină blândă strălucea în acea dimineață în adăpostul ei. Își accepta ultimele senzații fizice cu o liniște și cu o detașare desăvârșite. Aștepta răbdătoare ca învelișul ei fizic să se elibereze din îmbrățișarea brațelor copiilor și să se adune. Auzi în spatele ei un geamăt slab, după care sunetul pașilor unor picioare mici, care o urmau. Nu știa cât timp trecu până când

coborî pe scară. Afară se târau şi urcau şi alţii din adăposturile lor, din fiecare trapă, de peste tot pe unde se uita. O pală de vânt străbătu marele cuib, mai mult o atingere spirituală, decât una fizică. Assia era una din miile care se opriră, se uitară la cer şi îşi adunară puterile. Ştiau cu toţii ce aveau de făcut. Cu toţii erau celule ale unui unic trup, fiecare pentru el lipsit de importanţă, dar împreună cel mai puternic organism pe care l-a văzut lumea vreodată. Fiecare asculta pentru el vocile din interiorul lor, dar era acelaşi impuls care îi puse în final pe toţi în mişcare. Assia urcă printre conducte, se strecură printre rezervoare. Urcă în patru labe pe pietrişul fin al unui taluz, alunecă, mai încercă o dată, cu privirea aţintită pe stradă, unde strălucea o perdea de particule albastre.

Când ajunse în sfârşit sus, văzu în soarele dimineţii spaliere nesfârşite de trupuri pe baraj, pe râu în jos în rânduri de trei, patru, în ambele direcţii, cât putea privi cu ochii, tăcute, într-o disciplină desăvârşită, vibrând de putere. În spatele perdelei de particule se întindea un

teren sterp, plin de buruieni. La orizont se conturau formele unor ruine, printre care se deplasau maşinării. Assia aproape că râdea. O asemenea ameninţare ridicolă. Un nimic în comparaţie cu armata care se aduna acolo. O ultimă dată simţi cum curgea forţa prin învelişul ei fizic. Un ultim impuls înainte de a putea renunţa la tot ce era trupesc, într-o luptă pe care nu o puteau pierde.

Încet, cu fiecare pas mai hotărâtă, păşi pe stradă, mărşălui prin perdeaua de particule şi, în jurul ei, nenumăraţi alţii făcură la fel. Ceva ardea pe pielea ei. Ceva înţepător îi pătrunse în nări, sânge picură pe piept. Şi totuşi durerea era secundară, nu mai ajungea până la ea. Era cu adevărat fericită. Era pregătită să se sacrifice. O iubire nemărginită ţâşni dintr-un izvor din adâncurile ei şi, pentru ultima dată, se gândi la bărbatul cu care ar fi vrut să împărtăşească această iubire. Apoi fu şi el uitat. În sfârşit, se terminase.

Ziua cea mare sosise.

Marşul către o nouă lume începu.

DESPRE AUTOR

Michael K. Iwoleit s-a născut la Düsseldorf (Germania) în 1962, iar în prezent locuieşte la Wuppertal. A studiat biologia, iar ulterior filozofia, sociologia şi filologia germană. După încheierea studiilor a lucrat o vreme ca asistent la Universitatea Heinrich Heine din Düsseldorf. Începînd din 1989 s-a dedicat literaturii, făcîndu-se remarcat în domeniul F&SF în calitate de scriitor, traducător, critic şi editor. Nuvelele sale i-au adus de trei ori premiul Deutsche Science Fiction şi două premii Kurd Lasswitz (cea mai importantă distincţie a F&SF-ului german). Împreună cu Horst Pukallus a primit în 2000 un al treilea premiu Kurd Lasswitz, pentru traducerea romanului *Feersum Endjinn* de Iain M. Banks. A publicat pînă în prezent patru romane – *Rubikon* (1984), *Hintern den Mauern der Zeit* (1989, în colaborare cu Horst Pukallus), *Am Rande der Abgrunds* (2004) şi *Psyhack* (2007) – şi peste 30 de povestiri, multe dintre acestea traduse în engleză, italiană, croată şi poloneză. A tradus în germană scrierile unor autori de prim rang ai SF-ului mondial, precum Cory Doctorow, Sean Williams, Chris Moriarty sau David Wingrove. A fost unul dintre fondatorii revistei *Nova* şi editează revista online *Internova*, dedicată SF-ului internaţional.

MILLENNIUM NOVELLA

VOR APĂREA:

H. P. LOVECRAFT
ÎN MUNŢII NEBUNIEI

ALEKSANDAR ŽILJAK
ULTRAMARIN

J. H. ROSNY-AÎNÉ
MOARTEA TERREI

MILLENNIUM NOVELLA

SERIE COORDONATĂ DE HORIA NICOLA URSU

Germania unui sfârşit de lume. Oameni care şi-au pierdut individualitatea, devenind o masă amorfă copleşită de jeg şi durere. O lume în care abrutizarea, violenţa şi abuzul sunt reversul cumplit al unei civilizaţii opulente şi perfect tehnologizate, menită autodistrugerii. Rinul, ca un Gange al tuturor păcatelor posibile, adăposteşte pe malurile lui poveşti de groază care nu mai intereseaza pe nimeni.

Pornit în căutarea unui adevăr vandabil, jurnalistul Martin Kessler descoperă că în labirintul mahalalelor improvizate se ascunde un personaj ale cărui planuri sunt imposibil de ghicit. Adâncindu-se în mizerie, Kessler ajunge faţă în faţă cu Moloh. Şi atunci începe coşmarul...

WWW.MILLENNIUMPRESS.RO

ISBN 978-606-8113-76-0

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025